MUSIKMAGASINET

GAFFA

6 - JUNI 1998 - GRATIS

GARBAGE

- SKRALDESPANDEN ER FYLDT TIL RANDEN IGEN

JESUS AND MARY CHAIN • HOTHOUSE FLOWERS • ANGELIQUE KIDJO
SOLVEIG SANDNES • DEN GALE POSE • PLASTIKMAN
+ 32 siders Festival tillæg

#6
juni 1998

Foto: Morten Larsen

Peters Leder

Promotion Power

Inden for filmverdenen beklager både skuespillere og instruktører sig over, at en films succes i højere og højere grad afhænger af marketingsbudgetter. Det handler i stadig stigende grad om, hvor mange annoncekroner, der bliver brugt på at promovere den enkelte film, frem for indhold og kvalitet. Slår filmene ikke igennem med det samme, bliver de taget af plakaten efter 14 dage, og selv om tilskuerne måske i virkeligheden synes, at det var en glimrende film, nytter det ikke noget, for rygtet når aldrig at sprede sig fra mund til mund.

Det er ikke blot inden for filmverdenen, at marketingsbudgetter spiller en større og større rolle, også i musikbranchen har de senere år vist, at der i de fleste tilfælde skal mere end blot god musik til at slå igennem. Det bedste eksempel på en designet succes, de engelske kryddersild Spice Girls, sælger sig som en pakkeløsning med alt fra Spice Girls-dukker til et holdningskodeks, der kan koges ned til to ord: "Girl Power". Et udtryk, der på de fleste udenforstående virker som et indholdsløst reklameslogan.

Der bliver i højere og højere grad spekuleret i aktivitetskalendre og markedsføringsplaner, når et band skal lanceres. Herhjemme kan det aflæses på hitlisterne, der taler et tydeligt og sammenhængende sprog om, at man kan drøne til tops, hvis man ellers har penge nok til at skyde sig derop. Et af de mest åbenlyse og samtidig også forfriskende provokerende eksempler er det ganske nydeligt spillende orkester Colorblind, der tidligere i år debuterede med et album, der havde et uhørt højt markedsføringsbudget. Colorblind drønede da også ind på top tyve i Danmark, næsten som for at bevise tesen om, at man kan lancere et i bund og grund ukendt gennemsnitsorkester til tops.
I både tilfældet Spice Girls og Colorblind er der grund til at gratulere bagmændene, som har designet succeserne. Til gengæld for et højere pladesalg må orkestrene indordne sig under pladeselskabernes ønsker og dermed give køb på det, der med et fint udtryk hedder den kunstneriske integritet. Colorblind indrømmede sågar i artikelserien "Et band bliver til" i GAFFA, at pladeselskabet havde bedt om flere up-tempo sange.
Det har i årevis været diskuteret, om rockmusik er kunst; man kan måske tale om brugskunst i dette tilfælde. Musik brugt som et instrument til at få penge til at avle.

Peter Ramsdal

Vindere af GAFFAs Roskilde-konkurrence:

Velo Solex:
Stine Frederikke Nielsen, Skanderborg

Roskilde-billet:
Jens Pedersen, Århus C • Annika Weilsby, København N • Kenneth M. Hægge, Viby • Vibe Thorhauge, Århus N • Anders Knudsen, Brønshøj

Telt:
Gitte Nielsen, Århus • Cecilie og Ditte Elgård, København K • Janis Vangsbæk, Odense • Schumacher, Fåborg • Stine Møller Nielsen, Stilling • Michele Thostrup, København NV • Lone Bagger, Odense • Mads Mikkelsen, Skive • Maria Asmussen, Valby • Jette Ebbesen, Frederiksberg C

Roskilde-jakke:
Pierre Lynge, Brønshøj • Kim Larsen, Fredericia • Hanne N. Madsen, Slagelse • Nilkie Hansen, Odense • Eva Susanne Larsen, Odense C

Til lykke til vinderne

INDHOLD:

G-nyt 4
-Rappe nyheder

Solveig 8
-mon hun vil ha' min krop?

Angelique Kidjo 10
-Brunere end Ugly Kid Joe

Hot House Flower 12
-Nyt fra Hedehusene

Garbage 14
-Tar du skraldet honey?

Barry Adamson 16
-Agent 00666

Festival 1998
-Alt om sommerens festivaler

Electronica 17
-Stik mig en Velo ellers slår jeg flikflak

Spalter 21
-Reservat for anderledes lyttende

Anmeldelser 22
-GAFFA guider dig gennem de nye album

Båndsalat 27
-I baren med Nils

Kalenderen 28
-What's up, doc?

MUSIKMAGASINET GAFFA

Vi ses igen den 2. juli

Udgiver
Foreningen Musikmagasinet GAFFA
Sjællandsgade 92
8000 Århus C
Tel.: 86 12 98 99
Fax: 86 18 92 22
Giro: 4 37 68 97
E-mail: gaffa@gaffa.dk
Web: www.gaffa.dk

Ansv. redaktør:
Peter Ramsdal

Annoncer:
Dennis Brorsen
Henrik Riisvig
Tel.: 86 12 98 99

Administration:
Robert Svane

Abonnement:
Henrik Riisvig

Marketingchef:
Robert Borges

Art Direction:
Jesper Birk
Lykke Dahlén Lund

Kalender:
Malene Mogensen

Korrektur:
Ole Rosenstand Svidt

Plakatchef:
Kalle Bremer

Skribenter:
Morten Remmer
Nils Harbo
Morten Bagai
Jan Opstrup Poulsen
Peter Studstrup
Jesper Skaaning
Finn P. Madsen
Martin Robert Nielsen
Morten Buschmann
Carsten Heller
Ole Hoff-Lund
Mette Castbak
Mark Lewis
Jesper Nykjær Knudsen
Morten Lausten
Henrik Tuxen
Keld Rud Nielsen
Jacob Rosenbak
Michael C.U.P Rasmussen
Lars Nielsen
Ole Rosenstand Svidt
Peter Widmer

Fotografer:
Sandra Greig
Steen Tronsgaard
Steffen T. Nielsen
Morten Larsen
Klaus Thymann
Per Houby

Tryk:
Franzen Offset

Oplag:
84.000 eksemplarer

Abonnement:
150,- kr. for 12 numre
Indbetales på giro
4 37 68 97.

Deadlines:
Redaktionelt: 15.06.98
Kalender: 19.06.98
Annoncer: 17.06.98

[BACK STAGE]

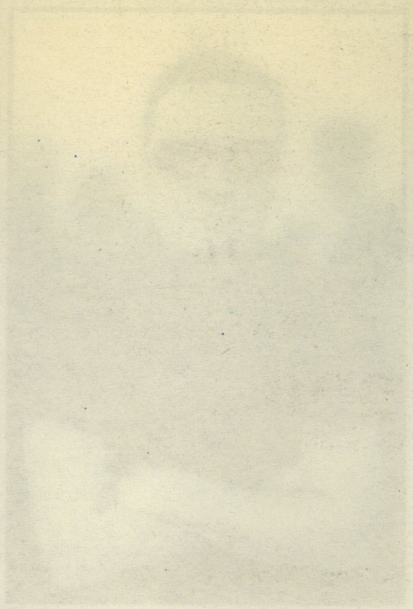

Wibroe, Duckert & Partners

www.tuborg.dk

TUBORG...gør noget ved MUSIKKEN.

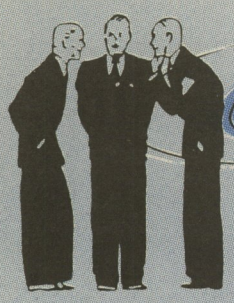

G-myt

Alvorlig og eftertænksom debut

Det er et særsyn at møde debuterende kunstnere, der giver fanden i hitquality og airplay. **WANDERLUST** er undtagelsen, der bekræfter reglen.
- Det er alvorlige sange, der er inspireret af et venskab, som gik tabt på grund af stofmisbrug, fortæller Carsten Bentzen, sanger og co-sangskriver i Wanderlust.
Musikken afspejler lyrikken, og arrangementerne er bygget op omkring en akustisk stemning med guitar, klaver og båndløs bas. Inspirationen er blandt andet hentet hos Talk Talk og Tindersticks, og da Carsten og Lasse Hansen drog i sommerhus for at skrive materialet til albummet *Wanderlust*, var de enige om, at det skulle handle om følelser snarere end størrelsen på KODA-checken.
- Vi har åbnet alle sluserne og lagt det hele på bordet. Jeg fik flyttet min afdøde farfars smadrede klaver i studiet, selvom det lød skrækkeligt, fordi jeg ville have en del af min familie og dens fortid med på albummet, fortæller Carsten.
Umiddelbart kan det lyde meget tungsindigt, men Carsten understreger, at det bærende element i sangene er kærligheden og de menneskelige relationer. Derfor skulle klaveret med.
Carsten, der har en fortid som korsanger i Hvid Sjokolade, er også utraditionel, når det drejer sig om at blive inspireret.
- En aften brød Lasse og jeg ind på et loft og drak os stangstive. Lasse begyndte at spille på en akustisk guitar, og helt spontant brød jeg ud i sang. Det blev til *Don't You Cry Child*, der er det mest betydningsfulde nummer på albummet, beretter han hudløst.
Det er efterhånden blevet en vane at lægge øre til forskellige musikeres lovord, når det drejer sig om Kim Hyttels evner som producer, og her er Wanderlust ingen undtagelse.
- Der var ofte meget stille i studiet, og Kim forstod hurtigt hvilken stemning, vi søgte. Vi havde ikke noget navn på det tidspunkt, og da Kim foreslog Wanderlust, var der ingen tvivl. Han havde forstået den hvileløshed, der dominerer musikken. Vi har dyb, dyb respekt for den mand, fastslår Carsten taknemmeligt.
Også her har Hr. Hyttel brilleret med sin tæft for blandt andet korarrangementer, og Carsten indsang sammen med Karin Ørum (ex-Darleens, red.) en række stemmer, der blev lagt oven på hinanden, så det lyder som strygere.
Wanderlust interesserer sig ikke for smarte attituder og hele rock and roll-showet, som Carsten benævner det. Det kommer også til at smitte af på koncerterne.
- Det skal helst være en intim stemning, hvor publikum rent faktisk lytter til musikken og teksterne. Noget med levende lys og gulvtæppe på.
Der bliver først lejlighed til at fordybe sig i Wanderlusts live-fortolkninger efter sommeren. Hvis man er i den rette stemning til en eftertænksom aften, hvor man kan høre, hvad der bliver sunget, kan man passende lægge vejen forbi Café Rust 3. september.
- Nærheden med publikum er afgørende, afslutter den tankefulde sanger.
Martin Robert Nielsen

SEX TIL...BJØRN

Navn: Bjørn Fjæstad
Band: Baal

Hvilken plade har du sidst købt?
Det er Massive Attacks nyeste *Mezzanine*, og det er en dejlig plade. Den er utrolig livgivende, og uden at virke alt for selvglad, så er det en understøttelse af, at vi selv bevæger os i den rigtige retning med den musik, vi laver i Baal. Massive Attack rykker musikken ind i nogle helt nye landskaber. Du skal forresten lige vide, at vi er helt nøgne her i øvelokalet.

Hvilke plader mener du, er de bedste gennem tiderne?
En af dem er i hvert fald R.E.M.s *Automatic For The People*. Og det er da helt sikkert, at Sort Sol er på listen med *Unspoiled Monsters*. En født klassiker. Så er der verdens smukkeste kærlighedssang overhovedet - *Je T'Aime* med Serge Gainsbourg. Den kombinerer udtrykkene perfekt i blandingen mellem erotik og kærlighed. Er du også nøgen?

Hvilken plade var den første, du købte?
Det var en Donny Osmond, som jeg fik af min far, men det var på kassettebånd, så jeg ved ikke, om det tæller. Det er sådan én med en blomsterpark uden på. De første singleplader vandt jeg på Bakken, og det var med nogle, der hed Bozscats og så David Bowies *Golden Years*. Det var mit første bekendtskab med den unge mand. Kan man mærke, at jeg har drukket lidt for meget rødvin?

Den første koncert?
Det var Suzi Quatro i Tivolis Koncertsal. Jeg tror allerhøjst, jeg var 12 år gammel, og jeg blev hentet af min far inden ekstranumrene. Det mest seje var, da hun gik ud fra scenen i sit læderdress og blev væk i 15 minutter, mens hendes mand, Tony Tucker, spillede bassolo, hvorefter hun kom tilbage i sølvtøj og spillede *48 Crash*.

Den bedste koncert, du har været til?
Ja, det er lidt underligt, for det er normalt ikke et af mine favoritbands, men jeg må indrømme, at koncerten med Pearl Jam i Pumpehuset i 1992 var en fantastisk stor koncert. Intens og velspillet fra ende til anden.

Hvis du skulle spille en coverversion, hvad skulle det så være?
Personligt ville jeg vælge *Suzanne* med Leonard Cohen. Det er en meget smuk sang, som jeg har hørt meget, og som står stærkt i min erindring. Leonard Cohen var lidt af en revolution for mig. Som band kunne jeg tænke mig *Into My Arms* med Nick Cave.
Ole Hoff-Lund

Addict - for de musikafhængige

- Vi skulle bare finde et navn, det er altid et mareridt. Det med den dobbelte betydning, og at folk kunne misforstå det, appellerede til os. På en måde beskriver det hele projektet godt, med hvordan vi har det med at spille musik, fortæller Nikolaj Juel, guitarist i London-bandet **ADDICT**. Addict har netop udgivet sin debut, *Stones*.
Som 21-årig flyttede ålborgenseren til England med ét mål for næse, nemlig at få en pladekontrakt og komme til at spille rock med internationalt snit. Da han efter et år derovre mødte sangeren Mark Aston i et bofælleskab, slog de pjalterne sammen, og Addict har nu eksisteret i sin nuværende form i 3 år med Mark Aston (vokal), Luke Bullen (trommer), James Denham (bas) og Nikolaj Juel (guitar, keyboards). Efter 6 år i London ser det ud til, at gennembruddet blinker forude.
- Jeg har altid haft ambitioner om at spille i hele verden; i England er der stor tradition for bands, så pladeselskaberne er villige til at investere i de bands, som de signer. Sådan er klimaet ikke i Danmark, pladeselskaberne vil ikke satse nok på det unge talent, som er her i landet. De sætter stadig deres lid til de gamle veteraner; tag et land som Sverige, her bliver brugt mere tid og penge på bandene og på at få dem til udlandet at spille. Jeg har ikke tid til at vente på, at pladeselskaberne ændrer deres holdning. Eneste fordel ved Danmark er, at hvis man for eksempel står i Lades Kælder og spiller coverversioner, så giver det tariffen. I England betaler man selv gildet, hvis der ingen mennesker kommer til din koncert, fortæller Nikolaj.
Addict har allerede fået *Monster Side* fra *Stones* valgt som ugens single i den toneangivende musikavis NME; deres tunge og følelsesladede guitarrock er åbenbart faldet i god jord fra første færd. Men med de engelske anmeldere kan man aldrig vide sig sikker; den ene dag kan du være stjerne, den næste være dømt færdig på den mest hånende måde.
- Vi har aldrig designet vores musik for NME eller Melody Maker, hvis de giver os en kompliment, er det helt fint, men det er ikke noget, vi baserer vores tilværelse på, siger Nikolaj.

Selvom han med Addict er på vej op i ligaen med de store, har tuneret USA tyndt den sidste måned og været meget populær på mere end 200 radiostationer "over there", har den sympatiske ålborgenser begge ben solidt plantet på jorden.
På spørgsmålet om, hvorvidt det er en drengedrøm, som går i opfyldelse, kommer svaret promte, :
- Ja, er du sindssyg, jeg har fødselsdag hver dag. Det er fantastisk.
Finn P. Madsen

ESP 2

World's most effective shock-absorbing Discman system. Specially designed for extreme sports.

SONY

5

3

4

2

1

DDB Needham CPH

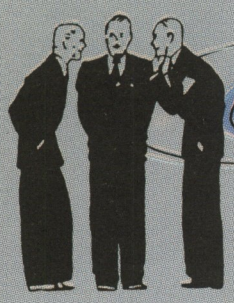

G-myt

Superhelte fra Skive

Et nyt, ungt dansk band har set dagens lys. Det er Skive-bandet **SUPERHEROES**, der den 1. juni udgiver sit debutalbum *Dancing Casanova* på det mindre, københavnske alternative pladeselskab Crunchy Frog. At det blev dette selskab, var noget af et tilfælde, fortæller Superheroes' kun 16-årige forsanger og sangskriver Thomas Troelsen, som GAFFA fandt på drengegangen på Mellerup Efterskole ved Randers.

- Jeg ringede engang til distributionsfirmaet MNW for at få af vide, hvordan man kunne få fat i cd'erne med nogle af vores yndlingsbands, fortæller han.

- Det er svenske navne som for eksempel Eggstone, The Mopeds og Freewheel, hvis cd'er godt kan være svære at få fat på i Skive. Jeg faldt i snak med fyren fra MNW, og da jeg fortalte om Superheroes, blev jeg anbefalet at kontakte Crunchy Frog.

Superheroes spiller melodisk popmusik, som ud over de svenske navne er meget inspireret af Kraftwerk og 80'ernes new romantics-scene med navne som Human League og gammel Depeche Mode.

- Vi er vokset op med new romantics, fortæller Thomas.

- Da grungen døde, kom den heldigvis lidt frem igen.

Superheroes har en forkærlighed for gamle analoge synthesizere, og en del af albummet er indspillet i de svenske Tambourine Studios, ejet af blandt andre Eggstone og Cardigans-produceren Tore Johansson. Han

såvel som studiet er blevet meget anvendt efter Cardigans' succes, hvor folk som dansk-norske Solveig Sandnes (ex-Lovebites) og engelske St. Etienne har gjort brug af ham.

- Vi er lidt irriterede over, at dét studie er blevet så trendy, siger Thomas. Superheroes har nemlig længe været vilde med den svenske lyd og vil nødigt lyde som nogle, der hopper med på en bølge.

Gruppens medlemmer er meget unge med en gennemsnitsalder på 19 år, men fik allerede sidste år et radiohit på P3's lytterhitliste Det Elektriske Barometer med sangen *Naïve* fra Superheroes' demo-cd. Nu er de vendt tilbage til Barometeret med *See You At The Railroads*, singleforløberen for *Dancing Casanova*. Sangen har også været Ugens Uundgåelige på P3. Næste skridt er at indspille en video til nummeret *I Touched Her Legs*. Superheroes spiller i Vega i København den 29. maj, men tager først på en egentlig danmarksturné til efteråret.

Pladeselskabet Crunchy Frog er kendt for mere støjende og guitarbaserede bands som Thau og Naked. Hvordan har Superheroes det med at havne i dette selskab?

- Vi kendte ikke de andre Crunchy Frog-bands så meget, før vi kom i kontakt med selskabet, men de er da klart nogle af de fedeste danske bands. De er som en limousine, hvor vi er som en knallert ved siden af. De er mere modne end os, til gengæld er vi nok lidt mere iørefaldende.

Ole Rosenstand Svidt

Kajkager og fistelkor

Pjattet, selvironisk og med et glimt i øjet. Sådan beskriver Kaare Christoffersen fra **ALIVE AND BONK** debutalbummet *Happy Beat*.

- Det er glad-i-låget-musik. En rigtig sommerplade, vurderer keyboardspilleren fra bandet, der har gjort den legendariske kajkage til sit varemærke.

Singlen *Superman* spilles lystigt i radioen, og Kaare garanterer, at det karakteristiske fistelkor går igen på hele albummet.

- Det lyder lidt af Beach Boys, men der er ikke noget tresseragtigt over vores musik. Vi har bare opdaget, at de lyder fedt med kor på rockmusik, fortæller han.

Bandet, hvis navn ikke har nogen dybere betydning, laver små finurlige popnumre, og teksterne er præget af en sund portion galskab. Tekstuniverset er let forståeligt, og *Happy Beat* byder både på sange om frådende fodboldfans foran flimmeren og det at have sex med sig selv.

- Vi synes selvfølgelig selv, at det er morsomt. Det bliver morsomt at se, om publikum er enige, siger Kaare.

Alive And Bonk har eksisteret siden 1990, men fascinationen af kajkagen er af nyere dato. Under en indspilning i Don Martin-studiet på Vesterbro besøgte bandet en bager, og de faldt pladask for den grønne kaloriebombe. Da der skulle vælges illustation til coveret var der ingen tvivl - Kaj rules! Selvom Alive And Bonk sætter humoren i højsædet, har indspilningen indgydet dem en vis ydmyghed. Ikke mindst samarbejdet med produceren Kim Hyttel har været en indtræden i de professionelles rækker.

- Kim er nærmest blevet gruppens sjette medlem. Nej, det kan sgu ikke gøre det, griner Kaare.

En af de ting, Kim Hyttel for alvor fik sat i system, var Alive And Bonks kor. Hyttel introducerede bandet for harmoniserede korstemmer, i stedet for blot et traditionelt backup-kor.

- Kim har æren for mindst 40 procent af vores lyd, indrømmer Kaare og priser ved samme lejlighed succes-produceren til skyerne.

Alive And Bonk bryster sig af at leve op til deres navn, og derfor skal musikken også opleves live.

- Vi er bestemt ikke sådan nogle musikere, der står og gemmer os på scenen. Vi ER vores musik. Fuld fart frem med et smil på læben, opsummerer Kaare liveoplevelsen.

En nyligt overstået koncert i Lille Vega understøttede hans påstand. Resten af kongeriget vil få mulighed for at svælge i kajkager og fistelkor, når Alive And Bonk drager ud på landevejene i sensommeren eller hen på efteråret.

Martin Robert Nielsen

Picnics første ballade

For første gang i tretten år har det århusianske kultband **PICNIC** lavet en stille sang - nemlig et nummer på den nye plade, *Gladiator A Go-Go*. Den melodiske ballade *Sweet Death* er et stykke bestillingsarbejde, Picnic lavede til en actionballet under navnet *Rageland*. Instruktøren Peter Gross, der er gammel Picnic-fan, hyrede bandet til at lave musikken, og de optrådte akustisk i fuglekostumer i 14 dage i Amager Bio. De bedste kompositioner fra *Rageland* er endt som ni bonustracks på det nye album, der længe har været undervejs. Picnics sidste plade ligger tre år tilbage, og det er ikke kun musikalsk, der er sket noget. Bassisten Peter Fenger fra Picnic siger om det nye udtryk:

- Picnic er nok altid blevet set som en liveting. Sådan en-to-tre - Peter Fenger smækker armene op over hovedet og laver dybe brøle-lyde.

- Vi har spillet mange koncerter i hele Europa, og det er vores fundament - at komme ud at spille. Vores musik og optræden er blevet strammere og mere enkel, måske fordi vi er blevet ældre og rolige. Nej, energisk rolige...

På *Gladiator A Go-Go* har bandets guitarist Jens Sørensen haft det sidste ord som producer. Trompeten er smidt ud af lydbilledet, og der er blevet mere luft og plads til sang og melodi i forhold til tidligere, hvor Picnic dyrkede det hårde metalliske udtryk.

- Vores musik har været mere utilgængelig, end den er nu. Der er rent faktisk hits på den nye plade. Melodier, der bare bliver hængende inde i hovedet, men der er også meget mærkeligt på. Små filmagtige sekvenser. Vi har brugt mange samples lige fra Kraftverk til James Brown. Jens (produceren, red) har et kæmpe lager af mærkværdige lyde. Jeg tror ikke, han har købt en plade efter 1975. Alt det "nye" musik interesserer ham slet ikke. Han er superperfektionist, men han er faktisk tilfreds med pladen. Det har han aldrig været før. Vi er nok kommet tættest på den ideallyd, vi altid har søgt efter.

Picnic har aldrig solgt mange plader. Bandet tror stadig på det store gennembrud og vilde salgstal på 10.000 eksemplarer, men måske kan det være en trøst for bandet, at deres første plade *Picnic Five* er blevet et samlerobjekt. Den kan købes i en brugtpladeforretning i København til omkring 700 kroner. De unge og gamle entusiastiske fans kan opleve Picnic, når de til efteråret tager på koncertturne i Danmark og Europa. Picnic kom for sent ud til festivalsæsonen, så de vil bruge sommeren på at skyde to videoer, hvor scenografien fra *Rageland* er baggrund for den ene af videoerne. Peter Stensbæk, der har lavet video for Aqua, er hyret til at lave den anden.

Gladiator A Go-Go kan købes i pladebutikkerne fra først i juni.

Anne Mette Svane

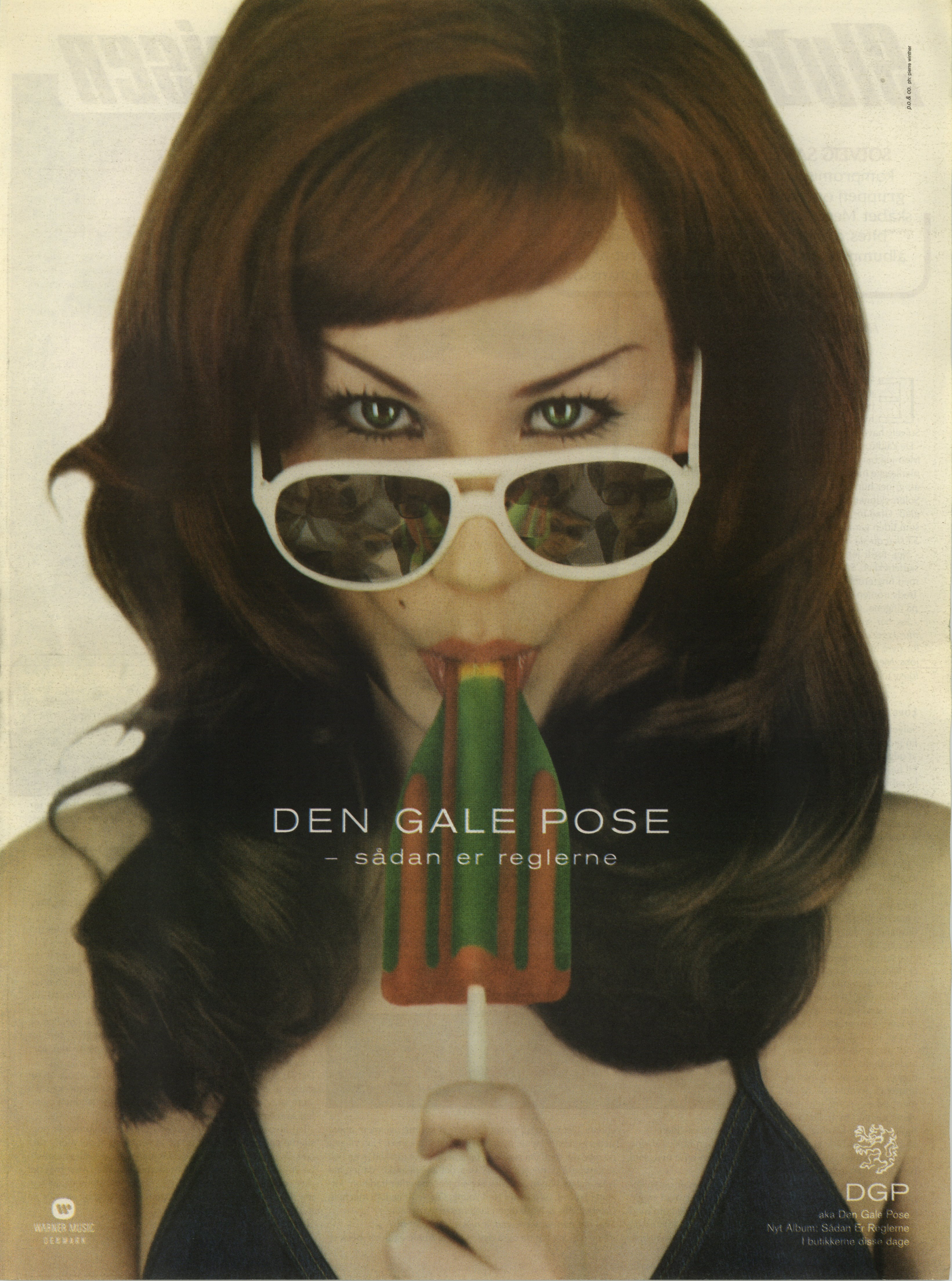
p.o.& co. ph: pierre winther
DEN GALE POSE
– sådan er reglerne
WARNER MUSIC
DENMARK
DGP
aka Den Gale Pose
Nyt Album: Sådan Er Reglerne
I butikkerne disse dage

Slut med kompromiser

SOLVEIG SANDNES var træt af at indlede kompromiser med Lovebites, så hun forlod gruppen og skrev sine egne sange. Pladeselskabet Mega Records, som også udgav Lovebites, valgte Solveig og har netop udsendt albummet *Analog*, som er produceret af den kyndige svensker Tore Johansson.

Af Jesper Skaaning
Foto Per Houby

- Jeg forsøger at ramme midt imellem det politisk korrekte og det poppede. Det politisk korrekte selskab kan godt være for selvoptaget, og her sælger man sjældent mange plader. Min målgruppe må gerne være blandet, siger Solveig Sandnes.

Et par minutter for sent kommer Solveig trippende til interviewet. Det skyldes ikke nykker, men derimod, at hun havde travlt med at læse på sit studium, retorik, hvor hun er i gang med sit første år. Faktisk skulle Solveig havde været til forelæsning i dag, men valgte at skulke.
- De kaldte mig "månedens gæst", sidst jeg var der, griner hun. Men jeg har jo travlt med at lave et band, give interviews og planlægge med Mega (Records). Jeg er jo popstjerne ved siden af! griner hun igen.
Solen skinner, og det samme kan siges om Solveig. Hun er glad. Glad for sit soloalbum *Analog* og glad for sit nye band, som tiden går at øve med. Der lades op til en tur til efteråret.
Så skal du stå hele sommeren og svede i et øvelokale?
- Nej, fordi jeg har nogle skidetjekkede musikere og er selv skidetjekket! Så det klarer vi sådan her, siger hun og knipser med fingrerne.
Trods ironien er det ikke svært at forestille sig det. Der er tjek på tingene. Og ambitionerne er store.
- Jeg har spillet et job, hvor stort set hele holdet af svenske musikere, der var med på min plade, spillede med. Men de er for dyre at tage på en decideret tur med. Det skal være store jobs. Men det er også i orden. Hvem gider egentlig at spille de *lousy* jobs for 10 mennesker, hvor man ikke tjener noget?

Love Bites

Solveig forlod det lovende orkester Lovebites vinteren 1997. En gruppe bestående af flere dygtige sangskrivere, der nåede at udgive debutalbummet *Nothing But Joy*, før de mange kokke havde fordærvet maden. Mega Records, som også udgav Lovebites, satsede forventningerne på den ene kok, og Lovebites frigjorde sig fra kontrakten, fandt sig en ny forsanger og har nu skrevet kontrakt med selskabet BMG.
I My Life *synger du: "There's far too many egos/dressed up in this room". Er det en henvisning til tiden med Lovebites?*
- Ingen kommentarer, griner hun til at starte med.
- Det er en kombination. Vi swingede til sidst ikke længere sammen som personer. Derfor heller ikke musikalsk. Det viste sig bare, at vi simpelthen var for forskellige.
Eller var du forskellig fra de andre?
- Jah, men jeg kunne sagtens komme overens med dem mand til mand, undtagen enkelte af dem, som var diametralt modsat mig, så det var bare et spørgsmål om tid, før det ikke længere kunne fungere.
Er pladen så et særligt bevis på, at du er kommet videre?
- Ja, men det er ikke nogen rar oplevelse at have forladt et band og ikke længere være venner med dem. Det vil jeg hellere glemme end at fortsætte en eller anden fejde. Det gør stadigvæk ondt, at jeg har et anstrengt forhold til nogle mennesker, som jeg har været tæt på i to år. Det vigtigste er, at jeg kommer videre, og at de kommer videre.
Skilsmisseboet blev gjort op, og Solveig tog en række af sine egne sange med sig. Hurtigt efter skrev hun en serie nye, som blev indspilet under primitive forhold.
- Jeg indspillede en hjemmedemo, hvor jeg synger og spiller guitar, og min søster synger kor. Der medvirker også nogle fugle, der kvidrede uden for vinduet, så højt, at de kom med på optagelsen! Båndet blev præsenteret for Tore Johansson (producer for blandt andre Eggstone, Bob Hund, Cardigans, St. Etienne), og jeg regnede selvfølgelig ikke med noget, men han sagde ja til at producere det, og så var det bare om at komme i gang med at skrive flere sange.
Det blev til albummet *Analog*, som har sine tydelige tråde til tidligere Tore Johansson-projekter som Cardigans og den seneste St. Etienne-udgivelse.
- Vi havde talt om fra begyndelsen, at det var nødvendigt for både Tore og mig at differentiere os. I hvert fald fra Cardigans, hvor jeg har forsøgt at gøre det pænere end dem. St. Etienne indspillede deres nye plade lige før mig i Tambourine-studierne, så det har jeg slet ikke hørt endnu. Det var også vigtigt for Tore at komme igennem andre steder end bare Japan, hvor han jo er en stor kanon. Han vil gerne rette det mod det engelske og amerikanske marked, som helt sikkert også er noget for mig. Især det amerikanske, da jeg har lyttet meget til den amerikanske singer-songwriter-tradition, forklarer Solveig og nævner Neil Young, Carole King, Joni Mitchell, Crosby, Stills & Nash og en lang række jazz-navne.
Skal det partout være gamle nisser, du lytter til?!
- Nej, nej. Jeg har da også dyrket Fiona Apple og Beck. Beck er fed, men han ligger også tæt op ad den gamle sangskriverstil.

1 styk pinlig episode i Tambourine-studiet:

- Det er næsten så pinligt, at jeg ikke vil fortælle det, fniser Solveig. Men da jeg skulle over til Tambourine-studiet og møde Tore og alle de andre og virkelig ville gøre et godt indtryk, havde jeg været til frisøren kort forinden. Fordi mit hår næsten var misfarvet, ville frisøren komme en rødfarve i, så det ville udligne, og jeg ville få min naturlige lyse farve tilbage. Men det blev altså ultra-rødt! Og dér stod jeg og skulle møde den største producer dagen efter! Han sagde nu, at det så fint ud, men...!

Evighedsstudine

Du nærer ingen frygt for denne benhårde mandsstyrede branche, hvor udseendet dominerer?
- Næh. Jeg synes da ikke, at Anne Linnet ser særlig godt ud! Jeg mener selv, at jeg på mine pressebilleder ligner én på 40 år! Det er måske også meget godt, hvis jeg vil ramme det modne publikum. Jeg synes nu, at jeg ser pænest ud, når jeg er naturlig, så det prøver jeg på at være. Det kan godt om fire år, når scenen har ændret sig, at jeg kommer tilbage med silicone over det hele. Ha ha.
- Jeg forsøger at ramme midt imellem det politisk korrekte og det poppede. Det politisk korrekte selskab kan godt være for selvoptaget, og her sælger man sjældent mange plader. Min målgruppe må gerne være blandet.
Det får Solveig Sandnes bogstaveligt talt selv at se, når en tur starter til efteråret. I fald, at målgruppen bliver stor, kan det være, at Solveig slet og ret helt må undvære sit studium og titlen som "månedens gæst".
- Jeg afventer og ser. Min store erfaring som vordende popstjerne er, at det hele går ud på at vente, og at der aldrig sker nær så meget, som der loves. Danmark kan jo spilles igennem på en måned. Så er alle spillestederne afdækket. Men hvis der sker noget i udlandet, må jeg nok droppe mit studium, selvom jeg ikke er meget for det, indrømmer Solveig og pønser på muligheden som evighedsstudent.
Nogle ting må komprimeres.

VIND ET KOMPLET DIGITALSTUDIE TIL 17.000 - MØD LEGENDERNE FRA LED ZEPPELIN

SOUND CHECK

MUSIKERMAGASINET

JUNI - JULI 1998

Page & Plant

Eksklusivt interview

Butch Vig

Superproduceren – fra Nirvana til Garbage

Til messe i Frankfurt

Nyheder for millioner

Start et band for 10.000,-

Vi checker en bunke billigt gear

Vind!

Komplet digitalt hjemmestudie!

KR. 40,-

06

5 705788 000031

Lee RanaldO, Sonic Youth's ekspert i sære guitarklange • Keyboard-excentrikeren Money Mark • Massive Attack hos gear-spotteren
Test af: t.c. FireworX • Peavey Wolfgang Special • Digitech Talker, snakkepedalen • Ashdown, nyt basmærke i Danmark
Panter-lilletrommer fra Mapex • Det revolutionerende lydprogram Metasynth • Sample-cd'er og meget mere

Køb bladet fra 28/5 hos førende musikhandlere og kiosker over hele landet!

Hun dyrker Voodoo om natten

ANGELIQUE KIDJO er klar med sit femte album, som har fået titlen *Oremi*. Pladen er første udspil i en trilogi, der sætter fokus på voodoo-religionen og de afrikanske slaverødder spredt fra USA til Brasilien. Musikken er stadig livsbekræftende og danseglad, og pladen rummer blandt andet en hyldest til Jimi Hendrix.

Af Ole Hoff-Lund

Mens andre folk gik og hamstrede bind og bouillonterninger, og gærpriserne strøg på himmelflugt, led GAFFA under helt andre besværligheder. For eksempel blev adskillige koncerter og interviews med udenlandske musikere aflyst på grund af strejken i Kastrup Lufthavn. Det betød blandt andet, at undertegnede ikke fik mulighed for at møde den afrikanske superstjerne Angelique Kidjo på Palads Hotel i København og i stedet måtte tage til takke med en telefonsamtale. Men ærgrelsen var ikke kun på min side.

- Jeg er også ked af det. København er en fed by, og jeg elsker at shoppe dér. Det kan godt være, at Paris er en metropol, men I har nogle ting i København, som man ikke ser hernede, siger Angelique Kidjo.

- Tænker du på Christiania?

- Nej. Jeg kender godt Christiania, men det var ikke lige det, jeg tænkte på. Du forstår sikkert ikke, hvad jeg mener. Mænd kan ikke li' at shoppe, fastslår Angelique Kidjo og slår en tør og hæs latter op.

Jeg kan kun give hende ret, selv om jeg personligt godt kan lide at shoppe på Christiania. Men tilbage til virkeligheden og den nye plade *Oremi*, som lægger ud med en afrikaniseret udgave af Jimi Hendrix' klassiker *Voodoo Chile*.

Optaget af slaveriet

- Når jeg tænker på en guitar, så er der to personer, der falder mig ind, og det er Jimi Hendrix og Carlos Santana. Det er de eneste to guitarister, der har evnen til at overføre deres indre rytme og univers til et utroligt musikalsk udtryk. Min bror spillede altid Santana og Hendrix, da vi var yngre, og jeg sad for det meste foran ham og sang. *Hey Joe* for eksempel. Men første gang, jeg hørte *Voodoo Chile*, var for syv år siden, og det skyldtes egentlig, at jeg var helt vild med *Little Wing* i Stings version. Jeg troede, det var Stings sang, indtil en ven sagde WHAT. Og så spillede han *Voodoo Chile* for mig. Hendrix er den eneste sorte amerikaner, der turde spille sådan nogle ting i 1960'erne. Respekt, siger Angelique Kidjo.

Mange Hendrix-fans vil sikkert ryste på hovedet af Kidjos version af *Voodoo Chile*, og efter min mening har Stevie Ray Vaughan da også forstået ånden i nummeret en del bedre. Sikkert er det, at Kidjos leg med voodoo ikke vil finde vej til min pladetallerken i samme grad som Hendrix' syreguitar under mine mentale månevandringer efter en lang dag på fristaden.

- Hvad betyder Oremi?

- Det betyder venner. I en bred forstand, for venner kan man finde over hele verden uden selv at være klar over, at de findes. Jeg er afrikaner og er for tiden meget optaget af slaveriet. De sidste par år har min mission været at møde alle de afrikanske rødder rundt omkring i verden. Jeg har brugt et par måneder i Los Angeles og en måned i New Orleans, hvor jeg skrev et par af numrene til pladen. Hele idéen har været at møde musikalske venner i hele verden, venner med rødder til slaveriet, og skrive sange og melodier med dem. På den måde har jeg fået inspiration fra en masse forskellige steder, forklarer Angelique Kidjo, som blandt andet har indspillet med R&B-musikeren Kelly Price og jazzdivaen Cassandra Wilson.

Musikalsk forståelse

Pladen er første led i en trilogi, som skal sætte fokus på henholdsvis USA, Brasilien og Cuba med voodoo-religionen som omdrejningspunktet. Pladen er fyldt med fede grooves, stærke og eksotiske rytmer, funky guitarer og selvfølgelig en stemme, der overgår langt det meste af den kvindelige døgnfluepop, der er fremme i tiden. Og under den lyttevenlige overflade gemmer der sig budskaber om de fordrevne afrikaneres skæbne før og nu.

- De sorte har et stærkt behov for at udveksle flere erfaringer på kryds og tværs af verdensdelene. Vi har alle de samme rødder og de samme gener, og én af de mest lærerige opdagelser, jeg har gjort under indspilningerne til *Oremi*, er at vi forstår hinanden musikalsk, siger Angelique Kidjo.

- Voodoo og slaveri hænger jo til en vis grad sammen. Er der også en musikalsk sammenhæng til voodoo i din bevidsthed?

- Det er præcis essensen af min nye plade, og det er derfor, jeg har været i New Orleans, hvor de har bevaret voodoo-religionen intakt, selv om den hvide mand har forsøgt at fortrænge den i århundreder. De hvide amerikanere vidste, at den eneste måde at få os adskilt på, var ved at få fat i voodoo'en og ødelægge den, men det kunne de ikke. De har aldrig forstået, at voodoo først og fremmest handler om at holde sammen og blive sammen i et fællesskab. Derfor betegnede de det som en form for djævletilbedelse. Men nogle steder som på Cuba og Haiti var de hvide smarte nok til at lade de sorte have voodoo-religionen for sig selv, fordi det holdt folk i ro og lod dem arbejde. Derfor har voodoo de stærkeste rødder dér. Det eneste sted, de ikke ville finde sig i det, var i USA. De ville ikke høre på trommer, og man tævede folk, indtil de ikke vidste, hvor de kom fra. Kun i New Orleans har det overlevet. Det var også de sorte, der opfandt the blues og stepdansen, forklarer Angelique Kidjo, der senest har tilføjet *A Tropical Tribute To The Beatles* til sin pladesamling.

Global forståelse

Hun er opvokset i Benin i Afrika, men flyttede til Paris i 1983, da den politiske situation i hjemlandet blev for ustabil. Nu bor hun mest i New York, og med sin femte plade manifesterer hun sig som en af Afrikas største stjerner i en genre, man bedst kan kalde worldpop.

- En af grundene til, at jeg ville væk fra Frankrig, er den højredrejning, der foregår nu med Jean Marie Le Pen som leder. Det hænger slet ikke sammen med min opfattelse af Frankrig. Men det er et generelt billede af Europa for tiden, at man forsøger at lukke alle grænser til Afrika. Gennem de sidste hundrede år har de sat Afrika i en afhængighedssituation, som har betydet sult, krige og fattigdom. Hvis det skal rettes op, koster det mange penge, men den pris vil de ikke betale. Højrefløjen ser helst, at vi tager tilbage til Afrika, og hvis de giver os den rigtige løsning - og det er dyrt - så skal vi nok smutte. Det er ikke rart at være i Frankrig længere, mener Angelique Kidjo.

- Du har jo en vis popularitet i Danmark, og Ayé *solgte omkring 40.000 plader her. Hvad er det, der gør, at afrikansk musik pludselig slår igennem over hele verden?*

- Verden bliver mindre og mindre, og dermed bliver den globale forståelse og musikalske harmoni større. Jeg er stolt over den succes, jeg har i Danmark og andre steder, men jeg kan ikke forklare baggrunden. Man kan jo ikke bare sætte sig ned og lave et hit. Det handler om følelser, og følelser er ikke noget, man kan kalkulere med. Nogle gange er der bare noget, der rammer dig af uforklarlige årsager, og det er faktisk ikke noget, man skal tænke for meget over. Gør man det, risikerer man at miste kontakten med sit indre univers. Men for nogen er følelser farlige, fordi de viser, hvor sårbare, vi er, siger Angelique Kidjo.

Angelique Kidjo spiller på årets Midtfyns Festival.

marcy playground

KR 119,-

KUN I MAJ/APRIL

Marcy Playground

Du kender med garanti singlen "Sex & Candy" som i øjeblikket bliver spillet ca. 15 gange om ugen på MTV, og som netop nu er blandt de 20 mest spillede singler i Danmark.

Sanger og guitarist John Wozniak opkaldte 1. singlen efter en oplevelse han havde i gymnasiet hvor han blev overrasket i sengen sammen med en pige.
Pigen der overraskede ham, som iøvrigt boede sammen med hende han dyrkede sex med, udbrød kort og kontant "Whoo, it smells like sex and candy in here!" Og det udtryk fulgte ham op igennem årene indtil han en dag besluttede sig for at delagtiggøre verden i dette lidt underlige udtryk.

Den engelskbaserede trio er nu klar med deres debut album "Marcy Playground" som indtil videre har solgt 1 million eksemplarer i USA, og som i øjeblikket høster skyhøje anmeldelser i resten af Europa.
Et "må eje" album.

Capitol RECORDS

ACCORD MUSIC - Odense • AXEL MUSIC - Scala i Kbh.K., Hovedbanen i Kbh.K., Frederiksberg, Køge, Odense, Roskilde • BLYFRI - Holstebro, Viborg
CASABLANCA - Kbh. Ø. • CORNER - Allerød • DREJESKIVEN - Vejle • DRUGSTORE - Roskilde GUF - Ballerup, Kbh.N., Kbh.S., Kbh.K., Brønshøj, Høje Tåstrup • MUSIC MECCA - Kbh.K. MUSIKHJØRNET - Tåstrup, Glostrup • PHONOTEKET - Helsingør • PLADESHOPPEN - Silkeborg
RILLEN - Grenå • SKIVEN - Frederikssund • SPAR MUSIK - Slagelse • STEREO STUDIO - Ålborg, Århus, Randers, Esbjerg, Kolding, Fredericia, Herning, Holstebro, Horsens, Odense, Viborg • TEEN SHOP - Horsens • TOP 20 - Lyngby, Kbh.S, Greve • ØRESNEGLEN - Valby

Moderne tider

Da Sinead O'Connor forærede HOTHOUSE FLOWERS en sequencer, reddede hun et band næsten på vej i opløsning. Gruppens 4 års pause blev brugt til at lære det nye instrument at kende. Det traditionelle irske orkester har nu fundet brugbar inspiration i den moderne verden.

Af Jesper Skaaning Foto Per Houby

- Efter den sidste plade havde vi virkelig brug for en pause, men egentlig vidste vi ikke rigtig, hvad vi ville bruge den til.

Pausen varede 4 år og var næsten ved at dræbe det irske orkester, der i dag er reduceret til en trio, efter at både trommeslager og saxofonist skred som følge af det sidste og mindre succesrige album, *Songs From The Rain* fra 1993.

På et hotel i det indre København møder GAFFA Hothouse Flowers anno 1998: sanger Liam O'Maonlai, guitarist Fiachna O'Braonain og bassist Peter O'Toole. Der ventes opsmurte ærmer og frisk energi, men faktisk er situationen en anden. Medlemmernes entusiasme er svær at spore, og med sagte stemmeføring bliver de nysgerrige sprgsmål besvaret.

- Promotion er hårdt, bekender de. Faktisk er det meget godt at få det overstået nu. Når vi er på turné, gider vi ikke også at lave promotion. Det er simpelthen for udmattende.

I må da være klar til hårdt arbejde efter 4 års pause?

- Selvom vi har haft en pause på 4 år, har vi jo aldrig rigtig stoppet med at arbejde, lyder det fra Peter O'Toole, der iført blåt joggingsæt, og hvide basketstøvler ellers fint lever op til rollen som arbejdsløs!

Det er nye tider. Også for Hothouse Flowers, der ganske vist altid har været synonym med traditionel folkmusik, slidstærke irske rødder, bare fødder (!) og organiske instrumenter. Det nye og 4. album *Born* varsler nye løbebaner. Her er der for første gang i drivhusblomsternes historie blevet inkorporeret loops, samples og trommemaskiner.

- Det startede med, at vi fik bygget vores eget studie i Peters hus. Peter fik erhvervet sig en sampler og begyndte at lege med den, mens vi andre holdt ferie. Da vi hørte dét, han havde indspillet, virkede det hele nyt, friskt og inspirerende. Noget, som vi længe havde savnet i Hothouse Flowers, siger Liam.

- Trommemaskiner lyder også langt bedre i dag, end de gjorde dengang i 80'erne, konkluderer lydarkitekt Peter.

- Vi mødte Sinead O'Connor, som var med samme fly som os. Hun viste os denne QI-20-sequencer, som til at starte med lignede et stykke legetøj, men udfoldede adskillige muligheder. Det åbnede en helt ny verden for os. En ny fødsel - deraf titlen på albummet. Det tog lang tid at lære den at kende, men det lykkedes. Det skal ses som en ekstra kulør på pladen.

Død af druk

Hothouse Flowers debuterede i '87 med singlen *Love Don't Work This Way*, udgivet på U2's selskab *Mother*. Gennembrudet kom med næste single *Don't Go*, som fik en spøjs debut til det europæiske Melodi Grand Prix i Irland i '88, hvor Hothouse Flowers agerede pauseklovne, men endte med at løbe med al opmærksomheden.

- Det var fedt. Her var der en masse lortesange, og så var der ens egen. Det havde ikke betydet noget, om vi havde deltaget og vundet, vi fik nok ud af det alligevel.

Succesen kulminerede med det andet album *Home*, hvor den glade folk-stil fra første album (*People*) blev ført videre. På deres tredje udgivelse, *Songs From The Rain*, havde bandet sine problemer med at bevare integriteten og leverede et mere eller mindre halvskidt album, der heller ikke fik den brede modtagelse. De trofaste fans begyndte at miste tålmodigheden. Hothouse Flowers havde brug for pause. Fra bandet - og fra hinanden.

Udspillet om pause kom fra frontmand Liam, der efter sin faders død i '93 langsomt begav sig ud på den selvdestruktive gang, hvor heftig druk var ved at tage livet af den talentfulde sanger.

- Jeg kan slet ikke forestille mig, hvordan det ville have været at skulle klare det, hvis jeg var på tur med Hothouse Flowers. Det tog lang tid at komme sig over.

- Jeg var ved at opgive det hele på et tidspunkt, og muligheden for, at jeg måske helt stopper med at lave musik, foreligger stadig. Vi havde snakket om i bandet, at det måske var nær enden for Hothouse Flowers. Og jeg var glad for, at jeg ikke var den eneste, der havde det på den måde.

Det er nye tider. Også for Hothouse Flowers, der altid har været synonym med traditionel folkmusik og slidstærke irske rødder, men som på deres nye album *Born har brugt* loops, samples og trommemaskiner.

Nye tider

- Lige nu vil jeg spille musik til den dag, jeg dør. Sådan har jeg det nu, bekender Liam, der under Hothouse Flowers' lange pause fik prøvet andre musikalske kræfter i fritidsprojektet ALT, hvor medlemslisten bestod af Tim Finn fra Crowded House og en lokal dubliner ved navn Andy White.

- Da Tim Finn spurgte, om vi skulle lave noget sammen, forklarede jeg, at jeg ikke gad spendere en måned i et øvelokale og endnu en måned i studiet. Så vi hyrede bare en tekniker og gik med det samme i studiet - og det fungerede fint, lyder det fra den nu alkoholfri forsanger. Den sunde stil spores tydeligt. Bordet ved interviewet bugner af forskellig frugt og masser af vand.

Om det udelukkende var Hothouse Flowers, der fik den stærkt filosofiske sanger på rette spor igen, vides ikke. Peter og Fiachna havde lavet en række nye og komplet færdige sange, som de præsenterede for den forhenværende sangskriver.

- Det var helt klart sangene, som fik os tilbage sammen igen. Det var skønt, at de pludselig tog ansvaret for at skrive sange. Så det ikke kun var mig, der havde visionen om Hothouse Flowers. Faktisk var det hensigten, at vi alle sammen skulle synge numrene på albummet, men det blev for en tyk pille at sluge for pladeselskabet.

Du savner ikke at skrive numre?

- Hvis jeg savnede at skrive numre, så havde jeg gjort det. Men jeg følte mig ikke klar til det. Jeg har dog skrevet to til den nye, lyder det entusiastisk fra Liam.

Men entusiasmen daler hurtigt igen. Gad vide, om den nogensinde vender tilbage i fuldt flor?

Hothouse Flowers spiller på årets Midtfyns Festival.

Vote No!

Kort før den berygtede 18. maj 1993, hvor Danmark skulle stemme om Edinburgh-aftalen, spillede Hothouse Flowers en koncert i Pumpehuset. Liam O'Maonlai havde sin sympati med nej-sigerne, så hittet *Don't Go* blev hurtigt forsynet med det til lejligheden bedre klingende omkvæd: "Vote No!"

- Hele idéen omkring fællesskabet er en god ting, men en af mine venners døende faders sidste ord var: Det handler ikke om enighed, men om uendelighed. Enighed er ikke altid en positiv ting, det kan være omklamrende, hvorimod uendelige muligheder er, hvad det handler om. Enighed gennem forskellighed, ikke gennem lighed.

beastie boys: hello nasty

6. juli 1998

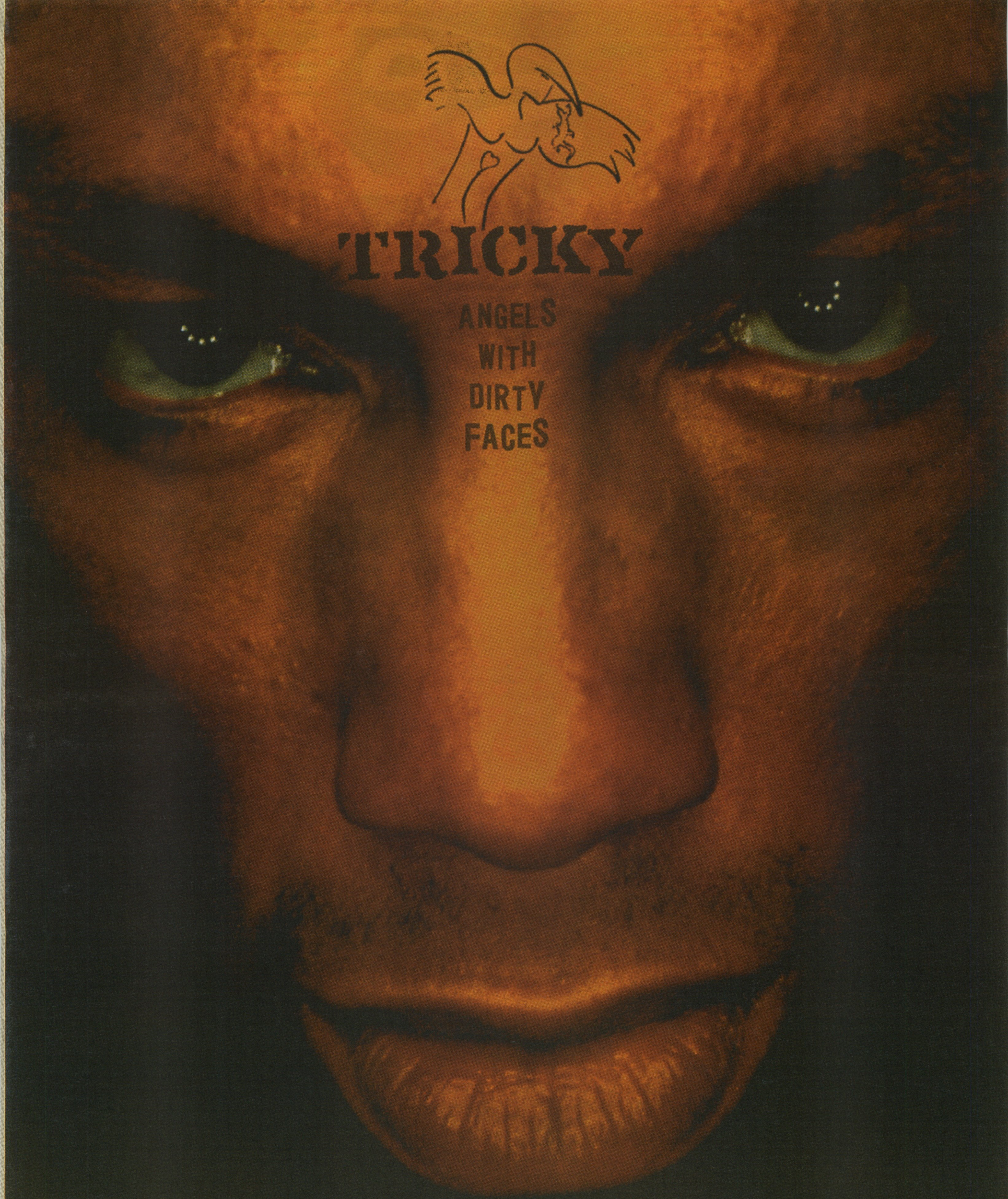

THE ALBUM

INCLUDING THE SINGLE **broken homes** FEATURING **POLLY JEAN HARVEY** AND **money greedy**

CD MC LP RELEASED MAY 25th

Pop, sex

Efter en nærmest endeløs kæde af udsættelser er GARBAGE langt om længe færdige med debutalbummets opfølger, som meget passende bærer titlen *Version 2.0*. Guitarerne er skruet hårfint ned, men den generelle stil, lyd og udstråling er Garbage på hjemmebane - melankolsk pop, psykedeliske guitarfigurer og Shirley Mansons sensuelle vokal, rørt sammen i en velorganiseret pærevælling. GAFFA mødte de fire bandmedlemmer i deres nordeuropæiske favoritby, København.

Af Henrik Tuxen

Foto Morten Larsen/Schiller

Projektet Garbage var nærmest dødsdømt, inden det blev søsat. Ligesom seks Anja Andersen-kloner til taktikmøde, der givetvis ville resultere i et voldsorgie af en hønekamp, der end ikke ville efterlade de hvinende sekslinger kræfter til at maltraktere dommertrioen - og et kobbel Uffe Ellemænd ville sandsynligvis sikre, at såvel partimøder som fiskesnører gik i uløselige hårknuder.

Musik er, som så mange andre former for teamwork, et resultat af den rette dosering af kombinerede kræfter. Også musikhistorien er rig på, at "for mange kokke" kan være en klods om benet. O.k. - nu svarer historien om Shirley Manson og de tre "drenge" fra Madison ikke eksempelvis til Jimmy Pages og David Coverdales generalieblade, men alligevel. Shirley var relativt ukendt, men både Duke Erikson og Steve Marker havde begge oparbejdet en længere creditliste som musikere og producere, og med Butch Vig som ankermand i Garbage var slutresultatet: En skotsk sangerinde, to producere og en superproducer.

Men på forunderlig vis var bandets debutalbum fritaget for det fragmenterede og sterile "work shop"-syndrom, man på forhånd kunne have frygtet. I stedet bød *Garbage* på en indtagende og kommerciel hybrid mellem pop, guitarpunk, techno og hip hop. Et af de sjældne fænomener, der viste sig at "vokse" med tiden. De politisk korrekte orakler bed på med det samme, men efterfølgende fulgte diskotekerne, massemedierne og familien Verden med på vognen - ikke mindst i kraft af Shirley Mansons forløsende evne til kropsliggøre den bagved liggende maskinpark. Fem gigantiske hitsingler og et samlet salg på mere end 4 millioner albums, og samtidig en stilskabende hybrid, der viste nye veje for såvel rocken som electronica - en debut, der satte sine spor. Opfølgeren følger ikke overraskende i samme spor.

Garbages nye album hedder *Version 2.0*. Bandet forklarer, at det er en opdateret version af bandets første album. Faktisk ville de helst ikke have nogen titel, men det var de tvunget til af pladeselskabet.

Version 2.0

Det nye album hedder Version 2.0. *For at blive i computersproget - skal titlen opfattes som en bedre udgave af den samme grundidé eller program?*

- En opdateret version, foretrækker Duke Erikson.

- Vi ville ikke have en pompøs titel, og faktisk ville vi helst ikke have nogen titel overhovedet, men det var vi nødt til. Vi ville have noget simpelt med humor, og så havde vi brugt temmelig lang tid på at glo på computere. Kunne vi have sluppet afsted med det, havde vi bare genudgivet det første album igen, siger Shirley Manson med et glimt i øjet.

Garbage startede nærmest som et projekt. Har det været anderledes at arbejde sammen denne gang, nu hvor alle kendte hinanden bedre?

- Det har været anderledes denne gang. Det har været lettere at arbejde sammen, man kan sige, at det har været lettere at "læse" og forstå hinandens musikalske idéer. Når man har boet i en bus sammen i mere end et år, kan man simpelthen ikke undgå at udvikle en eller anden for forståelse for hinanden, mener Duke Erikson.

Kurt Cobain og Garbage

Nu har Duke Erikson, Steve Marker og Butch Vig rent faktisk arbejdet sammen i adskillige år. Først på ægte undergrundsmanér, men med tiden kom der anderledes fokus på det beskedne Smart-studie i Madison, Wisconsin, hvor de tre gamle venner arbejdede. Specielt efter, at Butch Vig producerede Nirvanas banebrydende *Nevermind*.

Forbindelsen mellem Nirvana og Garbage hænger dog også sammen på mere traumatisk vis - den enes død, den andens brød. De tre producere var begyndt at jamme sammen og legede så småt med tanken om at danne et regulært band, hvortil en frontfigur og leadsanger var nødvendig. Steve Marker så Shirley Manson på MTV, hendes pladeselskab blev kontaktet, og kort efter mødtes alle fire i London. Datoen var den 8. april 1994, samme dag, som nyheden om Kurt Cobains makabre selvmord tikkede ind på alverdens mediestationer.

Butch Vig er ikke et øjeblik i tvivl om, at musikverdenen mistede en af sine største sønner dén dag.

- Et band som Nirvana berørte virkelig mange mennesker. Musikken var bas, trommer og guitar, og Kurt skrev akkordrundgange, hvilket alle komponister gør. Men der kom noget ud af hans stemme, og der var noget ved hans blotte tilstedeværelse, som var ganske unikt. Kurt havde noget, der ikke kunne fornægtes, egenskaber, som andre mennesker ganske enkelt ikke har. Det er svært at sætte ord på, hvad det egentlig var, men nogle mennesker har det i sig, og andre har det bare ikke. Det var denne personlighed og udstråling, der tryllebandt folk.

Butch Vig er en af tidens mest velrenommerede producere og har også "tryllet" for Smashing Pumpkins, Sonic Youth og mange andre, men hvordan går det med at dele "førerkasketten" med resten af Garbage?

Og tvetydighed er

Og Garbage blev til...

Butch Vig mødte i begyndelsen af 80'erne Steve Marker på filmskolen i Madison, Wisconsin og spillede samtidig i bandet Spooner med blandt andre Duke Erikson. Vig og Marker søsatte Smart-studiet, hvor Erikson med tiden også blev aktiv. Her producerede de alt fra jazz, opera og heavy metal til adskillige "alternative" punkbands.
I takt med, at Butch Vigs producerkarriere eskalerede, voksede efterspørgslen på studiet kolossalt, og de tre herrer begyndte at remixe i stor stil for blandt andre U2, Depeche Mode og Nine Inch Nails. Samtidig var de begyndt at jamme sammen og legede med tanken om at danne et band, men de manglede en vokalist i front. Efter en "session" tændte Marker for MTV og så bandet Angelfish med en sangerinde ved navn Shirley Manson.
Født og opvokset i Glasgow kom Shirley Manson allerede som 15-årig med i gruppen Goodbye Mr. MacKenzie. Shirley sang kor, spillede keyboards og guitar, men var aldrig i front. Sideløbende sang hun kor for blandt andre Duran Duran og arbejdede som hårstylist og makeup-artist for lokale band, da hendes deltidsjob hos "Miss Selfridge" gav hende gratis adgang til diverse hår- og skønhedsprøver.
Goodbye Mr. Mackenzie udgav adskillige plader, men slog aldrig igennem og var mindst lige så berygtet for sit forbrug af diverse stimulanser. I 1990 skrev de kontrakt med Radioactive, ændrede bandnavn til Angelfish og placerede Shirley i front som lead-vokalist. På en Radioactive-"pakketur" i USA, med Live og Vic Chesnutt, fik Shirley Manson et opkald fra sit pladeselskab. En mand ved navn Steve Marker havde set Angelfish-videoen *Suffocate Me* på MTV.

Flydende roller

Butch, du er vant til at styre processen som producer. Da Todd Rundgren i sin tid producerede Skylarking *med XTC, karakteriserede Andy Partridge fra gruppen deres uforløste samarbejde som "Two Hitlers in a bunker". Får du udnyttet dit fulde potentiale, når du arbejder med to andre producere, eller må du gå på kompromis?*
- Jeg synes ikke, at det er noget problem. I Garbage har vi en meget flydende grænse mellem rollerne som musikere, producere og sangskrivere, hvilket er fuldstændig logisk, da jeg selv var sangskriver og musiker, før jeg blev producer - og det samme gælder for Steve og Duke. Vi spillede i lang tid sammen, inden vi begyndte at producere. Mange tror, at jeg kun spiller trommer, men vi bytter alle sammen roller hele tiden - jeg programmerer, spiller guitar og skramler med arrangementerne, og Steve og Duke programmerer beats, spiller gui-tar og keyboards. Shirley har ikke det samme teknologiske kendskab som os andre, men hun har lige så mange idéer, så alle fire skifter roller hele tiden - og så er det hende, der siger "stop", når vi andre bliver ved at indspille nye ting. Det er dét, som er virkelig sjovt og inspirerende med dette band. Alt er åbent, ingen er begrænset til bare at gøre én ting.
- Vi tænker ikke på os selv som producere, men mere som musikere, der kan lide at optage deres egen musik, supplerer Duke Erikson.
Hvad med dig, Shirley - hvordan er det at arbejde sammen med tre "nørdagtige" teknologiproducere, taler du det "sprog"?
- Nej, jeg taler skotsk (ikke at nogen ville være et nanosekund i tvivl, red.).

Lossepladsens Dronning

Debbie Harry og Blondie har ikke levet forgæves. Det tætte musikalske fællesskab mellem 70'ernes super-"powerpop"-gruppe og Garbage er ikke til at tage fejl af. Mere end ét nummer på *Version 2.0* klinger i samme medrivende melankolske stemningsleje som det bedste fra Debbie og drengene. Og som hos Blondie bakker tre musikalsk prominente herrer en indtagende, sensuel såvel som "bitchy", intelligent og mystisk kvinde op. I modsætning til 70'er-parallellen har Butch Vig & Co. dog ikke taget navn efter blikfanget i front - ingen "Redtop" eller Rødhætte; i stedet er skønhedens modpol inkorporeret i såvel bandnavn som pressebilleder etc.
For at udviske al eventuel tvivl, skal det stadfæstes, at den er god nok - Shirley Manson er en særdeles habil cigar - men mindst lige så meget i kraft af sin indiskutable personlighed som sit udseende.
Indersiden af coveret på såvel *Garbage* som *Version 2.0* viser Shirley Manson i alt andet end "Supermodel"-positur, men da GAFFA møder hende, er der til gengæld smæk for skillingen - knaldrødt hår, heftig blå/grøn øjenskygge, orange negle, skrigende turkis striktrøje - men (naturligvis) også cowboybukser og gummisko.
Hendes entré i suiten på Hotel Phoenix viser da også ganske tydeligt, at her kommer en dame, der udmærket ved, hvor skabet skal stå.
- O.k., I to, så kan I godt tage og holde kæft, der sidder en dame og venter på jer ovenpå. Ud!! Vi kører som smurt i olie her, undskyld, at vi er nødt til at være så "tyske".
Den sidste bemærkning bliver leveret med uforfalsket latter. (Interviewet foregår efter rotationsprincippet, først Steve Marker og Butch Vig, derefter Shirley Manson og Duke Erikson).
Butch og Steve bliver hængende en kort tid for lige at give den temperamentsfulde skotte tilbage af samme mønt. Tilsammen virker de som fire joviale hoveder, der kommer særdeles godt overens.
De har da også noget at glæde sig over. Duke, Steve og Butch ved, at de med Shirley Manson fik et regulært trumf-kort på hånden, hvilket har givet bandet en række nye musikalske frihedsgrader. Butch Vig forklarer:
- Når vi mixer, placerer vi Shirleys vokal i centrum og arbejder så for at få resten af musikken til at virke omkring hendes stemme. Shirley har en meget stærk tilstedeværelse, hvilket betyder, at vi kan tage en række musikalske afstikkere, uden at sammenhængen forsvinder - spille minimalistisk osv.
Spændingsfeltet mellem det smukke, farvestrålende og ekstravagante og det udslidte, grimme og lidende virker som en indbygget del af Shirley Mansons personlighed, ikke mindst ud fra det tekstmateriale, hun skriver til Garbage.

De seksuelle toner

Linier som "I am a wolf but I like to wear sheep's clothing" (*Temptation Waits*) og "I hold a force I can't contain/Somebody get me out of here" (*Medication*) og titler som *I Think I'm Paranoid* og *Hammering In My Head* er alle at finde på *Version 2.0* - selvbiografisk eller ren fiktion?
- Lidt af begge dele, vil jeg sige. Jeg tror, at alle mennesker i sig selv er delvis selvmodsigende og modsætningsfyldte. Jeg tror, at dette album på sin vis arbejder med den multifacetterede natur, som den menneskelige psyke har, mener Shirley.
På trods af, at den tidligere skønhedsekspert ikke går af vejen for at tage en sæk over hovedet, er hun en at tidens mest eksplosive sexbomber, om hun vil være ved det eller ej. Tekstmæssigt lægges der heller ikke fingre imellem, på *Sleep Together* kan man blandt andet høre Shirley Manson hviske, "If we sleep together would I like you better? - If we come together, we'll go down forever". Slæbende, sensuelt og dragende - eller bare uforfalsket liderlighed, fair nok, men...
Hvad er fordelene og ulemperne ved at være et internationalt kendt sexsymbol?
- Hvad er ulemperne? tilføjer Duke grinende.
- Hvad er fordelene? kvitterer Shirley, før Duke har nået at tale ud.
Jeg mener, det er jo ikke noget, du forsøger at skjule, eksempelvis i teksten til Sleep Together.
- Well, jeg mener, at verden simpelthen vælger at anskue en hvilken som helst kvinde, som har meget opmærksomhed fokuseret på sig, som sexet. Pressen har en tendens til at gøre det på en nedgørende måde, som jeg ikke bryder mig om. Jeg kan simpelthen ikke forestille mig nogen, der er mindre en "sexgudinde" end mig selv. Jeg mener, det er bare slet ikke sådan, jeg er. Så jeg ud som Pamela Anderson, kunne jeg måske forstå det, men jeg fatter virkelig ikke, hvorfor dette er blevet associeret med mig. Det er aldeles ikke noget, jeg har forsøgt at modsige, men det interesserer mig bare ikke, og det har aldrig været en del af mit liv tidligere, udbasunerer Shirley og fortsætter:
- Men jeg mener, at menneskets seksualitet er fundamentalt indbygget i vores natur og uløseligt forbundet til, hvem vi er, så ikke at forholde sig til denne del af os selv i musikken ville være at tegne et meget mærkeligt billede. Det er vigtigt at have elementer af sin seksualitet inkorporeret i musikken, hvilket er forskelligt fra at være sexet.
Der er mange fremtrædende piger i popmusikken i dag. Hvordan lyder din version af "Girl Power"?
(Duke Erikson griner, så han er ved at trille ned af stolen, red.).
- Begrebet "Girl Power" er blevet så misbrugt og ødelagt af de rædselsfulde Spice Girls, at jeg ikke engang kan reagere på det længere. Det er blevet til "ikke-ord", de er blevet overflødige.

Brian Wilson skubber på

De musikalske pile peger i mange retninger, når Garbage går i krig med nyt materiale. Under en tidlig bearbejdelse af *Push It* dukkede en velkendt Beach Boys-frase pludselig op. Shirley forklarer:
- Strofen "Don't worry baby" dukkede helt tilfældigt op, da vi jammede en dag. Ikke, at de har patent på de tre ord, men ikke desto mindre - i pophistorien er det deres linje. Vi tænkte, at det ville være virkelig cool at have Beach Boys-backingvokal på nummeret, vi samplede det, men det fungerede ikke rigtigt. Jeg sang selv frasen, og vi spurgte om Brian Wilsons tilladelse til at bruge den - han gav os sin velsignelse, hvilket er utroligt. Beach Boys var en fantastisk popgruppe rent musikalsk, men de var også meget interesserede i at udforske de studiemæssige muligheder - de var meget optaget af popmusikkens håndværksmæssige dimensioner. Selvom jeg overhovedet ikke vil placere os selv i samme kategori som The Beach Boys, matchede det meget fint den måde, vi arbejder på. Jeg er i det hele taget meget glad for Beach Boys-pladerne, deres sange er simpelthen utrolige.
En anden ting, der falder i bandets smag, er København. Shirley Manson og Duke Erikson betragter begejstret Odd Fellow Palæet og fortæller, at Garbage glæder sig til hurtigst muligt at besøge Danmark igen.
Nærmere bestemt fredag den 26. juni, på Roskilde Festivalens Orange Scene.

Ti stykker Garbage

- 30-årige Shirley Manson købte for et år siden hus med sin mand, som er dukkemager. Indtil da havde hun boet hjemme hos sine forældre.
- Duke Erikson, bandets alderspræsident på 46, har en 19-årig datter.
- På hele den sidste Garbage-turné havde Shirley Manson et billede af Brian Laudrup hængende på sin forstærker. Ifølge Shirley har han de bedste lår.
- Både Duke Erikson og Butch Vig(erson) har skandinaviske rødder.
- Ifølge Billy Corgan (Smashing Pumpkins) er Butch Vig en ekstremt metodisk producer, der forsøger at lave det perfekte album hver gang.
- Steve Marker er som oftest meget stille, men vurderer selv, at han har rollen som stuidets irriterende og hidsige person, der får sat skub i tingene.
- Den 15. maj vil Shirley Manson fremover bære sort sørgebind. Hun har tidligere har sagt om Sinatra: "Frank's gonna die and I'm gonna cry".
- Shirley Manson har nyligt proklameret at hun blev "Born again Christian" efter sin mormors begravelse i begyndelsen af dette år.
- Duke, Steve og Butch havde oprindeligt forestillet sig en mandlig vokalist til Garbage, men i stedet forelskede de sig kollektivt i Shirleys stemme.
- Garbage blev nomineret til 3 MTV Awards i 1996 og vandt den ene (Best Breakthrough Artist).

Kald mig bare agent 00666

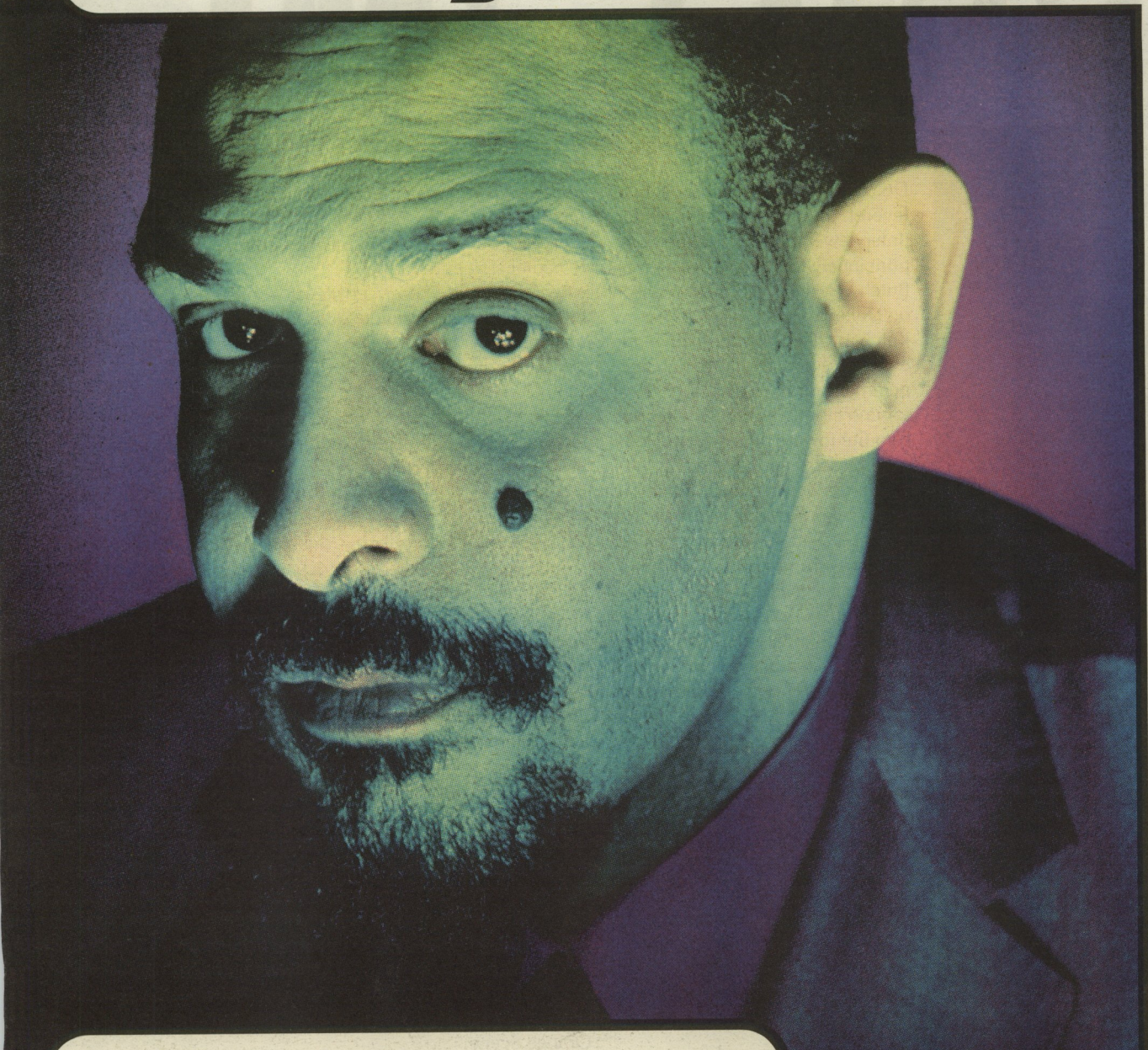

"My name is Bond, James Bond". Dét citat har den indflydelsesrige filmkomponist og sangskriver BARRY ADAMSON, der har en fortid i Nick Caves The Bad Seeds og pop/avantgarde-bandet Magazine, på det nærmeste gjort til sit eget. Han har med sit nye album *As Above So Below* ladet sig inspirere af filmmusikkens mester John Barry, og Adamson har denne gang adskillige mørke filmiske klip og jazzede thrillerfrekvenser på tapetet.

Multikunstneren Barry Adamson befandt sig i et af de sorteste kapitler i sit liv, da filminstruktøren David Lynch ringede ham op for at få ham til at lave noget af musikken til filmen *Lost Highway*. Det blev et vendepunkt for Adamson, der netop har udgivet det filmisk inspirerede album *As Above So Below*.

Af Finn P. Madsen

Da filminstruktøren David Lynch ringede multikunstneren Barry Adamson op for at få ham til at lave noget af musikken til filmen *Lost Highway*, blev det vendepunktet i Adamsons liv. På det tidspunkt havde en på papiret harmløs hofteoperation udviklet sig til et kompliceret indgreb, hvor han på et tidspunkt svævede mellem liv og død.

- Lynch kontaktede mig, fordi han havde alle mine plader og mente, at det, jeg lavede, passede sammen med hans. Det var godt for mig, for det var en temmelig forstemmende periode i mit liv, hvor jeg sad i rullestol efter operationen. Da jeg endelig fik manuskriptet til *Lost Highway*, var det et kæmpe løft. Det var fascinerende og underligt, men det bevægede sig derhen, hvor jeg befandt mig, på det lidt obskure plan, forklarer Barry Adamson.

Flirten med det onde

Mødet med David Lynch har også påvirket Adamsons nye, sjette udspil *As Above So Below*, der sammen med de jazzede thrillerfrekvenser har adskillige mørke filmiske klip på tapetet, hvor de dunklere sider af livet kommer op til overfladen.

- Jeg prøver at antage den idé, at alle har en mørk side i sig selv, og at nogle af de ting bare kommer frem ind imellem. Der er en masse snak om, at man skal gøre sig fri af sine dæmoner; jeg prøver derimod at sige, at de er en del af mig. Jeg ved ikke, hvor de kommer fra, de er der bare, og det er svært at ignorere. Den mørke side prøver ofte at hive dig ned, når du er bange. På hospitalet var jeg temmelig skræmt, billederne kørte rundt i sindet, og der kom nogle underlige tanker frem. Jeg var så langt ude, at tanken kom, at hvis noget skulle gå galt, så frygtede jeg at komme tilbage som en plante eller dyr. For hvad mon der sker ved reinkarnation, måske er du heldig og får det samme liv igen med muligheden for at ændre noget ved det, fortæller Adamson.

"I see myself but don't see me/Two burning eyes that don't agree/While in the shades there's someone following my little movement from the score", lyder det rædselsvækkende på åbningsnummeret *Can't Get Loose*, her udspiller der sig et drama mellem det onde og gode.

- Den er en situation, som du ikke kan slippe fra. Du har et valg, hvor alt vil gå i orden, eller hvor følelsen af afmagt opstår, hvorefter du laver kaos, ødelægger noget og inviterer mørket indenfor. Ideen er, at der er ekstremer som godt og ondt i traditionel form, hvor du får muligheden for at være mere åben over for den anden side og den mulige flirt med det onde i egen person, derfor også albumtitlen *As Above So Below*.

Musikken, der kom frem som ord

En anden side, som er ganske bemærkelsesværdig ved Barry Adamsons nye udspil, er at han selv for første gange svinger mikrofonen, på en så overbevisende facon, at der flere gange går Las Vegas-croon i den. På sit forrige album *Oedipus Schmoedipus* hentede Adamsom personligheder som Nick Cave, Jarvis Cocker og ikke mindst den nu afdøde sanger Billy MacKenzie ind som vokalister.

- Da musikken til albummet blev skrevet, kom det frem som ordform, det så ud som tekster eller historier, og jeg tænkte, hvordan det ville være at synge dem. En anden af grundene var også mit samarbejde med andre sangere på mit forrige udspil. Ikke kun oplevede jeg sang på mine numre, hvilket jeg ikke havde hørt før, det ramte noget bagerst i mit sind. Især var jeg en stor beundrer af Billy MacKenzie, hvilket var grunden til, at jeg inviterede ham i studiet. Den første gang, han sang dér, var en forbløffende oplevelse. Da han sang nummeret i studiet uden mikrofon bare for at prøve det af, var det fuldstændigt overstrømmende, siger Adamson i en meget alvorlig tone.

Selv om Barry Adamson aldrig har stået i forgrunden for hverken Bad Seeds eller Magazine, var hans basspil en solid grundstøtte i begge bands. Magazine havde deres storhedstid sidst i 70'erne, især hos anmelderne, der dyrkede bandets litterære tekster og skævt vinklede pop med holdbare kvaliteter.

- Du samler noget op og ser, hvordan andre musikere omgås livet og den kunst, de dyrker. Jeg har været meget heldig at være i de to bands, som folk tænker noget stort om, og inspirationen fra de to stilarter er blevet ført videre i min filmmusik, mine kompositioner og nu på den vokale plan, forklarer Barry Adamson.

Den sande mester

Dét, der optager denne veltalende nyudklækkede sanger og filmfreak mest, og har gjort det siden barndommen, er hensynsløse agenter og hele deres arsenal af tekniske hjælpemidler. Og når han på den stemningsfulde *Jazz Devil* med cool thrillerappeal synger "I'm the Jazz Devil/Fly me in the mix/Where you can call me agent 00666", kan ingen være i tvivl om, hvem den virkelige helt er.

- Jeg havde en oplevelse som lille dreng med James Bond, da jeg indså, at der var musik på film. Pludselig var der et ægteskab mellem musikken og filmen, hvor kommunikationen fra den følelsesmæssige side stod ganske klar. Det blev ganske klart for mig, at der var en slags flugt fra virkeligheden, hvor man kreerede en alternativ fantasiverden, og derved så jeg værdien i det at kunne dykke ud og ind af livet. Der var en periode i mit liv, hvor alt var inspirerende nyt og urørt, og det ramte ganske dybt. Referencepunktet er, at du hele tiden er meget legesyg som barn; der sker noget, om du græder, griner eller bare er glad. Den situation, jeg er kommet i nu er, at det måske bare er min ungdom, jeg prøver at fange, fortæller Barry Adamson.

Har man sagt Bond, må man også sige John Barry, filmkomponisten, som har leveret udødelige temaer til hendes majestæts hemmelige agent; numre som *Come Hell Or High Water*, *Goddess Of Love* og selvfølgelig *Jazz Devil* kunne for den sags skyld lige så godt være skrevet af mesteren selv.

- Da jeg skrev disse sange, var det med Bond i tankerne, og også det med at være hemmelig agent, bare lidt mere djævelsk. Da omkvædet til *Jazz Devil* poppede ud, var jeg meget taknemmelig, det var en slags sammensmeltning af den håndgribelige og filmiske verden. John Barry var en slags lærer, bare lyt på den måde, han forbandt det, der foregik på skærmen til lydsiden. Jeg må lette på hatten og sige, at han er en af de store, lyder det fra den ydmyge lærling, der mener, at hans egen musik er som en tog- eller bilrejse, hvor billederne flyver forbi på indersiden af nethinden.

Diskografi

Moss Side Story (1989)
Delusion (1991)
Soul Murder (1992)
The Negro Inside Me (1993)
Oedipus Schmoedipus (1996)
As Above So Below (1998)

Top-tunet Solex

Solex

Ja, det lyder jo næsten absurd, at en hollandsk skønhed finder på at tage kunsternavn efter Duksedrengens yndlingsknallert. Ikke desto mindre er der fuld fart på Elisabeth Esselink, der foruden at bestyre en brugtpladeforretning netop har udgivet sin debutplade på Matador. *Solex Vs. The Hitmeister* er Solex' første gave til verden, og alene det faktum, at frk. Esselink selv roder med al elektronikken hjemme i Amsterdam, burde få de fleste til at løfte et øjenbryn eller to.

Lidt Beck, lidt Suicide, lidt moog, lidt af det hele ... Jo, Solex' ukonventionelle popmusik glimrer ved et eklektisk lydbillede, der krediterer de sidste 30 års musikhistorie. Friskheden og den unikke Solex-signatur opnår Esselink ved at opbygge og kombinere lag af velkendte lydelementer og tilføre keyboard samt hendes egen vokal. Sampleren bruges flittigt, men Elisabeth går bevidst uden om kendte udgivelser og kunstnere, fordi hun mener, at de vil skade lytterens oplevelse af hendes musik. Alligevel har alle samples tilknytning til hendes forretning C&D, hvor udvalget spænder bredt fra hardcore hip hop til klassisk.

- Jeg leder udelukkende efter samples på de plader, vi alligevel aldrig får solgt. Kunsten er at finde gode lydbidder på de numre, som aldrig hittede. Det er også den proces, jeg hentyder til med pladens titel, og det er faktisk ret sjovt, at der - efter at pladen er blevet udsendt - kommer folk her i butikken, som spørger direkte efter sampling-cd'er.

Men udover udvælgelsen af samples, hvordan foregår det så, når du skriver Solex-materialet?

- Jeg har en brugt sampler fra 70'erne og en 8-spors båndoptager som backup. Normalt arbejder jeg gerne på omkring ti numre ad gangen, og hvert enkelt bygges op i samme rækkefølge. Når jeg har indspillet cirka tre minutters tromme-loop på et af båndoptagerens spor, reserverer jeg to til vokalerne, og ellers bliver de sidste fem brugt til samples.

Men er sangenes struktur så ikke næsten fastlagt på forhånd?

- Nej, tværtimod. Når jeg komponerer, prøver jeg at være så intuitiv som muligt. Jeg tømmer hovedet og eksperimenterer mig frem ... Og strukturen bliver faktisk ofte ret underlig, fordi rytmesporets længde automatisk sætter en grænse for, hvordan de andre elementer kan anbringes. Det sker derfor tit, at udfaldet bliver helt anderledes end forventet.

Indirekte samples fra talkshows

Solex er mere end blot Esselinks kunstnernavn. Navnet indgår blandt andet også i hver enkelt af debut'ens sangtitler. Elisabeth forklarer, at Solex ikke er et gennemgående personligt synonym, men snarere en intens karakter, der kan skifte skikkelse og sind fra nummer til nummer. Teksterne tager dog alle afsæt i Elisabeths egen verden og er enten personlige oplevelser eller fantasier. Fælles for dem alle er også deres originalitet. Udtryksformen er fragmenteret, og der er ikke tale om klare fortællinger med begyndelse, slutning og plot. I stedet minder de om uudtalte tankerækker eller flygtige noter fra en dagbog. Indholdet er tilsvarende og kan bedst beskrives som skitser af skæve dagligdagssituationer eller små pudsige filmsekvenser.

- Jeg går bevidst efter situationer, der ikke er det, de giver udtryk for at være. *One Louder Solex* handler for eksempel om en dame, der er døv - ikke fordi hun er gammel, men fordi hun har været til for mange Grand Prix-løb. Når jeg skriver teksterne, prøver jeg at undgå "high-school"-engelsk. I stedet ser jeg en masse engelsk tv, hvor jeg - når jeg hører en god sætning eller et godt ord - noterer det ned til senere brug. Det er mest i talkshows, at jeg finder disse indirekte samples, for dér er ordvalget naturligt og ikke tilrettelagt af en manuskriptforfatter, som i serier eller film.

Et sikkert hit - selv inden udgivelsen

Elisabeth har komponeret det meste af sit liv, og efter afskeden med guitarbandet Sonetic Vet, fik hun for alvor mulighed for at afprøve sine egne idéer. Alligevel var Solex ikke direkte målrettet på at blive udgivet.

- Det vigtigste for mig er processen, og at jeg kan få afløb for mine idéer og en masse energi. Det er selvfølgelig dejligt, at sangene er kommet ud - og at folk kan lide dem - for så er de retfærdiggjorte, og dét, synes jeg, er vigtigt.

Esselink har dog intet at klage over, for Solex-demoen, der blev sendt til tyve selskaber i USA og England, resulterede i flere seriøse tilbud. Og inden hun havde skrevet kontrakt, lykkedes det endda en A&R-manager på et engelsk selskab at ophøje et af demoens numre til single-status, lave et cover og tilmed anmelde den fiktive bootleg-udgivelse som månedens single i bladet Record Collector. Seancen fik intet retsligt efterspil, men under efterforskningen fik Elisabeth hjælp af selskabet Matador - en hjælp, der blandt andet fik betydning for, at det var hos Matador, hun valgte at sætte sin underskrift på vegne af Solex.

Solex går en travl sommer i møde med koncerter i USA, det centrale Europa og i England, hvor der tilmed skal indspilles en session for radioguden John Peel. Elisabeth forsikrer, at Solex vil kigge forbi Danmark, hvis det bliver muligt, men afslører samtidig også, at hun allerede så småt er i gang med den næste plade. Og mens vi venter, kan du jo eventuelt dulme spændingen med *Solex Vs. The Hitmeister*, som allerede er en top-tunet klassiker på herværende cd-rotator.

Jakob Rosenbak

morten bagai morten jensen morten schwarz lausten mark whitfield lewis morten remmer jakob rosenbak peter studstrup

TAG STILLING!

Asian Dub Foundations eksplosive cocktail af drum´n´bass, heavy dub, ragga hip hop og rock har taget alle med storm, og de har fundet deres største fans i Primal Scream, som de da også konstant turnerer med. "Rafi´s Revenge" er *music with an attitude*, der går lige i blodet på dig, mens den masserer hjernebarken!

ASIANDUBFOUNDATION / RAFI´S REVENGE

"ADF gør for drum`n`bass og dub hvad Public Enemy gjorde for hip hop og hvad The Specials gjorde for ska... LIGE HER, LIGE NU ser de ud til at være det vigtigste band i Storbritanien" - NME, 4. april 1998

album

Babyfox: Dum Dum Baby
(Roadrunner/MNW)

Udtrippede dub og drum'n'bass-fragmenter udfordrer behageligt lytteren på trioens 2. album, der især bør købes af de mange, der i disse dage begejstres over Massive Attack og Trickys skæve universer. Befriende personlig og dejligt umulig at genrebestemme er denne samling moderne popnumre, hvor den tunge bas og de scratchede lyde under de surrealistiske sange arbejder lytteren ind i et forunderligende smukt område. *MSL*

●●●●●○

Finitribe: Sleazy Listening
(Infectious/BMG)

Veteranerne Finitribe har fået dette deres femte album produceret af Witchman. Det har bevirket, at gruppen nu bevæger sig væk fra den hårde lyd, der før har kendetegnet dem. I stedet får vi serveret en portion enkel, men til gengæld uhyre velproduceret breakbeat-baseret dub. Det lykkes gruppen at fange en meget klar og mørk stemning, der umiddelbart fænger lytteren, men ved flere gennemlytninger virker pladen dog en smule ordinær og ret selvhøjtidelig. Samtidig sniger en vag mistanke sig ind om, at SL primært holder vand gennem kunstigt åndedræt fra Witchman. *MJ*

●●●○○○

Fun'da'mental: Erotic Terrorism
(Beggars Banquet/MNW)

Det er helt forfriskende at høre musik med politisk bid, selvom denne fundamentalistiske, industrielle hip hop næsten er en tand for voldsom. Raseriet og desperationen har helt taget over nu, og Fun'da'mental er idag ren elektro-punk, lige fra den indledende *Oh Lord! (devil would like a word)*, prutte-bøvse-sangen *Blood In Transit (after dinner mints)*, der fortsætter hvor Monty Python sluttede, og den afsluttende *Tongue Gone Cold (grown to a medical specimen paranoid mad careless deviance)* (sic!). Ikke pladen, du skal sætte på, når bedstemor er på besøg. *MWL*

●●○○○○

Nick Holder: Still On Track
(!K7/MNW)

Et svedigt og festligt rykkende eksempel på, hvordan navnlig Daft Punks minimalistiske technofunk udløste masseerklæringer fra skabsdiscere, der pludseligt stillede deres yndlingsperversioner til offentligt skue: nemlig den dunkende tunge discokuglebas, speedet op under lækre housede beats, godt støttet af samplede 70'er-pornoklaver-, guitar- eller orgelriffs. *MSL*

●●●●○○

Icarus: Kamikaze
(Substance/VOW)

Med Icarus trækker Substance bort fra den James Hardway-dominerede "jazzy jungle" og over mod mørkere drum'n'bass. Og det kommer næsten til at lyde af moderne klassisk iblandet et godt mål musique concrète, med lange strygere og et trompetbåt midt imellem sære lyde og "found objects" - men så er der jo den karakteristiske slowmotion-bas og det hidsige slagtøj underneden, som tilføjer det hele et skær af genkendelighed. *MWL*

●●●●○○

Kid Loco: A Grand Love Parade
(Yellow Prod./EastWest/Warner)

A Grand Love Parade udkom egentlig for 4-5 måneder siden i hjemlandet Frankrig, men ser altså først nu dagens lys herhjemme, hvilket sandsynligvis skyldes, at pladen i første omgang stod lidt i skyggen af bysbørnene Air og deres vidt berømmede månesafari. Ligheden er da også til at få øje på, for Kid Loco gør sig i de samme drømmende og romantiske stemninger som Air, omend i en lidt anden kontekst, hvor han lader støvede hip hop-beats og blide strygere mødes i en letflydende og filmisk trip hop, der udgør det perfekte soundtrack til sommerens forhåbentlig lange lyse nætter. *MB*

●●●●○○

Komputer: The World of Tomorrow
(Mute/MNW)

Upassende plagiat i disse tider, hvor Kraftwerks kling-klangreaktor igen er funktionsdygtig (jf. Roskilde Festival). Det her svarer ca. til, hvis jeg ville være kunstner og udstillede et maleri af 117 Heinz-tomatsuppedåser ved siden af hinanden. Duer ikke. Er set! *MSL*

●○○○○

Kreidler: Appearance And The Park
(KiffSM/MNW)

Kølige keyboards over for traditionel akustisk lyd og ambivalent vekslen mellem og blanding af melankolske melodier og repeterende elektroniske lydmønstre var de centrale musikalske temaer på Kreidlers sensationelt gode 1996-album, *Weekend*, og er det stadig på Düsseldorf-kvartettens nyeste udspil. Dermed ikke sagt, at musikken ikke har udviklet sig, for på samtlige numre mærker man, hvorledes arrangementerne er blevet endnu mere tighte og dynamikken mellem de elektroniske og akustiske lydelementer forstærket. Måske er det netop derfor, at Kreidler på dette album formår at komme tættere på lytteren end på *Weekend*, hvor lyden gennemgående var kølig og distanceret. Lyt for eksempel til, hvorledes den spooky stemning på *Tuesday* breder sig helt ind under huden, og glæd dig så ellers til at se gruppens live-optræden på dette års Roskilde Festival. *MB*

●●●●●○

Tricky: Fallen Angels With Dirty Faces
(Island/Polygram)

Eksperimenterende som Velvet Underground i 60'erne, kamæleonisk som Bowie i 70'erne og desillusioneret som en støjrocker i 80'erne fortsætter Tricky her i sen-90'erne sin dybt personlige, ensomme rejse ud i ukendte, sublimt flydende musikalske stenede landskaber på grænsen mellem gal og genial. Vender vrangen ud på popmelodier med rablende trommer, guitarsamples på hovedet, en snert af jazz og selvbiografiske tekster, der nok skal fodre mytomanien som f.eks. tolkningen af Ødipusmyten i den fabelagtige *Tear Out My Eyes*, der med dræbende rim dæmoniserer drifterne, så det risler ned ad ryggen: "I deserve to die because of lies/We have to die because of lies/Wanna take my clothes off/Tear out my mouth and nose and take out my eyes/Take out my eyes". *MSL*

●●●●●○

Lo-Fidelity Allstars: How To Operate With A Blown Mind
(Skint/Sony)

Req: Frequency Jams
(Skint/Sony)

To middelmådige singler har gjort Lo-Fi-kvintetten til verdensmestre i England, og så skal resten af verden selvfølgelig også delagtiggøres i deres jævne fusion af containertunge (big) beats med lidt scratch til at give det kant, disco-rock og vokal, som vi har lært den at kende gennem utallige år med indierock. *How To Operate...* er opdateret og små-funket rock'n'roll præget af gruppens barndomsoplevelser med ensembler som Happy Mondays og Stone Roses.
Lydmaleren Reqs risiko-betonede *Frequency Jams* er straks mere interessante og et forsøg udi balancekunsten mellem musik og lydkombinatorik. Det er en plade som er nøjagtigt, hvad den giver sig ud for: Frekvens-improvisation, og det med rundhåndet tildeling af rytmik. Et klang-rum for (post-)modernitetens tidsalder. *MWL*

Lo-Fi Allstars: ●●●○○○
Req: ●●●●○○

Los Umbrellos: Flamenco Funk
(Flex/EMI)

Hans Kongelige Højhed Al Agami, gudsbenådet rapper, er kommet i rigtigt skidt selskab gennem Kenneth Bager og typer som Jørgen de Mylius, der at for det ikke skal være løgn er krediteret for et nummer på denne kvalmende kommercielle Ibiza-fabrikation med lumre salsa-agtige rytmer og plasticpoptøsehvin i baggrunden. Man kan ikke klandre Al Agami, der aldrig fik den fortjente respekt for sin egen fremragende *Covert Operations*, for at danne trekant med de to backingsild og samtidig score kassen i USA. Men hvor ville det dog klæde hans uforlignelige hip hop-talent at lege med gutter, der har funken, som f.eks. Den Gale Pose, Hvid Sjokolade eller Malk de Koejn. Du er sgu da gangsta, Al! *MSL*

●●○○○○

Rapoon: The Fires Of The Borderlands
(Release/Nordic Metal)

Robin Storey, der førhen var en af mændene bag den prominente gruppe :Zoviet*France:, er nu klar med sit syvende soloalbum. På udgivelsen bygger Storey videre på den stilart, som han med :Z*F: i 80'erne var med til at skabe grundlaget for. Isolationism, som den i dette årti er døbt, kendetegnes fortrinsvis af mørke og stillestående ambientflader med blide infektioner fra industrialgenren. Overfladen på Rapoons lydhav er tilsvarende, men i kraft af de sagte understrømme af samplede stemmer og vuggende enkelttoner adskiller pladen sig fra genrens standardudgivelser. En plade, der bør opleves i støjfri omgivelser og under fysisk inaktivitet. *JR*

●●●●○○

Sofasurfers: Transit
(Klein Records/BMG)

"Made in EU" står der frækt på dette yderst originale album. Se selv! De kan altså noget dernede i EU. Stem ja til kreativ brug af et varieret udvalg af slagtøj, båret frem af en insisterende, kropsbevidst bas. Ja til dubbede, jazzede samples og ja til blippende electronica og mystiske instrumenter, der forenes i en orgiastisk utopi om genrefrihed til den enkelte og grænseoverskridende kærlighedsaffærere mellem musikere, maskiner og lyttere. Stem ja til at surfe på sofaen hele dagen!
MSL

●●●●●○

Solex: Solex Vs. The Hitmeister
(Matador/VOW)

Den hollanske lydkunstner Elizabeth Esselink er enmandsbandet Solex, som debuterer med det gennemsamplede eksperimentalpop-album *Solex Vs. The Hitmeister*. Ordet Solex indgår i titlen på alle pladens tolv elektroniske popsange, der helt er opbygget af kollage-agtige samplinger af materiale fundet i Elizabeth Esselinks egen brugtpladebutik. Esselinks spinkle stemme ligger altid i flere lag og danner et helt kor af Solex-kloninger, hvis nærmeste fjerne slægtning kunne være Portishead. På en gang fuld af mangeartede dansable beats og samtidig direkte hasarderet at danse til. *PS*

●●●●○○

Amon Tobin: Permutation
(Ninja Tune/VOW)

Den berejste brasilianer er nu ankommet med opfølgeren til sidste års opsigtsvækkende *Bricolage*-album. Stilmæssigt blander Tobin hip hop'ens breakbeats med drum'n'bass og en god portion jazz. Desuden finder man spor af hans sydamerikanske herkomst i de numre, som er krydret med elementer fra bl.a. samba. Og uden at ende i nogen form for genre-klammeri navigerer Tobin sig succesfuldt vej gennem 70 minutters vellyd. Som helhed rejser pladen sig som en stemningstung og varmblodet mastodont med et eksotisk tilsnit, der vil få sommer-Danmark til at blegne ved den mindste sammenligning. *JR*

●●●●●○

Tokyo Combo: Uh Yeah
(April/VOW)

Med et erklæret soundtrack til sommeren debuterer danske Tokyo Combo på fornemste vis. Som en døsig humlebi slingrer gruppen, fra det ene uhørt funky nummer til det andet, med en musik, der må betegnes som minimal, jazzet elektrofunk.Hovedparten af denne letpåklædte musik udføres af tromme og bas, tilsat Lars Vissings geniale trompetspil. Med en sjældent set stilsikkerhed foregår alt i et nedskruet tempo, hvilket gør at den varme og organiske lyd rigtigt får lov at udvikle sig. Denne tilbagelænede, men samtidig forfriskende debut bør med sin magelige stemning blive et soundtrack til mange eftermiddage tilbragt under træernes svalende skygge denne sommer. *MJ*

●●●●●○

kompilation

Code +49: Re-markable Drum & Bass
(Glow/VOW)

Efter at have gennemsøgt undergrunden for værdige ambassadører for det tyske hjørne af drum'n'bass-universet præsenterer Münchens DJ Tobestar nu dette snapshot af scenen. De tretten bidrag er udvalgt med omhu, og gennem det ganske vellykkede mix formes de til et jævnt flow, der samlet placerer sig i genrespektrets dystre ende. Et interessant portræt, der appellerer til såvel de dansende masser som de kræsne ører. *JR*

●●●●OO

Jean Michel Jarre: Odyssey Through O2
(Epic/Sony)

Nogle af de yngre har bevæget sig ind i JMJ's blippende laboratorium og giver i form af gennemarbejde remix klar og tydelig respekt til en af den elektroniske musiks pionerer på dette ganske underholdende album, der også er en uoverskuelig "interaktiv multimedia-cd", hvis musikken ikke er nok i sig selv. Navne som Loop Guru, DJ Cam, Resistance D og Hani garanterer for kvalitet hovedsagligt med vægt på den psykedeliske trance. *MSL*

●●●●OO

Galaktic Sound Lab: One
(GSL/PIAS/MNW)

Label-præsentation fra Schweiz og navnene Stade, Rollercone, MGM og Le Gooster, som ikke siger nogen noget, men som ikke desto mindre har noget at byde på - ikke mindst drømmeværeren Stade, der skulle tage at se sig om efter en film-opgave. Der veksles lidt mellem housede breakbeats, trip jazz og drum'n'bass - mest sidste, og oscilleringen mellem det gode og det mindre gode følger samme mønster.

●●●OOO

FunKungFusion
(Ninja Tune/VOW)

Ninja Tune har en tradition for at opfinde nye musikbegreber, hver gang de udsender en ny kompilation. Denne gang er begrebet *FunKungFusion*, og det er utroligt rammende for kompilationens indhold: *Fun*, fordi der er et glimt i øjet på alle numrene, *KungFu*, fordi numrene er produceret med en gennemslagskraft som et velment håndkantslag, og *Fusion* fordi alle numrene bærer præg af, at ingen af de medvirkende har sætte sig selv nogen begrænsninger. Med sådan et udgangspunkt må der selvfølgelig komme nogle smuttere, men det gør ikke noget, når bare der er numre som Luke Viberts fuldstændigt suveræne *Slipped Disc* – det er noget af det bedste, han nogensinde har lavet! Også Chocolate Weasel, Mr Scruff og danske The Prunes (DJ Vadim-remix) er med til at gøre denne dobbelt-cd (!) til en klassiker på linje med Ninja Tunes tidligere kompilationer. Hvis du kun har råd til en plade denne sommer, så sørg for, at det bliver *FunKungFusion*. *MR*

●●●●●O

Speed City
(Urban Essentials/MNW)

Så er chancen der for et udvalg af Londons p.t. hotteste klubfænomen: Speed Garage, som ikke overraskende har taget Boy George under sine vinger! Det er pøbel-house, der går lidt for stærkt (speed), og som er tilføjet skinger vokal med indhold som "Come on and get me" og "Auuuh" (garage), gerne med lidt vrængende bas. Og så kan man jo - trods et enkelt udmærket nummer - selv konstatere, at det er ikke danse-scenens allermest progressive tiltag. Men sikkert sjovt at danse til med et middelstort antal fad-bamser boblende rundt i blodet - beatet er i hvert fald ikke til at tage fejl af. *MWL*

●●OOOO

månedens

Boards Of Canada:
Music Has The Right To Children
(Skam/Warp/VOW)

Boards of Canada? Kald det uvidenhed af den allergroveste slags, men for undertegnede er dette navn et fuldstændig ubekskrevet blad. Jeg aner ganske enkelt ikke hvem de er, hvilken planet de kommer fra, eller om der er 1 eller 82 af dem, men alene det, at de udkommer på Sheffields navnkundige Warp Records, er jo nok til at få én til at spidse ørerne og skrue forventningerne i vejret. Derfor er det umiddelbare indtryk, der sætter sig efter den første gennemlytning af *Music Has The Right To Children*, også naturligt nok de tydelige inspirationer fra Warp-maestroerne Autechre og Richard D. James (aka Aphex Twin, Sea Biscuit, Polygon Window etc.), der gennemsyrer hele albummet. Men her er det netop ordet *inspiration*, og ikke plagiat, der er det essentielle, for Boards Of Canada formår på hidtil uset vis at forene Autechres svimlende komplekse, næsten kaos-tenderende rytmespor med den kropsløse ambiens, der kendetegner Richard James' tidligste værker. Resultatet er en drømmende organisk musik, der på én gang kontrasterer Autechres til tider brutale mekanik og behændigt undviger ambient-genrens stillestående. I stedet skabes et svævende og konstant fluktuerende, næsten psykedelisk lydunivers, hvor fritstående, abstrakte beatstrukturer folder sig ud side om side med smukke, formfuldendte elektroniske popmelodier – som på den kryptisk betitlede *roybgiv*, der minder en hel del om vores egen Jesper Skaaning i hans mest bevingede øjeblikke som Acustic. Men faktisk er det svært at blive ved med at finde ord for, hvor vellykket en plade *Music Has The Right To Children* er, så derfor må slutreplikken og anbefalingen herfra ganske enkelt være: Køb albummet i dag. Sæt dig i din bedste lænestol, luk øjenene og LYT, for i øjeblikket opleves musik ganske enkelt ikke bedre end i selskab med Boards Of Canada - hvem de så end er!! *MB*

●●●●●●

single

DJ 360° kan opleves live i Roskilde Festivalens Deeday-telt fredag d. 26. juni.

Cornershop *Sleep on the left side* (Wiiija/MNW)
Det klart bedste remix er lavet af Les Rythmes Digitales: 80'er-elektropop, der lyder så meget som det bedste fra Human League, at man skulle tro, at Tjinder Singh fra Cornershop har fortalt Jacques Lu Cont noget om hinduernes reinkarnation. Sommerhit!

●●●●●●●●●●●O

DeeJay Punk-Roc *My Beatbox* (Independiente/Sony)
Originalen er en rå og speedet el-boogie beat-box-bombe komplet med talkbox osv. B.A.D.s remix sætter lidt mere gang i dansegulvet og bruger Punk-Roc-riffs til deres fulde potentiale. På B-siden viser Roc Raider, hvad han duer til som mixer: Der er ikke meget tilbage af originalen, men stemningen passer fint, og så scratcher han flot.

●●●●●●●●●●●O

Moloko *Only* (Chrysalis/EMI)
Aphrodite er efterhånden vant til at lave remixes, der bliver dansegulvssucceser, og det samme skal også nok ske for dette mix: Solidt beat og tung bas tilsat de mest bemærkelsesværdige vokalsløjfer fra Molokos sangerinde. Krusts dub-mix på B-siden er nu helt klart min favorit: Det rullende beat og den funky bass bliver bare ved og ved, og hvor er det rart! GROOVE!!

●●●●●●●●●●●O

Skinny *Failure* (Cheeky)
Det her kan meget hurtigt blive en landeplage! 60'er-soul-feeling i en halvfemser-opsætning, en basgang, man ikke sådan lige får ud af kroppen, og et omkvæd, som mange eksamensstressede vil skråle med på af fuld hals: "Why have I always been a failure?!". David Holmes-mixet bidrager ikke rigtig med noget, men Magitone-mixet understreger det humoristiske i originalen med et fuuunnky touch.

●●●●●●●●●●●O

Fat Boy Slim *The Rockefeller Skank* (Sony/Skint)
The Master of Break-Down and Build-Up gør det igen! Surfguitar-riff tilsat funky big beats og vokaleffekter etc., så dansegulvet vil gå helt amok. Denne gang er det virkelig langt ude!!

●●●●●●●●●●OO

Goldie *Believe* (ffrr/London/Polygram)
Originalen er så gyselig og patetisk, at de små hår rejser sig på nakken, men heldigvis viser Grooverider sig som en stadigt mere overbevisende remixer. Han har formået at finde de stumper fra originalen, der kunne bruges, og så sætte dem ind i sit eget suveræne lydunivers. Photek-remixet er OK, men ikke noget vildt.

●●●●●●●●●●●O

No thanks to the original!!!

Lyden af Special K

Plastikman

Hvis du ikke er hundrede procent nyskabende, er du totalt ligegyldig!!

Om nogen er canadieren Richie Hawtin manden, der gennem de sidste ti år har stået for en løbende redefinition af, hvad man kan bruge analoge Roland-synthesizere til. Han har, under navne som Cybersonik, F.U.S.E. og Plastikman, opbygget et repertoire spændende fra acid house over hård techno til svært tilgængelige lydeksperimenter. Fællesnævneren for disse ellers forskelligartede udgivelser er dog ikke til at overse og kan således også beskrives ganske simpelt: minimalistisk musik på analoge synths. En stil, som Hawtin, siden han trådte sine barnesko i Detroits technoklubber, har været svoret fortaler og frontfigur for. Sideløbende med sin musik oprettede Hawtin i 1990 det nu legendariske +8-pladeselskab sammen med sin musikalske makker og ven John Aquaviva. Et selskab med den simple filosofi, at "hvis du ikke er hundrede procent nyskabende, er du totalt ligegyldig".

Ingen gammel vin på nye flasker

Efter i 1994 at have udgivet klassikeren *Musik* er der nu gået hele fire år, siden nyt Plastikman-materiale så dagens lys – en mindre evighed inden for genren. Nu er han omsider tilbage med en værdig, omend temmelig krævende opfølger. Lad det med det samme være sagt, at selvom *Consumed* er lavet på de samme instrumenter, virker den absolut ikke som en naturlig opfølger til den meget lette og legende *Musik*. *Consumed* virker tværtimod ekstremt mørk, indadvendt og utilgængelig ved første gennemlytning. Et muskalsk syvmileskridt, der på alle måder fordrer en uddybende forklaring:

-Hvad der skete efter udgivelsen af *Musik*, var at jeg simpelthen ønskede at skrinlægge Plastikman et stykke tid for at kunne koncentrere mig mere om nogle af mine andre projekter. Mit pladeselskab +8 skulle passes, og da jeg samtidig er en flittig DJ, har det også taget en del tid. Derudover må man ikke glemme, at jeg i 1996 udgav hele 12 12"ere under mit eget navn. En serie, der, uden at lyde som *Consumed*, var langt mørkere og eksperimenterende, end hvad jeg ellers er kendt for. Efter dette tog jeg så halvandet års ferie for at ligesom at samle nye impulser, da jeg ville undgå bare at lave en *Musik* part 2. Det kunne nemt været sket, da jeg ikke som så mange andre skifter instrumenter hele tiden. Man bliver nødt til at flytte sig musikalsk, og ikke kun instrumenteringsmæssigt. Der ville jo ikke være nogen grund til at udgive den, hvis der bare var tale om gammel vin på nye flasker. Min idé med *Consumed* er i endnu højere grad end før at udfordre lytteren. Pladen virker måske derfor mere mørk og gådefuld, hvilket er sket, ved at effekterne er skåret ned til absolut minimun.

En meget kendetegnende ting ved Richie Hawtin er hans meget simple og underspillede konstruktion af beats og klangflader. Dette er en åbenlys del af hans lydbillede, men hvorfor bygger han sine numre sådan op, og hvad vil han egentlig med det?

- Der er i øjeblikket meget musik, der simpelthen propper for mange overflødige ting ind i musikken. Nummeret kvæles derved og bliver simpelthen overkodet med information, hvilket sætter grænser for lytterens tolkning. Resultatet bliver, at alle hører det samme, og dermed har nummeret på forhånd sat grænser i lytterens fantasi. Denne ødelæggelse af fantasien søger min musik at gøre op med. Det gælder netop om ikke at sætte barrierer, men tværtimod om at udvide folks lytteoplevelse. Jeg lægger derfor med vilje kun lige akkurat den mængde information i et nummer, der skal til for at fange modtagerens forestillingsevne. De numre, vi her taler om, lægger ikke op til en specifik tolkning. Der skulle tværtimod gerne opstå et individuelt rum, så hver enkelt knytter noget personligt til deres oplevelse af min musik.

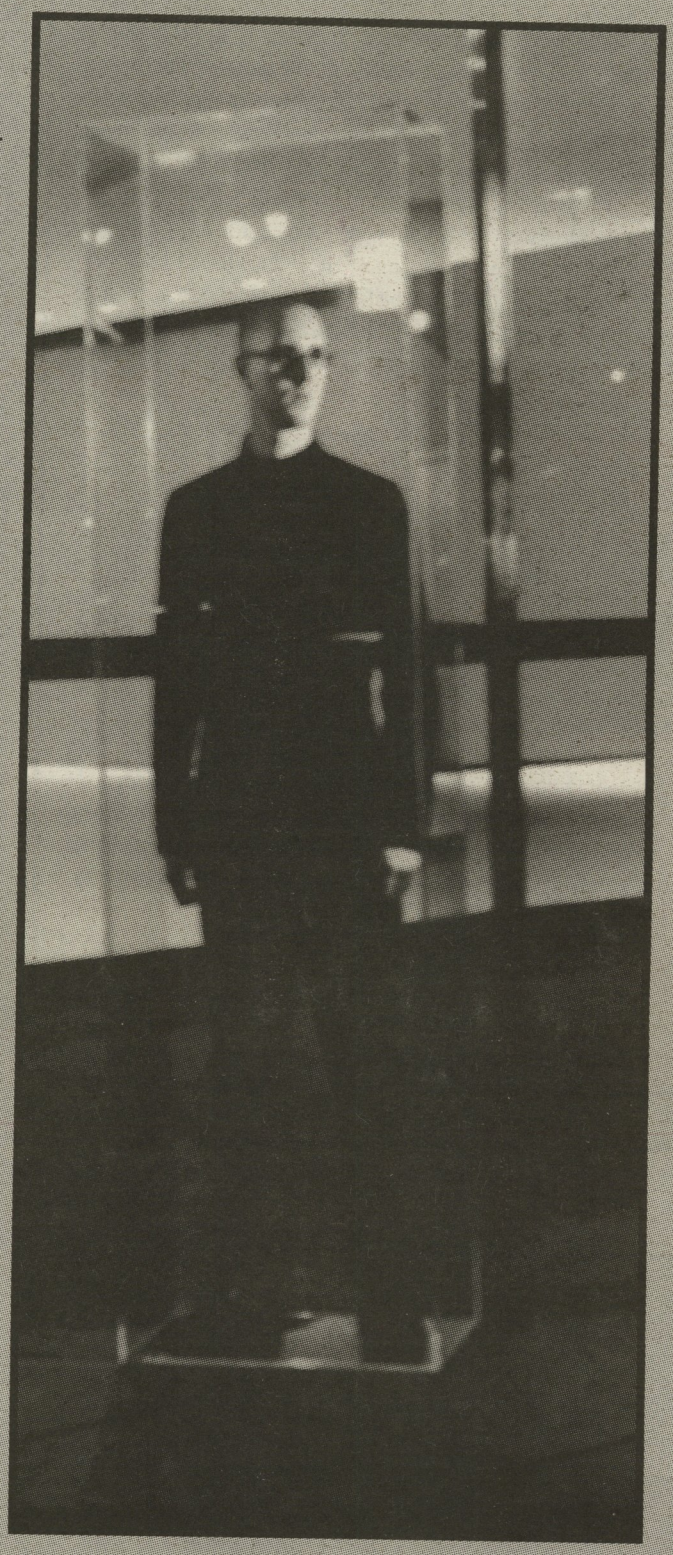

K for concept

Specielt inden for sit Plastikman-projekt har Hawtin gjort utrolig meget ud af at skabe et stilsikkert koncept, der afspejles i alt fra pladecovers til mængder af merchandise som for eksempel kaffekopper og musemåtter. Disse prydes alle som én af billedet af den lille surrealistisk dansende tegneseriegnom, der siden første udgivelse har været synonym med Plastikman-projektet.

Undtagelsen, der bekræfter reglen, er netop hans nye album, da pladens cover for første gang ikke prydes af Plastikman-logoet. *Consumed* er helt sort, kun afbrudt af en sort stribe maling på fronten. Dette virker som en så radikal ændring, at det ud fra den ellers stilsikre indpakning ikke bare kan være en tilfældighed eller en pr-medarbejders fikse indfald.

- Jeg mener, at musik og den dertil hørende indpakning er nøje forbundet således, at coveret bør hentyde til, hvordan indholdet lyder. Det nye cover er meget mørkt og gådefuldt, så når publikum står med det i hånden, skal de kunne se, at de her har med noget, der er forskelligt fra de forrige albums, at gøre. Med hensyn til striben foran, nej, den er ikke bare tilfældig. Den repræsenterer tomhed og en slags uendeligt rum, hvilket passer godt til indholdet, der gerne skulle virke netop sådan.

Du er kendt for utallige indfald af konceptmæssig karakter?

- Faktisk har jeg en svaghed for sådanne sammenhænge; alle spørger for eksempel til disse k'er, jeg satte ind i stedet for c'er på de to første albums. Den eneste forklaring, der egentlig kan gives på dem, er at jeg kan lide udseendet og lyden af k. På en eller anden måde synes jeg, de passer til min musik.

Men der er jo ingen k'er på Consumed, *der i stedet vrimler med con-ord som contain, convulse og converge?*

- Ja, det er for det første for at vise, at dette album er forskelligt fra for eksempel *Musik*, at de er væk. Men jeg syntes nu heller ikke rigtigt, at numrene var k-numre, de lød mere som con-numre, som for mig er knapt så farverige og spraglede. Derfor con i stedet for k, hvis du forstår!?!

Øøøh, ikke umiddelbart. Det virker måske snarere en anelse langt ude, men bare han selv forstår, er det nok ikke så galt endda. Alt ved Plastikman er dog ikke så kryptisk. I numre som *Train*, *Locomotion* og *Helikopter* virker idéen noget mere gennemskuelig. Her har vi at gøre med musik, der søger at skabe en stemning af, hvad titlen betyder, og altså i disse tilfælde lyden af tog og en helikopter.

- Jeg kan, som du nok har forstået, godt lide at fjerne alt overflødigt, og her har jeg så arbejdet på at få nogle numre til at lyde som en bestemt ting. Lytteren skal så via titlen gerne få en fornemmelse af, hvor jeg vil hen, og det er at genskabe et lydligt billede i lytterens bevidsthed. Jeg har dermed hjulpet vedkommende lidt på vej med et stikord.

Fra +8 til Minus

Udover at filosofere over diverse mere eller mindre spidsfindige baggrunde for sine numre er Hawtin sammen med John Aquaviva som nævnt også manden bag pladeselskabet +8. Ud over plader med Hawtin selv har +8 de sidste otte år også stået bag udgiveler med så skelsættende og prominente navne som Speedy J, Ian Pooley og Theorem.

Selskabet er dog for nylig blevet lagt på is, en ting, der kun kan undre, da +8 absolut ikke lod til at lide af mangel på hverken kreativitet eller succes.

- John og jeg besluttede ikke at udgive noget i år for i stedet at tænke igennem, hvilken retning fremtidige udgivelser skal tage. Jeg trængte samtidig til luftforandring, så jeg startede i stedet et nyt selskab, Minus. +8 er et selskab, der via mange navne forsøgte at afsøge så mange forskellige retninger inden for genren som muligt. Målet med Minus er, at det skal være et fristed, hvor jeg kan udvikle mine personlige idéer og projekter. Jeg vil forsøge at inkorporere mere abstrakt kunst i min musik. Jeg beundrer virkelig de malere, der er i stand til at skære en ting ned til det absolut minimale og der ud fra skabe noget, der giver dig en idé om for eksempel en hest, uden at billedet overhovedet ligner et normalt figurativt billede. Som du nok kan høre, har jeg også hentet en temmelig stor bunke inspiration til min musik derfra. Mit mål er kort sagt: at antyde en atmosfære, uden at skære den ud i pap.

Plastikman spiller på Deeday Scenen på årets Roskilde Festival.

Morten Jensen

The Double til DJ Static

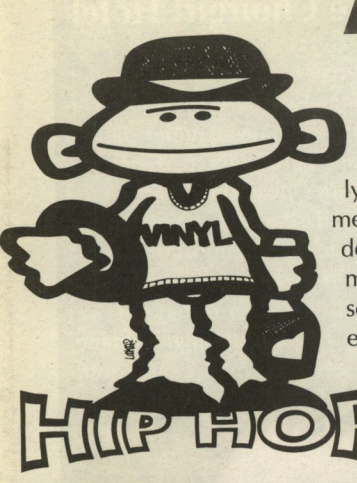

Af Michael G.W.P. Rasmussen

Lad mig begynde denne sommerklumme med at ønske **DJ Static** til lykke med "The Double". Hermed ment, at han både har vundet de danske finaler af ITF-mesterskabet samt DM i Mix som den første nogensinde. Det er nu også første gang i år, at vi har hele to DJ-mesterskaber, men alligevel synes jeg, at det er for vildt gået af Static, som skal repræsentere Danmark ved begge verdensmesterskaber senere på sommeren. Den 7. maj kvalificerede **DJ Shine** sig også til ITF's VM i Amsterdam ved at vinde det tyske mesterskab i Hamburg. Her blev **DJ Rescue** i øvrigt nr. 2, så det er ikke tilfældigt, at Danmark er blandt verdens bedste til at levere svedig modstand til de fandens dygtige amerikanere.

Der er nyt fra **Hardwax** angående party-druk-ryge-hip hop-bussen, som afgår til Amsterdam til august. Turen bliver helt sikkert til noget, der er mange, som har vist interesse for at deltage, så det kan måske være nødvendigt at tage to dobbeltdækkerbusser derned, udtaler Andy, som gerne tager imod dig og dine venners tilmelding på tlf. 33915020. Prisen vil ligge omkring de 1000 kr. incl. busbillet til ITF-finalen og én overnatning på hotel (stakkels hotelejer).

En koncert, der nok er mange, der vil gå amok til, er når **Hieroglyphics** besøger Danmark. Det er godt nok ikke hele Hiero-crewet, som kommer hertil, men to af hovedpersonerne i det crew, nemlig **Del Tha Funkee Homosapien** & **Casual**. Som support får de **Rebel Alliance** fra Boston og **DJ Z-Trip**. Det hele foregår i Vega i København den 6. juni, og det koster kun beskedne 110 kr.

Hvem kan ikke huske den west coast-rapper, der udtalte "Westside for life nigga" på sin helt egen måde, så det lød nogenlunde hen ad "Wieastsier foe lier nier". Jeg taler selvfølgelig om **WC** (Dobb C), som tidligere rappede for **DJ Aladin** i gruppen **Low Profile** og senere udgav to albums under navnet **WC And The Mad Circle** (I The Mad Circle, hvor Coolio blandt andre var med, var han crew). WC har i øvrigt også fungeret som backup-vokal for Ice Cube og været på flere verdensturnéer med ham. Sidste år medvirkede han sammen med **Cube & Mack 10** i projektet kaldet **Westside Connection**, så man må sgu sige, at han har erfaring i at rappe. WC har nu endelig udgivet et nyt album, som man egentlig ironisk nok kan kalde hans solodebut, og bare rolig, hans yndlingssætning "Wieastsier foe lier nier" er det første, han siger, når man sætter nålen i rillen, og så fortsætter den sprøde west coast-funk ellers resten af den nye skive, som i øvrigt hedder *The Shadiest One* og kan anbefales, hvis du er til lidt af den sprøde funk.

Mixtapehovederne verden over er allerede bekendt med navnet **Big Punisher,** som er en kæmpe mukkert på en små 2-300 kg, og som besidder de vildeste rap skills. Big Pun har netop droppet bomben i form af sit nye album *Capital Punishment*. Det er en fed plade, som indeholder nogle vilde hits, såsom *Twinz (Deep Cover 98), I'm Not A Player* og *Punish Me*. Mest af alt synes jeg, at Big Puns debut-lp minder en anelse om Notorious B.I.G.s første album *Life After Death*. Forskellen på de to plader er, at Big Punisher efter min mening er en langt bedre rapper end Biggie.

Herhjemme er **Den Gale Pose**s nye skive *Sådan Er Reglerne* endelig kommet på gaden, og der er lidt til enhver smag, både disko-hip hop med en snert af R&B, og den hårde westkyst-funk, som man kan forvente fra D.G.P.-crewet. Du kan andetsteds her i denne udgave af GAFFA læse om D.G.P., som har været på besøg hos undertegnede, og det blev der et lille interview ud af. Tjek det ud.

Jeg er ude li'som latterlige nazister, der skulle have flækket næbet.

Sommer smadder

Af Keld Rud Nielsen

Guitarist **Logan Mader** har sagt farvel til tjansen hos de amerikanske metalguder **Machine Head,** og skilsmissen er ikke lykkelig. Efter at have fået tilbudet om at fungere som guitarist på Rob Zombies (White Zombie) forestående turné, henvendte Mader sig til sine bandmedlemmer for at bede om tilladelse. Han fik et nej og valgte at tage sit gode tøj og gå. Machine Head leder i øjeblikket som gale efter en erstatning for Mader, da bandet har planlagt at gå i studiet i den nærmeste fremtid sammen med producer Ross Robinson (Korn, Soulfly, Sepultura, Limb Bizkit) for at indspille deres tredje album.

En af Robinsons tidligere samarbejdspartnere, Roskilde-aktuelle **Korn**, har navngivet deres næste album *Follow The Leader*. Albummet skulle se dagens lys en gang i juli. Efter at have brugt Robinson som producer på de to forrige albums, *Korn* og *Life Is Peachy*, har kvintetten denne gang valgt at hyre Steve Tompson, der har popdivaer som Madonna og Whitney Houston på sit CV. Ifølge Korn er der tale om en afsked med stilen fra deres to første plader; på *Follow The Leader* skulle bandets hip hop-tendenser for alvor springe ud i fuldt flor.

Endelig kan fans af veteranerne **Kiss** se frem til første studieudspil fra det gendannede, originale firkløver Gene Simmons, Peter Criss, Ace Frehley og Paul Stanley. *Psycho Circus* skulle efter planen være ude den 21. juli. Bruce Fairbarn har produceret.

Arch Enemy: Stigmata
(Century Media/Nordic Metal)

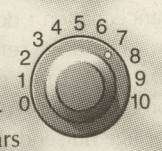

Det kan godt være, at guitaronani er gået af mode, det er der bare ikke nogen, der har fortalt brødrene Mike (medlem af Spiritual Beggars og tidligere medlem af Carcass) og Christopher Amott. Heldigvis forsvinder de aldrig op i deres egne endetarme. *Stigmata* er en ganske solid variant af den efterhånden så udbredte melodiske svenske død.

Slayer: Diabolus In Musica
(Sony)

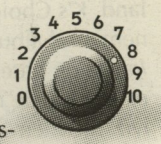

Der er ikke så meget at sige om Slayer. De gør, hvad de er gode til, og så er den skid slået. Når bandet selv omtaler *Diabolus In Musica* som eksperimenterende, dækker det blot over, at thrashkongerne har sat tempoet ned i forhold til det forrige album, *Divine Intervention*. Det er der kommet et mere fængende album ud af. Perfekt at workoute nakkemuskulaturen til.

Elend: The Umbersun
(Music For Nations/MNW)

Spørgsmålet er, om Elend overhovedet er metal? Der er hverken guitar eller trommer på *The Umbersun*, til gengæld er der en af de mest angstfremkaldende stemninger, jeg kan mindes at have lagt øre til. Udtrykket er hentet hos den klassiske musik, men indholdet er dystert og grumt. Det er dog et klart minus, at man ikke kan headbange til numrene.

Therion: Vovin
(Nuclear Blast/Voices Of Wonder)

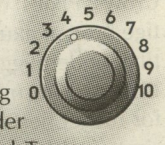

Mindre heldigt går det for Therion i deres forsøg på at forene metal og klassisk musik. *Vovin* lyder som Carl Orffs *Carmina Burana* spillet af Spinal Tap. Fem minutter inde i første track var jeg ved at brække mig af grin; latteren blev dog afløst af gråd efter en time i selskab med denne omgang prætentiøse operametal.

Stabbing Westward: Darkest Days
(Sony)

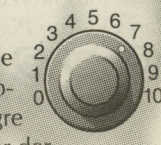

Man tager Soundgarden og parrer med Nine Inch Nails, og resultatet er en bastard a la Stabbing Westward. Hvis man kan se igennem fingre med de klichéfyldte, selvmedlidende tekster, er der mindst en håndfuld fede sange ud af i alt seksten på *Darkest Days*. Men de mange fyldnumre kunne jeg sagtens undvære.

Anmeldelser

Keld Rud

Bedst lige nu

Slayer: Diabolus In Musica
Der er altså en grund til, at de i daglig tale kaldes thrashkongerne.

Monster Magnet: Powertrip
Et musikalsk trip, der vil noget.

Elend: The Umbersun
Mystisk og meget skræmmende.

Værst lige nu

Faith No More er gået i opløsning. Hvorfor er det aldrig de dårlige bands, der går i opløsning? Der skal herfra lyde en opfordring møntet på bandmedlemmerne i Manowar samt en unævnelig mængde prøjserbands til at blive uvenner.

K's Choice: Cocoon Crash

- Sony

Belgisk rock har i de senere år placeret sig pænt på den internationale scene, hvor ikke mindst MTV har sat fokus på det europæiske fastland. K's Choice fik hul igennem med albummet *Paradise In Me* og hittet *Not An Addict*, der havde den rette MTV-lyd med en stilsikker blanding af gode melodier og lidt oprørsk alternativ-rock, som det hedder i den jargon.

På bandets tredje album *Cocoon Crash* har de fornyet succesrecepten med en flot og veldrejet rockmusik, der pænt holder sig i den musikalske midterrabat. Der er dog stil over K's Choices massive rocklyd, der har fået et lidt amerikansk præg gennem produceren Gil Norton (Foo Figthers, Counting Crows, Pixies) og bandets flittige brug af akustiske guitarer til at underbygge melodierne. *Coocon Crash* lyder dog lidt for meget hen af Alanis Morisette, når de ivrigt kaster sig ud i de noget forudsigelige sange og ikke mindst kedsommelige ballader, der præger en udmærket, men også uinspireret rockplade.

Jan Opstrup Poulsen

The Jesus And Mary Chain: Munki

- Creation/Sony

Jim og William Reid er ude på Creation med deres første album i fire år, og den plade er en glædelig overraskelse. Lyden på *Munki* er stilsikkert elektrisk, næsten psykedelisk og præget af en vildskab og fremdrift, gruppen ikke har haft længe. Skramlende og støjende elektiske guitarer, feedback, båndstumper, trommehvirvler, alt sammen tilsat en mut og ironisk Jim Reid, gør *Munki* til det mest spændende udspil fra The Jesus And Mary Chain siden den 11 år gamle *Darklands*. Et af højdepunkterne er den kantede Kevin Shields-agtige syv minutter lange *Commercial*, der ville lyde som et pumpende powerpop-nummer, hvis ikke det var, fordi det konstant takker over og taber hastighed eller bliver afbrudt af trommehvirvler. Singlen *Cracking Up* lyder som en hilsen til Psychocandy og dens kælderagtige rumklang. Inspirationen til *Munki* kunne være hentet i de seneste udspil fra Spiritualized, Ian Brown og Primal Scream, hvis forsanger engang slog sine folder som trommeslager i Jesus And Mary Chain. Efter 13 år hos Warner er Reid-brødrene tilbage hos Alan McGee og Creation, hos hvem de debuterede med *Upside Down*-ep'en tilbage i 1984. Med *Munki* beviser Reid-brødrene, at de er tilbage på toppen af britisk rocks avantgarde, og det i fineste form.

Peter Studstrup

Smashing Pumpkins: Adore

- Virgin

Sammen med Pearl Jam er Smashing Pumkins det sidste tilbageblevne af nyopkomne supersværvægtere fra 90'ernes omskiftelige amerikanske rockscene. Hvor Pearl Jam har holdt sig nogenlunde på den musikalske midterrabat, har den nu til en trio reducerede Chicago-gruppe hele tiden eksperimenteret og forsøgt at udvide sit udtryk. Det har ofte været et knudepunkt for den diktatoriske leder Billy Corgan at få ambitionsniveauet til at stå mål med, hvad der kom ud i den anden ende af højttaleren. Svær at arbejde sammen med og ufatteligt perfektionistisk har han flere gange proklameret, at tanken om endnu et album med de andre græskar, James Iha (guitar) og D'Arcy (bas) var en saga blot. Efter den mere end tamme koncert på Roskilde Festivalen 1997, hvor bandet sur og mut spillede for sig selv, stod skriften malet på væggen. Men fugerne holdt, og siden har rygterne svirret om stilskifte; både et elektronisk og et album af klassisk snit har stået på chefkokken Corgans menukort. Derfor er det til stor glæde, at Smashing Pumpkins på deres fjerde cd *Adore* som en anden Fugl Fønix rejser sig fra asken til ilden med et mere ensrettet og bedre sammenhængende album end det millionsælgende *Mellon Collie And The Infinite Sadness*. Turbo-guitaren er på samtlige 16 numre sat på standby, ikke på noget tidspunkt bliver de velkendte toptunede guitarriffs kørt frem til startstregen. End ikke Corgans ofte for skingre skærerbrændervokal får lov til at gjalde; beherskelsens kunst og det at kunne holde igen synes at være det gennemgående. Umiddelbart er her ikke nogle numre, der fænger de første par gange, men ved utallige genhør åbner albummet sig, breder sine vinger og flyver op på en stjernespækket himmel. Åbneren *To Sheila* og *Blank Page* er som nøgne og følsomme suiter, kun akkompagneret af akustisk guitar og klaver. Den gumpetunge *Ava Adore* og *Perfect* med elektronisk svajende rytmebund er det tætteste, vi kommer på det gamle Pumpkins. Det sfæriske skaber på *Daphne Descends* og *Tear* luftkastseller, der ikke sådan er at pille ned igen, mens *Apples And Oranges* og *Pug* gør brug af mere golde lydkonstruktioner, ført frem af bandets hang til at lege med mekanikken, uden at det går ud over det iørefaldende. Et af højdepunkterne er den 8 minutter lange fremragende *For Martha*, der starter i det næsten selvudslettende med et dryppende piano og Corgans sart hviskende vokal for derefter at bygge sig pompøst op til det mere end storladne. Noget tyder på, at Billy Corgan er kommet ud af puberteten og har lagt sin teen-angst på hylden, for med *Adore* har Smashing Pumkins begået et voksent og modigt udspil, som var en nødvendighed for gruppens overlevelse.

Finn P. Madsen

Ultra Naté: Situation Critical

- Scandinavian Records

Presseinformationerne om den sorte sangerinde Ultra Naté er yderst sparsomme, men det kan oplyses, at hun i maj 1997 hittede stort med singlen *Free*, som formåede at holde sig på dancecharten i det meste af et år. Hendes seneste single *Found A Cure* ser ud til at fortsætte, hvor *Free* slap, og bliver lige nu sendt i heftig rotation på de førende radiostationer og dansesteder. Såvel *Free* som *Found A Cure* er at finde på cd'en *Situation Critical*, sidstnævnte i to forskellige mix. Musikstilen på en række af cd'ens i alt 10 numre ligger tæt op af britiske Soul II Soul's dansevenlige soul og funkgrooves, ligesom Ultra Naté bærer præg af at være inspireret af M Peoples socialorienterede dancemusic. Cd'en er produceret af Lem Springsteen og John Ciafone for Mood II Swing og D-Influence for D-Influence Productions, der blandt andet har spillet en stor rolle i sangerinden Shola Amas succes. Vaskeægte Soul II Soul-sound er der at finde i form af Steven Husseys karakteristiske strygere, men musikken rykker stærkere her, end tilfældet er med Soul II Soul. Ultra Naté er en sangerinde med meget mere på hjerte end de fleste af hendes soulsøstre, der typisk kun har kærlighedsbudskaberne liggende klar på hylden. Ultra Naté går modigt skridtet videre end til blot at sprede glad dansemusik med hitappeal, hvilket man hurtigt erfarer ved et kig på cd-coverets linernotes, hvor hun tager verdens nuværende kristiske situation på vej mod år 2000 meget alvorligt. Ultra Natés evne til at sælge bevidste budskaber om Moder Jord i en let tilgængelig indpakning er så absolut en af hendes mange styrker, og *Situation Critical* kan så absolut anbefales både som fed dansemusik, men også til stille stunder med hovedvægten lagt på de mere alvorlige budskaber om jordens fremtid.

Henrik Bæk

Tori Amos: From The Choirgirl Hotel

- Warner Music

Når amerikanske Tori Amos udgiver et nyt album, lyttes der. Hun har med sine tre forrige udgivelser markeret sig som en af 90'ernes mest interessante og originale stemmer på den internationale rockscene. Hendes fjerde album, *From The Choirgirl Hotel*, cementerer hendes position på linie med Björk, Sheryl Crow og Alanis Morissette. De 12 nye sange er lysere, mere åbne og swingende end kompositonerne på hendes sidste udgivelse, den mørke, dystre og smertefulde *Boys For Pele* fra 1996. Stadigvæk bæres ordene af Tori Amos dynamiske klaverspil og hendes utrolige stemme, men det nye er rytmen. Der leges med med beats, trom-

mespil og percussionlyd, så sensualiteten driver ned ad højttalerne. Fra åbningsnumret *Spark*, der lyder som Danmarks egen Dicte, over den smukke *Black Dove (January)* til den pågående *She's Your Cocaine* leger Tori Amos med ild, der drager, brænder og udrydder. Fra stearinlysets blafrende flamme til det altfortærende bål - Tori Amos formår det hele. Hun er befriende provokerende og egenrådig i sit angreb på musikken, livet og ordene.

Lars Nielsen

Malk De Koijn: Smash Hit In Aberdeen

- BMG

Den Gale Pose: Sådan Er Reglerne

- Warner

Da jeg var til mundtlig eksamen i dansk i gymnasiet, skulle jeg analysere et digt af Michael Strunge. Det var der mange, der skulle det år. Året var 1989, og trak man ikke *Den Kroniske Uskyld*, var faren for at dumpe ind i en af de farlige 80'er-digtere overhængende. Næste år er det ti år siden, og var der nogen retfærdighed til på det litterære parnas, ville nogle af det kommende års studenter skulle overhøres i lyrikere fra dette årti som Geolo Geo, Blæs Boogie, Tue Track og Joker Jay.

De tre førstnævnte udgør tilsammen den afsindige hip hop-trio Malk de Koijn, der med *Smash Hit In Aberdeen* lander med et regulært *big bang* af en debut-plade. Universet er Langestrand - stedet, hvor de kommer fra - og hvad enten man har været der før eller ej, er det med at få pakket kufferterne. Mage til lingvistisk hittepåsomhed og lyrisk frodighed skal man tilbage til C.V. Jørgensens 80'er-plader og Steppeulvenes *Hip* for at finde i dansk musik. Det er surrealistisk i *Troppelanding* og *Jagt*, det er dagklar samtidsanalyse i *P.I.G.E.* og *"Kosmisk Kaos"*, og det er mest for sjov i *Lortesangen*. Man skal holde tungen lige i munden for at følge med i de mange røver- (og sørøver-)historier på pladens fjorten slentrende, hjemmerullede tracks (hvortil kommer fem seriøst mærkelige mellemspil og en coverversion af L. L. Cool J's *Big Ole' Butt*), men hele balladen holdes sammen af et aldrig svigtende sprogligt punch fra de tre rappere. Pladen kræver en indsats af lytteren, men man underholdes fortræffeligt, mens man opdager de mange herlige kringelkroge på dansk hip hops hidtil mest originale udspil.

Den Gale Pose har allerede markeret sig stærkt i dansk hip hop med den flabede og stilsikre debut *Mod Rov* og den heftigt debatterede ep *Flere Ho's*. Det er da også west coast-stilen fra disse udgivelser, DGP fører videre på *Sådan Er Reglerne*, men mere bemærkelsesværdig er rapperen Joker Jay i rollen som selvudnævnt storbycharlatan og betvinger af det modsatte køn. Kønt er det ikke, men tværs gennem Jokerens poseren som scorekarl og blærerøv lyser et et rap-talent, der både kan sin Onkel Danny og ved, hvilke kulturelle pejlemærker han skal sigte efter.

Tag ikke fejl af Jesper Dahl, thi sådan hedder han, hans suveræne drengerøvsattitude dækker over mere intelligens, end han behøver at afsløre. Som en beatnik for 90'erne gider han ikke forklare, hvorfor han gør, som han gør - han gør det bare. Man kan lide det eller lade være, men man kan ikke komme uden om Joker Jay og Den Gale Pose som et forfriskende navn på en indadvendt og berøringsangst dansk musikscene.

Musikken, nå ja, Malk de Koijns er mere original end DGP's, som til gengæld har snittet en 80'er-funk så stram, at den ikke lader sine amerikanske forbilleder noget tilbage. Det afgørende er imidlertid, at fire markante stemmer er trådt op på den danske musikscene med tonsvis af talent og attitude. Joker Jay som den inkarnerede storbystrejfer. Tue Track, Geolo Geo og Blæs Boogie som hip hoppens karma cowboys.

Jesper Ravn

Malk de Koijn:

Den Gale Pose:

Lilys: Better Can't Make Your Life Better
- Warner

At få en sang med i en Levi's-reklame kan bane vejen til svimlende salgstal for en stund og stjernestatus, hvis kunstneren har potentiale nok. Det første er gået i opfyldelse for kvintetten Lilys, hvis sang *A Nanny In Manhattan* fra 1996-debuten *Better Can't Make Your Life Better* blev samlet op af den store tøjfabrikant. Derfor har pladeselskabet nu lugtet penge og valgt at genudgive albummet i stereo. Egentlig var det indspillet i mono for ramme den rette autentiske lyd, og det kunne med rette lige så godt være en genudgivelse fra tresserne. Lilys prøver på alle måder at lyde som inspirationskilderne; for dem er tyveri ingen skam. Sanger Kurt Heasley giver den som en perfekt kloning af Ray Davies og John Lennon, mens guitarerne ringer vibrerende om kap for få den rette sound som på The Beatles' *Revolver*. Selvfølgelig skal der også leges med Beach Boys og Doors-psychedelica, intet er Lilys helligt på dette musikalske gravtogt. At det andet ønske om stjernestatus skulle gå i opfyldelse kan der tvivles på, det er umuligt at leve på andres succes i længden. *Better Can't Make Your Life Better* er simpelthen for gennemskuelig; måske skulle Lillys starte som kopiband, hvilket de allerede har gjort.

Finn P. Madsen

Ray Davies: The Storyteller
- EMI

Ray Davies betragtes med rette som en af tressernes bedste sangskrivere. Med sit band The Kinks var han en markant del af den britiske bølge, og fra 1964 til 1969 skrev han klassikere som *You Really Got Me, Well Respected Man, Lola, Autumn Almanac* og *Dead End Street*. Ray Davies var aldrig "bare" en rockmusiker, hans sange bestod næsten altid af skarptskårede beskrivelser af mennesker, deres samfund, deres mode og ikke mindst deres historier. Grupper som Blur, Pulp og The Boo Radleys har erklæret, at de er inspirerede af Ray Davies og The Kinks. Historiefortællingen er grundlaget for *The Storyteller*, hvor Ray Davies - live - med en blanding af oplæsning fra sin selvbiografi *X-Ray* og akustiske udgaver af sine berømte sange tager lytteren med på en rejse gennem sin opvækst op til The Kinkss endelige gennembrud. Med sin karakteristiske stemme, sit London-engelsk og sine glimrende fortællinger/sange leverer Ray Davies et charmerende konceptalbum. *The Storyteller* er måske ikke en stor musikalsk oplevelse, men det er en fandens god historie.

Lars Nielsen

Todd Snider: Viva Satellite
- Universal

Den amerikanske sanger og sangskriver Todd Snider hittede for et par år siden med den ligefremme rocksang *Alright Guy*. Her var en ung og talentfuld sangskriver, der på bedste vis videreførte de fornemme amerikanske sangtraditioner.

På sit tredje album *Viva Satellite* lyder Todd Snider stadig som sig selv, og når man som Snider beskæftiger sig med traditioner, er det et ultimativt krav. Her gælder det for alt i verden om at være tro mod sig selv og ikke falde for tidens smarte trends.

Viva Satellite tegner dog en udvikling i Sniders musikalske løbebane. Hans sangskrivning er blevet mere kraftfuld, og arrangementerne har en mere kompakt form. Derfor er *Viva Satellite* ukompliceret amerikansk rock fra øverste skuffe, der gerne lugter af komøg og læderstøvler. Lyt blot til den uforlignelige *I Am Too*, hvor Snider giver ren opvisning i øvelsen rock'n'roll.

Jan Opstrup Poulsen

The Dandy Warhols: The Dandy Warhols Come Down
- Capitol/EMI

Oregon-gruppen The Dandy Warhols blev allerede tippet til det helt store med debuten *The Dandy Warhols Rule O.k.* fra 1995, der imidlertid ikke gjorde det store væsen af sig hos hverken anemeldere eller publikum. Men tiderne ændrer sig, og nu har de i bogstaveligste forstand fået held i sprøjten i form af singlen *Not If You Were The Last Junkie On Earth* – en popbombe af dimensioner, hvis ultra-fængende *I never thought you'd be a junkie because heroin is so passé*-omkvæd, du skal være lidt af en snegl for at have undgået gennem de sidste par måneder. Den sang minder i virkeligheden mest om Weezer-sideprojektet The Rentals' moog-inficerede konceptpop og står som sådan ret kraftigt ud fra resten af *The Dandy Warhols Come Down*, der er præget af en mere tradtionel rock'n'roll-attitude, der i uptempo-numrene – som den lidet tvetydige *As Cool As Kim Deal* – får et næsten psykedelisk præg i kraft af de allestedsnærværende vokalharmonier. Det er hørt før, og i længden er *The Dandy Warhols Come Down* faktisk en jævnt kedelig affære, som på nær et par enkelte lyspunkter, som den dystre sadcore-pastiche *Good Morning*, næppe vil blive husket for andet end *Not If You Were The Last Junkie On Earth*.

Morten Bagai

Westwood: Blossom From The Dirt
- Tenderfoot/Elap

Bag bandet Westwood finder vi Michael Vesterskov, der første gang tittede frem på musikscenen tilbage i 1992 med albummet *Westwood*. Det fik en del airplay i radioen, og den skæbne kan let overgå *Blossom From The Dirt*, men meget mere kan Westwood næppe drive det til. Her er nemlig et meget tidstypisk album, der kører på nogle letfattelige melodier, som får en radiovenlig indpakning i form af fornemste polerefinish. Derfor lyder *Blossom From The Dirt* på samme tid af en hel masse og intet. En voksen-rock med hår på brystet og en noget anstrengt vokal er stilen hos Westwood, der lægger sig i slipstrømmen på Bon Jovi og Bryan Adams. Kun når Michael Vesterskov lukker lidt drilsk Beatles ind i sine sange, begynder det at ligne noget.

Problemet med Westwood er, at det er den slags musik, der lyder forbandet godt, når man selv spiller den, men for os andre er her ikke så forfærdelig meget at komme efter. Så kan det være bedøvende ligegyldigt, at både Sebastian og Ivan Pedersen på det varmeste anbefaler *Blossom From The Dirt*. Det rykker bare ikke.

Jan Opstrup Poulsen

Liberator: Worldwide Delivery
- Burning Heart

Dette er andet fuldlængde-album fra Sveriges fineste ska combo. Uheldigvis kender jeg ikke deres tidligere arbejder, men det her er i hvert fald smækker i-dit-fjæs Two Tone, der vil få dig frisk ud af sengen og spændt godt op på en baglam lørdag formiddag. Frisk, sommerkåd og fadølslugtende mandemusik med kloge og meningsfulde tekster i øst og vest. Professionelt og velproduceret med masser af blæsere, der trutter derudad som den krigsflyver, der pryder omslaget.

Sammenlignet med Liberators danske pladeselskabskollegaer Duck Soup (der også er aktuelle med et vellykket album) har svenskerne en overlegen vokalist og (efter sigende karismatisk) frontfigur i Robert Ylipää. Hans stemme er blid, men han synger råt, og så ser han gemytlig ud. Lib's musik er måske rigelig pæn i lyden, men det hører man for det meste ikke for de mange samspillende instrumenter og deres venskabelige berøringer med surf, rock steady og hardcore. Og så gør det vel ikke så meget, at musikken går klart igennem, at melodierne er iørefaldende og instrumenterne stemmer.

Rasmus Poulsen

Addict: Stones
- MNW

Det mest opsigtsvækkende omkring Addict set med hjemlige øjne, er at guitaristen er dansk og hedder Nikolaj Juel. Dele af den engelske presse har dog allerede taget London-kvartetten til sig, når gruppen parkerer sin sound på guitar-bredsidernes holdeplads. Den velspillende danske guitarist forstår på bedste vis at slå på tæven i sit spil, her kommer ordet "Danish Dynamite" på sin rette hylde. Addict leverer på debuten *Stones* en frembrusende type rock, der trækker på navne som Led Zeppelin, Live og Bush, dog i en mere straight og ensrettet form. Her bliver ikke gnidret så meget med det eksperimenterende; her handler det mere om at fyre op under bålet til rockens inderste væsen og få fundet de store grundakkorder frem. Derfor lægger bandet heller ikke noget nyt til dagens rockscene, hvor de guitarbaserede bands efterhånden må kæmpe en hård kamp for at komme søgelyset. Det er bestemt den følsomme sanger Mark Aston og Nikolaj Juel, der sætter dagsordenen på *Stones*, når de skyhøje guitartemaer rejser sig side om side med det indestængte og alvorlige vokalarbejde. Og det gør *Monster Side, All Change* og *Nobody Knows* til et hårrejsende kapitel på en debut, der tegner et billede af et band, der vil meget, men mangler det sidste skridt ud af forbilledernes skygge.

Finn P. Madsen

Drugstore: White Magic For Lovers
- MNW

Det er efterhånden tre år siden, at trioen Drugstore udgav deres glimrende debut i eget navn; et album, som blottede sig med en iørefaldende og drilsk tone, hvor den knitrende distortede lyd hele tiden lå på lur for at tage over. Efter at være endt i en blindgyde, hvor deres pladeselskab havnede i økonomiske problemer ude af stand til at udgive opfølgeren, selv om den lå klar i skrivebordsskuffen, er tiden endelig kommet til, at *White Magic For Lovers* kan se dagens lys. Drugstores brasilianskfødte sangerinde, sangskriver og bassist Isabel Monteiro er da heller ikke sen til at byde de ventende lyttere indenfor i hendes sære univers, hvor subsistensløse drukkenbolte, skøre kugler og desperados hersker. "I say hello to all the junkies, the sinners and the creeps" lyder det på *Say Hello* som et stort gensynsknus til alle de underlige skabninger, hun har måttet være foruden i ventetiden. *White Magic For Lovers* bærer i det hele taget præg af bedre gennemarbejdede sange og produktion, uden at det er gået ud over den glødende nerve i musikken, som bandet er storleverandører af. Isabel Monteiro hiver den ene mere iørefaldene sang ud af ærmet efter den anden, så det er til at blive helt døsig over. *Sober, I Know I Could* og titelnummeret med hendes udslukte cigaretskods-vokal i front er et rent overflødighedshorn i medrivende schlagerkunst med alternative gener, mens den excentriske *El President*, en duet mellem Isabel, Thom Yorke og nogle skingre violiner, er flammende flamingo med livet som indsats. Drugstore har med *White Magic For Lovers* skabt ren magi til alle musikelskende med bare lidt fornemmelse for, hvordan en god sang skal strikkes sammen.

Finn P. Madsen

Unbelievable Truth: Almost Here
- Virgin

Bare det at være lillebror til Radioheads Thom Yorke, skulle nok kunne give så megen omtale, at interessen vil være fanget et godt stykke tid omkring Unbelievable Truths debut *Almost Here*. En ganske unødvendig reference, for Andy Yorke (vokal, guitar), Nigel Powell (trommer, keyboards) og Jason Moulster (bas), behøver ikke at blive holdt i hånden af letkøbte goodwills. I det hele taget befinder Oxford-trioen sig musikalsk flere banelængder væk fra storebrors grønsvær; her bliver ikke taget nogen smutvej til en letkøbt succes. Skrøbelighed mødes med sikker sans for en sangskrivningstradition, der har beriget os med bands som R.E.M., Crowded House og Counting Crows, og Andy Yorkes tekster fyldte af hjertesuk og fortvivlelse er som skræddersyede til den klagende stemning, sangene bliver afleveret i. Uden at det på noget tidspunkt bliver til det rene jammer, spiller Unbelievable Truth sig sagte ind under huden på *Solved, Angel* og *Finest Little Space*, der vil kunne knuse hjerter på rad og række. Ind imellem mangler bandet dog lidt mere variation i numrene, der ofte befinder sig på en grænse, hvor kedsomhedens ømme punkt rammes i samme tempo som en snegl, der kravler afsted. Unbelievable Truth får på *Almost Here* tårerne til at løbe hurtigere end strømmen fra en flod, hvor det er nemt at lade sig rive med af en stemning, der godt kunne ønskes sat i større rammer.

Finn P. Madsen

Hanne Boel: Need
- Downbeat/EMI-Medley

Der var engang, hvor man helt naturligt snakkede om Hanne, Sanne og Anne. De var ganske enkelt opskriften på salgssikker dansk pop- og rockmusik. En metervare, der kunne få fadøllene til at skumme i plastglassene til enhver festival eller halkoncert.

I dag er Sanne vist stadig Sanne, og Anne noget, der hører en anden tidsalder til. Hanne blev ved med at sælge mange plader, men det var mest på gentagelsen, og så sagde Hanne farvel til det falmende trekløver. Hun allierede sig med en lettere patetisk sangskriver og en perfektionistisk arrangør og var næsten klar til TV 2-udsendelsen 180 grader.

Der var lagt op til et farvel til det store publikum på hendes forrige album *Silent Violence*, som hun skrev sammen med produceren Ole Hansen og tekstforfatteren Martin Hall. Den skudsikre og forudsigelige soulrock var skrottet til fordel for en mere indadvendt tone, hvor Hannes stemme afsøgte nye områder gennem Martin Halls spirituelle tekster og Ole Hansens store betagelse af de elektroniske muligheder.

Silent Violence virkede en smule uforløst og statisk i sit ærlige forsøg på at skabe en helt ny Hanne, men det første skridt var taget, og publikum var overraskende nok helt med på idéen. Med *Need* kommer Hanne Boel endnu et skridt videre i sin musikalske genfødsel, dog uden at man føler trang til at anråbe guderne i lyksalighed. *Need* viderefører det frugtbare samarbejde med Hall og Hansen og anlægger en mere søgende form, hvor ikke mindst maskinerne har fået det store overtag. Lyden er mørk og skrabende med en yderst indfølende sangerinde i forgrunden. Referencerne hedder i dag Björk og Portishead, men stadig med en fordansket tilgang til lyden af alverdens metropoler. På den måde svigter Hanne ikke sit publikum. *Need* er et flot og overbevisende album, der er smukkest i Martin Hall-hymnen *Salt Of Your Skin*. Men albummet mangler lidt indhold og fylde for at fuldende værket. Det kommer muligvis, når hun tager sit tredje skridt.

Jan Opstrup Poulsen

Anmeldelser

Jan O. Poulsen

Bedst lige nu

Massive Attack: Mezzanine
Et af årtiets mest banebrydende orkestre kradser foruroligende i lakken.

Garbage: Version 2.0
Modernistisk rock med den ene fod i det næste årtusind.

Jimmy Page & Robert Plant: Walking Into Clarksdale
Der gror som sagt ikke mos på rullesten

Værst lige nu

Stig Møller:
Sikken Dejlig Dag
Gå til LO-demonstration eller se tv-reklamer. De synes alle, det er en dejlig dag - ikke mindst Stig Møller. Sikke en afskyelig sang, det er!

Annie: Venter På Verden
- Scandinavian Records

Annie Larsen har en musikalsk fortid som sangerinde på den københavnske ny-rockscene, hvor hun gjorde sig mest bemærket i Deesign og Public Panic, uden at det for alvor satte gang i karrieren. *Venter På Verden* er hendes debut som solist, og den sirlige vokalist giver sit personlige bud på et tidstypisk popalbum, der i den grad byder op til dans med radiokanalerne.

Venter På Verden er en samling lettere skrøbelige og yderst pertentlige popsange, der roligt vugger sig i bløde grooves og iørefaldende melodilinjer. De bliver upåklageligt udført af en række kompetente musikere, der blandt andet tæller Assi Roar, Emil De Waal, Jens Nørremølle og Flemming Muus. Samtidig er det hele nydeligt indpakket i en poleret og skinnede flot produktion.

Det høres desuden tydeligt, at Annie har sine musikalske rødder i 80'erne. Trods den meget maskinelle og moderne produktion træder melodierne gerne et par skridt tilbage i årrækken, og et album som Lars H.U.G.s *Kysser Himlen Farvel* kigger frem i stemningsbilledet.

Venter På Verden minder ellers meget i lyddesign om Grabowskis *Underligere End Kærlighed*, der var blandt sidste sommers mest positive danske udgivelser. Men hvor Grabowski tydeligvis havde givet slip på sig selv og overladt en del af rorføringen til andre, har Annie selv skrevet og produceret *Venter På Verden*. Det har resulteret i et meget kontrolleret album, hvor man hele tiden ønsker, at den noget putte-nuttede sangerinde ville træde et skridt ved siden af - og give et skrig fra sig.

Jan Opstrup Poulsen

Roy Rogers: Pleasure And Pain
- Pointblank/Virgin

Den californiske bluesguitarist, slideguitarmester, sanger, komponist og producer Roy Rogers pladedebuterede allerede i 1970'erne. Og så tidligt som i 1979 dannede Roy Rogers sin fornemme trio The Delta Rhythm Kings, der har kunnet høres i Danmark ved flere lejligheder. Roy Rogers er også kendt som musiker hos og producer for John Lee Hooker og har en større produktion bag sig. Selvom Roy Rogers har et fortrinligt greb om blues-idiomet, har han gennem de senere år bevæget sig over i en mere "blues'n'roots"-orienteret retning. Og *Pleasure And Pain* er ingen undtagelse. Der er et godt mix af halvakustiske og elektrisk drejede numre. Den smukke *My Lost Home In Your Arms* med Rogers' guitar og vokal i fokus, akkompagneret af harmonika, er f.eks. i den akustiske afdeling, mens de herligt skramlende, John Hiatt-agtige *Will My Love To You, You Can't Stop Now og Gertie Ruth* river i el-ledningerne. Der er mange fine ting på denne varierede cd, men Roy Rogers har gjort det bedre før.

Peter Widmer

Rock Nalle Inc.: Never 2 Late
- Marsk Music

Roland Lyhne Sørensen, bedre kendt som Rock Nalle, har haft en turbulent karriere. Nogle vil kunne huske nogle fantastiske koncerter med Nalle & The Big Sound, Nalles engelske backing band fra 1966 - 1967. Og at Nalle er en af vores største og mest personlige soul- og rocksangere, kan der ikke herske tvivl om. Nalle har haft dansktop-hits med *Amanda* og *Go'e Gamle Fru Olsen*, men Nalle har også været helt nede i skidtet og langt ude i tovene både personligt og karrieremæssigt. Men nu ser det ud til, at Nalle er kommet på fode igen. Med Odenseorkesteret Hits n' Green er Nalle gået sammen og har dannet Rock Nalle Inc., og sammen har de indspillet en fremragende cd. Nalle og resten af orkestermedlemmerne går godt i spænd sammen. Her er sjæl og hjerteblod på samtlige cd'ens tolv engelsksprogede numre. Der er fire numre af den sørgeligt oversete eller glemte Mickey Jupp, som for eksempel den swingende *Ring Damn You Ring* og den smukke ballade *Three Little Words*. Prisværdigt, at indspille Jupp-kompositioner. Der er Delbert McClintons *Why Me*, som næsten er på højde med ophavsmandens egen udgave. Og på *Cry To Me* folder Nalle sig ud og viser sit store format. Nalle kan endnu, i allerhøjeste grad. Og Nalle kan presse sig selv ud i et næsten sublimt sangforedrag. Og så kan man bare vente på opfølgeren til denne fine come-back-cd. Velkommen tilbage, Nalle!

Peter Widmer

Angelique Kidjo: Oremi
- Island/PolyGram

Jimi Hendrix' *Voodoo Child* på afrikansk? Jo, bare lyt til Kidjo, der her på sin femte cd har taget et skridt mod den afroamerikanske musik. Gamle soulfraser og grooves sættes op mod Kidjos afrikanske skarptmarkerede turbostemme. Hvor der på sidste cd blev gravet i afrikansk røden muld og etniske musikinstrumentsamplinger, er det her halvfjerdsernes øvelokaler, der bliver støvet af: Fender Rhodes-piano, Clavinet, Stringers og en Barry White-klon, der groaner på *Yaki Yaki*. Og så lyden af en småridset analog vinylplade, alt sammen som moderne amerikansk soul, men hvor er rappen? Der er bare noget, der er helt anderledes, og det er netop Kidjos firmastempel. Oven i disse flotte soulstrings på *Oremi* kommer en afrikansk kalimba og derefter Kidjos rytmisk præcise stemme, næsten som et blæseinstrument, og et omkvæd med noget ubestemmeligt orientalsk over sig. Kidjo og Hébrails kompositioner er farvet af den moderne soulmusik, men kernen er intakt. Der er kommet noget forsonende over Kidjos stemme, lidt blødere og rundere, og på balladen *No Worry* en dejlig luftig klang. Musikken er laid back og har fået et akustisk skær, alt sammen godt hjulpet på vej af blandt andre jazzsangerinden Cassandra Wilson, R&B-sangeren Kelly Price og saxofonisten Branford Marsalis, og så naturligvis Jimi Hendrix.

Jens Villy Pedersen

Garbage: Version 2.0
- Mushroom Records/BMG

Med over fire millioner solgte eksemplarer af debuten blev Garbage et af de senere års mest ombejlede og feterede rockbands på den internationale stjernehimmel. De strøg om sig med klokkeklare singlehits som *Stupid Girl* og *Only Happy When It Rains*. Her kunne kun britpoppens flagskibe følge med, og så var Garbage endda amerikanere med et skotsk islæt på vokalen.

Garbage fortabte sig ikke i tressernostalgi og sing along-sange. Her var et hitorienteret rockband, der havde lyden af i dag som en integreret del af musikken. En sleben og direkte rocklyd, hvor samplinger var tilladte, og det gode omkvæd kun var en del af hittet. Med den flot syngende og tilpas udseende Shirley Manson i forgrunden blæste Garbage rockscenen omkuld og kom på alles læber.

På opfølgeren *Version 2.0* fortsætter Garbage i succesporet. Bandet spiller stadig en sonisk guitarpop, men samplinger og loops har fået en betydelig større rolle i det stramt stilistiske lydlandskab. Lidt letkøbt sagt er Garbage blevet opdateret til Version 2.0, uden at have mistet den hitsikre lyd.

På *Version 2.0* fremstår Garbage som tidens mest modernistiske rockband, der med god samvittighed kan postulere, at rockmusikken også har en fremtid i det nye årtusinde, dog uden at den nødvendigvis bliver den dominerende musikalske magtfaktor. Garbages meget samplede tilgang til den mere populære del af rockmusikken er bestemt ikke ny. David Bowie gjorde det fremragende på *Earthling*, hvor ikke mindst guitaristen Reeves Gabrels luftede kaskader af kompakt guitarmur. På *Version 2.0* følger Garbage fint i trop på dette felt.

Der, hvor Garbage vinder nyt land, er i deres eminente fornemmelse for moderne hitsange. I *I Think I'm Paranoid* og *Push It* finder man den velkendte og strømførende Garbagelyd, men det er i de lidt mere tilbagetrukne og snirklede sange, at den forgyldte melodifølelse kigger frem. Det er i den snurrige *Special*, i den smukke *Medication*, i balladen med den geniale titel *The Trick Is To Keep Breathing*, i den snigende *Sleep Together* og i den sfærisk drømmende *You Look So Fine*, at Garbage for alvor åbenbarer deres uovertrufne kvaliteter.

Derfor er *Version 2.0* også et mere krævende album end debuten. De holder på deres glasklare lys og kantede guitarer med en helt suverænt syngende Shirley Manson, men musikken rummer en mængde lag og indgange, der ikke behøver at være et velklingende omkvæd. Garbage favner nemlig det enkle og det spidsfindige til fuldkommenhed. De er et skoleeksempel på rockmusik anno 1998, dog under konstant trussel for at forfalde til det forudsigelige og konstruerede. Lad det aldrig ske.

Jan Opstrup Poulsen

Heather Nova: Siren
- V2/MNW

Heather Nova hedder i virkeligheden Heather Frith, er født på Bermuda og opvokset på hendes sine husbåd. *Siren* er den lille smukke kvindes fjerde pladeudspil og opfølger til den afdæmpede og meget personlige *Oyster*. Med *Siren* maler hun med en noget bredere pensel. Heather Nova befinder sig i samme feminine sokkeskuffe som medsøstrene Edie Brickell, Michelle Shocked og Natalie Merchant, og som disse *udtrykker hun sig* i krydsfeltet mellem rock, folk og pop. Som førnævnte kvinder skriver Heather Nova selv sine sange og baserer dem altid på personlige oplevelser. Således er sangen *Valley Of Sound* inspireret af en skelsættende solokoncert med fantastiske Jeff Buckley, hvis vilje til at blotte sin sjæl bevægede og påvirkede Heather Nova dybt.

Siren er resultatet af grundig studieproduktion med en pæn og radiovenlig lyd, der ikke rigtig yder det ellers udmærkede materiale retfærdighed. Sange som den stille drømmende *Paper Cup* med et karakteristisk akkompagnement på savklinge og den smukke iørefaldende single *London Rain* er dog stærke nok til at stå sig gennem den ellers anonyme produktion. Heather Nova er en sangerinde med et stort potentiale, og hun har nok ikke lavet sin bedste plade endnu.

Peter Studstrup

Surferkarle og surferpiger smider musen i nettet og finder anmeldelser af:

Boyzone: Where We Belong • Sportsguitar: Happy Already • Urusei Yatsura: Slain By... • Scott 4: Recorded In State • Hooverphonic: Blue Wonder Power Milk • Toto: Toto XX • Chris Stills: 100 Year Thing • Kitaro: Gaia • Mangu: Mangu • Jacques Werup/Mulle Holmqvist: Ljudet • Largo: Largo • Karen Ramirez: Distant Dreams • Dakota Moon: Dakota Moon • Montell Jordan: Let's Ride • Gomez: Bring It On • The Devlins: Waiting • Nick Cave & The Bad Seeds: The Best Of • Calexico: The Black Light • The Getaway People: The Getaway People • Earl Brutus: Tonight You Are The Special One • Monster Magnet: Powertrip • Sophie Zelmani: Precious Burden • The Tuesdays: The Tuesdays • Sleater-Kinney: Sleater-Kinney.

på www.gaffa.dk

ANGELIQUE KIDJO

oremi

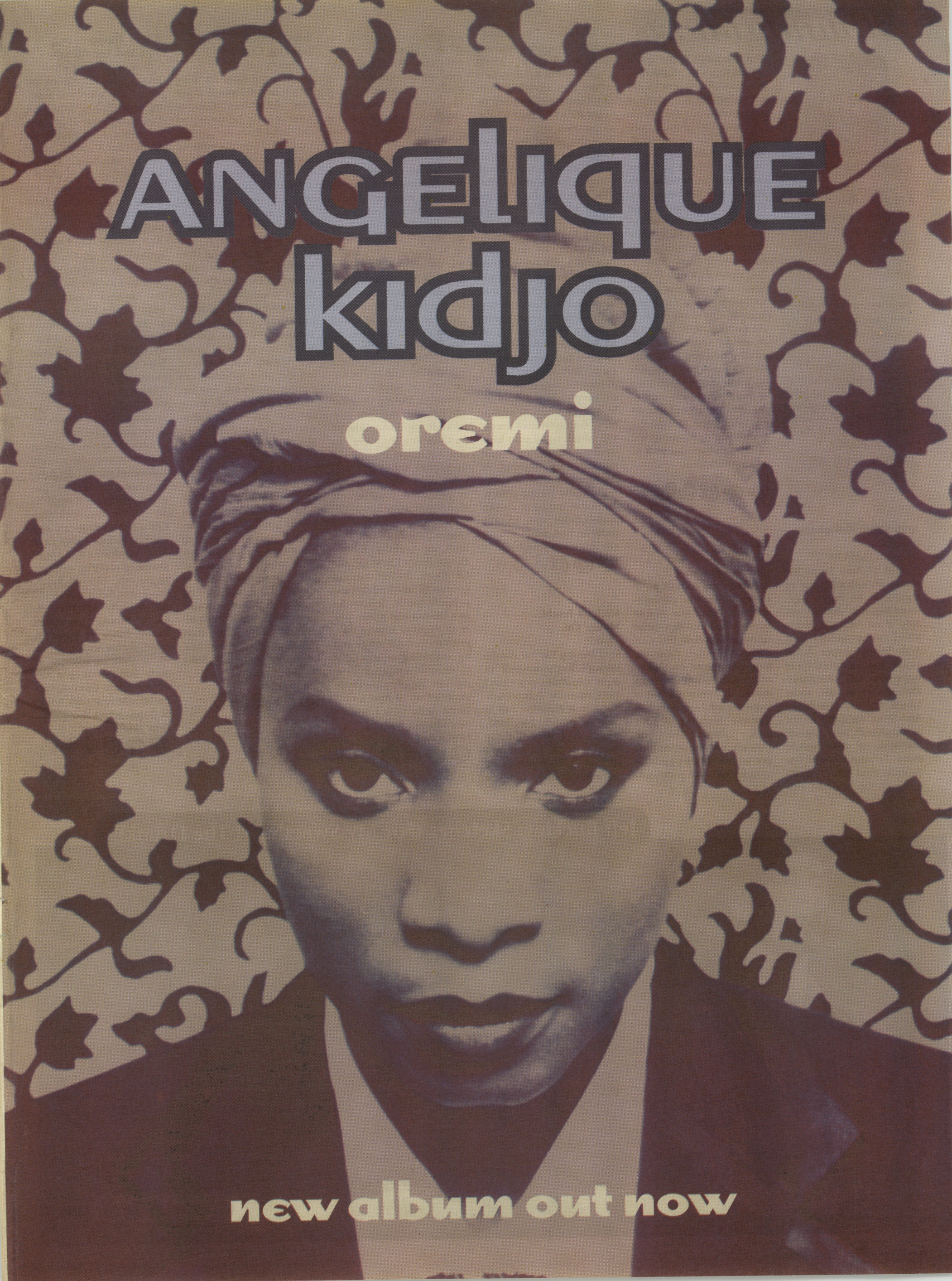

new album out now

Anmeldelser

Finn P. Madsen

Bedst lige nu

Jeff Buckley: Sketches (For My Sweetheart The Drunk)
Skitser med en glødende dybde

Smashing Pumpkins: Adore
Den store duknakkede er kommet ud af puberteten

Roskilde Festivalen 1998
Der er dømt ren orgasme for de musikelskende

Værst lige nu

Lilys: Better Can't Make Your Life Better
Lad være med at gøde mere på den plante

Arab Strap: Philophobia

- Chemikal Underground/VOW

Coveret til Arab Straps nye album *Philophobia* viser en tegning af en nøgen pige, mens bagsiden viser en tegning af en rødnæset nøgen mand, vi genkender som Arab Straps sanger Aidan Moffat, hvis kærlighedsliv er værre end selv Morrisseys. *Philophobia* er det andet album fra Glasgow-duoen Arab Strap, der spiller en tyst og indadvendt, men alligevel dramatisk og stemningsfuld musik. En slags minimal-Tindersticks med den lavmælte Aidan Moffat med det kronisk blødende hjerte i den vokale forgrund. Moffats tekster handler alle som én om kærligheden, når den er allermest hjerteskærende ulykkelig. Om utroskab, misundelse, savn og om druk, smøger, stoffer og blod i afføringen. Ikke et øjeblik er man i tvivl om, at det er selvoplevet stof, der bearbejdes. Philophobia betyder angsten for at forelske sig, og man forstår man godt, at Moffat lider af den angst, når man har lyttet en tid til hans historier. Den musikalske side af Arab Strap varetages af multiinstrumentalisten Malcolm Middleton og af en række musikalske gæster. Arab Strap er et af en række spændende nye orkestre med base i Glasgow, der bl.a. også huser Mogwai og Telstar Ponies. Arab Strap er dog et langt mere afdæmpet og tekstorienteret orkester end bysbørnene. *Philophobia* er en smuk og stemningsfuld plade, som især står godt til de sene nattetimer.

Peter Studstrup

Picnic: Gladiator A Go-Go

- Voices Of Wonder

Efter en pause på godt tre år er det århusianske galningeensemble Picnic klar med sit nyeste udspil med den spøjse og meget passende titel *Gladiator A Go-Go*. Passende, fordi Picnic med en gladiatorlignende dødsforagt - ikke mindst kommercielt set - kaster sig ud i sin egen helt specielle blanding af hård rock, ditto funk og growle/vrælesang udført med stor teknisk snilde i gakkede taktarter og med bratte stil- og temposkift. Den tålmodige lytter bliver dog belønnet med en ballade, *Sweet Death*, cirka halvt inde i cd'en. Efter sigende Picnics første ballade nogensinde og noget af en lise i dette selskab af minutiøst organiseret støj. Af andre nyskabelser er en række korte instrumentalnumre, der som *Sweet Death* stammer fra danseforestillingen *Rageland*, som Picnic lavede musik til sidste år. På *Gladiator A Go-Go* er der dog tilløb til mere iørefaldende passager, for eksempel i den funky *Plantation* - men gruppen kan stadig ikke nære sig for at lave et brat skift, just som man tror, at man har fundet melodien, så man skrider i svinget, inden man når ud på dansegulvet. Nogle gange fungerer det, mens det andre gange bare kammer over i avangardistiske eksperimenter. Hører man til Picnics lille, men entusiastiske fanskare, vil man synes godt om det nye udspil, og vil man både være intellektuel og opføre sig åndssvagt samtidigt, er det lige sagen, men *Gladiator A Go-Go* er næppe pladen, der skaber run på de danske pladebutikker som på gær under en storkonflikt.

Ole Rosenstand Svidt

Michael Teschl: Movin' On

- BMG

Med Moving On har danske Michael Teschl udsendt sit andet soloalbum, siden han i 1995 udsendte debutalbummet This Is How We Fall In Love og samtidig blev landskendt med singlen Drive Into The Night, krydret med en lang række koncerter og optrædender på tv. Den kun 26-årige Michael Teschl har på den nye udgivelse videreført stilen fra forgængeren med iørefaldende popnumre, men i modsætning til This Is How We Fall In Love, der var mere rockinspireret, har han denne gang sadlet om med en blanding af soul/R&B og dance. Stadigvæk er der dog tale om en samling numre, hvor fællesnævneren er ung POP med store bogstaver, og netop i Michael Teschls poppede musikalske udtryk ligger nøglen til hans popularitet. Han gør det ikke sværere, end det er, men har talentet til at lave melodiøse og iørefaldende numre, som specielt henvender sig til det lidt yngre publikum, og blandt cd'ens i alt 11 numre er der flere med aktuelt eller kommende hitpotentiale. Check Insensetivity, Left To The Right, Let's Get Serious og titelnummeret Moving On - der alle fortsætter den lette iørefaldende og danseglade stil fra Drive Into The Night - og den soulfulde og smukke Crazy April, der er mere over i den stille boldgade. Cd'en er produceret i samarbejde med blandt andre Simon Climie (Climie Fisher), Gary Langan (Spandau Ballet, Billy Idol) og svenske Tommy Ekman (Inner Circle og Ace Of Base), hvilket tydeligt kommer til udtryk på de mere poppede numre. Selvom der rent tekstmæssigt måske ikke er så meget at komme efter, er cd'en med sin ærlige pop og umiddelbarhed som skabt til sommerens mange gymnasiefester for nyudklækkede studenter og vil med garanti kunne sætte skub i selv de mest kedelige fester.

Henrik Bæk

Superheroes: Dancing Casanova

- Crunchy Frog

Unge Superheroes fra Skive får en meget lovende debut med albummet *Dancing Casanova*, der udkommer på det københavnske selskab Crunchy Frog. Superheroes har en gennemsnitsalder på 19 år, og forsanger Thomas Troelsen er bare 16 år, men med sin meget flotte lyse stemme er unge hr. Troelsen et stort aktiv for gruppen. *Dancing Casanova* er indspillet i Eggstones og Tore Johansens Tambourine Studios, der før har givet The Cardigans deres flotte retrolyd. Superheroes' forkærlighed for gamle analoge keyboards og Tambourine-studiets specielle lyd passer perfekt til hinanden og giver Superheroes en lyd, der giver mindelser om grupper som de engelske Stereolab og Broadcast. Sange som *See You At The Railroads* og kendingsmelodien *Superheroes* har samtidig en snert af de tidlige 70'eres progessive rock. Superheroes har øre for en god popmelodi, hvilket foreløbigt har indbragt dem en masse stemmer fra P3's lytterhitliste Det Elektriske Barometers lyttere, og *See You At The Railroads* har været "Ugens Uundgåelige" på P3. *Dancing Casanova* er et overraskende stilsikkert og modent udspil fra et meget ungt orkester, hvis inspirationskilder peger bagud mod 70'erne og 80'erne, men hvis talent giver løfter langt ind i det nye årtusind.

Peter Studstrup

Randy Travis: You And You Alone

- Dreamworks/Universal

Randy Travis er en af de helt store C&W- eller "new country"-stjerner. Og faktisk har han været med til at bane vejen for f.eks. Garth Brooks. Randy Travis' debut på et større pladeselskab kom med udgivelsen af *Storms of Life* i 1986, og denne udgivelse solgte til platin på mindre end et år. Travis' anden fuldlængdeindspilning *Always And Forever* holdt sig på førstepladsen af C&W-hitlisterne i ti måneder og fik også en Grammy. En Grammy fik også Travis' tredje udgivelse, og Travis blev den yngste mandlige sanger nogensinde, der blev inviteret til at tilslutte sig Grand Ole Opry, hvilket i sig selv er noget af en bedrift. Randy Travis er nu ude med sit nyeste produkt, der lægger sig i smuk forlængelse af hans tidligere produktion. Travis er i besiddelse af en klangfuld barytonstemme, der specielt kommer til sin ret i det stemningsfulde titelnummer. Der er den swingende *Stranger In My Mirror*, den melodiske *Out Of My Bones* og den smukke ballade *Spirit Of A Boy, Wisdom Of A Man*. Denne cd er flot og nænsomt produceret, bl.a. af Randy Travis selv, uden den sterilitet, der ofte karakteriserer Grath Brooks' udgivelser. Randy Travis er en ærlig mand, der har nogle ting, han vil ud med, og teksterne er mere interessante end hos mange andre C&W-stjerner. En fin udgivelse, der holder til mange gennemlytninger.

Peter Widmer

Jeff Buckley: Sketches (For My Sweetheart The Drunk)

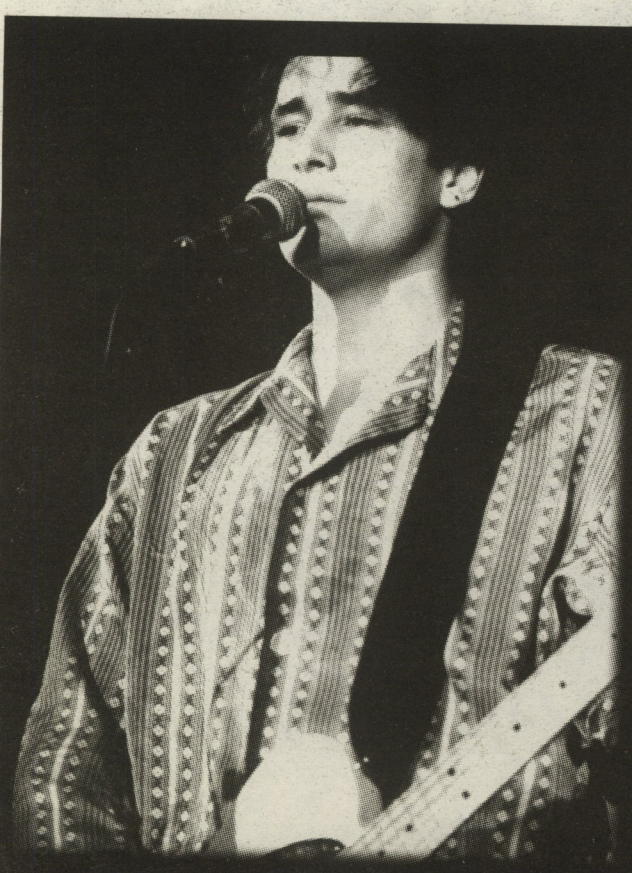

- Sony

Æblet faldt ikke langt fra stammen, da Jeff Buckley i 1994 udgav sin debut *Grace*. Som søn af den afdøde sanger, sangskriver og guitarist Tim Buckley var der nok at leve op til. Forventninger blev mere end indfriet, for når dette årti skal gøres op, vil dette enestående album stå som et af de bedste. Med en vokal, der som faderens strakte sig over adskillige oktaver og et personligt æstetisk udtryk kunne Jeff Buckley ikke sådan benægte sin herkomst. Alligevel løsrev han sig fra den familiære skygge med et musikalsk udtryk, der gjorde større brug af elektrificerende passager af jazz og rock. Mens en verden af ægte musikelskere ventede med længsel på det næste udspil fra denne begavede personlighed, satte en skæbnesvanger svømmetur ved en flodbred i Memphis et tragisk punktum for dette. Jeff Buckley blev 30 år. Inden da nåede han at indspille en håndfuld sange under arbejdstitlen *My Sweetheart The Drunk* sammen med producer Tom Verlaine. Det skulle være det næste udspil, men i utilfredshed over resultatet lod man det forblive i skrivebordsskuffen. Nu har sangene så alligevel med Jeffs mor Mary Guiberts tilladelse set dagens lys og er udsendt som en dobbelt-cd, hvoraf cd nummer 2 består af sange optaget af Jeff selv på en firespors båndoptager. Lad det være sagt med det samme, cd nummer 1 grænser til det geniale. Den herligt stejlende *The Sky Is A Landfill* er fyldt med hvirvlende guitarer og en kongevokal, som fortsætter i bedste postgrunge-stil på *Nightmare By The Sea* og den tunge rocker *Yard Of Blonde Girls*. I det hele taget er der dyb spændvidde på de 10 sange, der hver især giver dem samme genskin som glimtende juveler. *Everybody Here Wants You* damper således kælent som vampet soul, mens *New Year's Prayer* kører den samme hypnotiserende rytme med egyptiske stemninger og viser Jeffs trang til at eksperimentere. Den ufattelige smukke *Opend Once* er let som morgentåge kun akkompagneret af falset-vokal og en behersket jazzagtig guitar og er selve indbegrebet af selvudslettelse, mens højdepunktet, den uhyggelige *You & I* kun med Jeffs sang og en ekkogivende keyboard-flade, befinder sig på det spirituelle plan.

På nær af tre numre består cd 2 af sange, Jeff indspillede med fodtramp og guitar på sin firespors båndoptager. Den skrabede lyd giver desværre kun gisninger om, hvad der kunne være kommet fra denne ener; dette var de numre, han skulle i studiet for at afprøve med sit band. Sorterer man disse fra, er *Sketches (For My Sweetheart The Drunk)* en stærk følelsesmæssig oplevelse, der fanger alt, hvad Jeff Buckey stod for, skønhed, personlighed og et indiskutabelt talent. Et smukkere eftermæle havde ingen andre været i stand til at give.

Finn P. Madsen

Båndsalat

Ved: Nils Harboo

Beyond Serenity

Info: 38 33 03 88
e-mail: maaetoft@post4.tele.dk

Beyond Serenity er et københavnsk band, der blandt andet har deltaget i DM i Rock. Mens disse linier skrives, er resultatet desværre ikke kendt, men jeg håber for alle deltagere, at de gjorde deres bedste, og at det gik godt. Beyond Serenity har indspillet en cd med tre numre, som de har sendt til adskillige pladeselskaber uden at få svar. (Det er jo skuffende, nu skal jeg prøve at komme med et svar). Stilen er rock med stort R og metaltendenser. Noget af det lyder som U2, andet har reminiscenser af INXS, mens noget tredje har en eller anden skandinavisk tone. Sounden er o.k., guitarfigurerne er o.k., og vokalerne er endnu mere o.k., men selve det, at jeg har svært ved at beskrive stilen, er nok en af forklaringerne på, at den eftertragtede pladekontrakt endnu ikke er opnået. Beyond Serenity låner lidt fra 70'ernes og 80'ernes rock, men mangler simpelthen en stærkere profil og et udtryk, der er tættere på en mere markant stil. Og det er ikke fordi, at jeg mener, at bands ikke skal finde deres egen stil. De skal de!! Men problemet for netop Beyond Serenity er, at et evt. pladeselskab nok ikke rigtig ville kunne finde ud af målgruppen og derfor ville have svært ved at rubricere og markedsføre projektet. Det er desværre sådan i dag, at bands med en stil, der straks har en etikette, hvad enten det er "britpop" (på mode sidste år), "trip hop" (på mode for fem år siden) eller "heavy metal" (på mode altid), ofte har lettere ved at opnå kontrakt, da fans og publikum til den givne genre i forvejen findes. Men materialet skal også være i orden. Har man f.eks. nogle gode kompositioner og meget markante sange, er stilen mindre vigtig. Desværre for Beyond Serenity synes jeg ikke helt, at materialet holder, med undtagelse af skæring et, der ikke er så tosset. Musikerne spiller godt, sangeren synger fedt, men det hele virker lidt kedeligt og i værste fald meningsløst. Hvad er løsningen?? Tja, måske en opløsning og nydannelse, måske et par eksterne komponister, måske en provokerende producer, måske en traumatisk oplevelse hos bassisten ... Det er ikke til at vide. Hvem ved i det hele taget, hvad der driver god musik frem? Hvis nogen ved det, så send lige besked - både til mig og Beyond Serenity!

Taylors Universe

Info: 32 52 58 69

I et længere brev skriver Robin Taylor tilsvarende om sine trængsler med sin musik. Robin Taylor bestyrer et københavnsk bandprojekt, der spiller instrumental rockmusik med medvirken af adskillige musikere, og han mener selv, at hans musik er "smal", det vil sige, at den har ikke en særlig stor målgruppe. Han skriver videre, at musikerne spiller den musik, fordi den er vigtig for dem selv. Selve dette, at musikerne bakker op om et projekt med liv og sjæl, er da også et vigtigt udgangspunkt for bæredygtig musik, men det understreger samtidig en vis indelukkethed, en ligegyldighed over for et eventuelt publikum. Og ingen musik kan fungere uden et modtagende publikum! At musikerne spiller vigtig musik for dem selv, er heller ikke altid en garant for vedkommende og god musik. Robin Taylors musik er dog faktisk spændende nok, bygget op omkring hans guitarspil med spændende arrangementer og markante solistindsatser. Der er engagement og liv, om end stilen er håbløst gammeldags og baseret på et lidt for tilfældigt mix af flere forskellige uddøde stilarter: fusionsrock, symforock og jazz. De guitarbaserede kompositioner med lange instrumentale forløb havde et publikum, da Zappa og Jethro Tull satte dagsordenen. Men det er fortid. (Nu hedder det Spice Girls og Boyzone, hvis man vil nå et publikum!). O.k., det er sat lidt på spidsen, men de kommercielle omstændigheder er noget, man altid må leve med og forholde sig til, hvis man vil have en aktiv rolle som musiker. Det er derfor godt, at Taylor er om sig og sender bånd og cd'er til medierne, men det er ikke nok! Et åbent og nysgerrigt sind med lyst til at prøve nye grænser, der rækker ud over den musik, man oplever i sin pure ungdom, er også vigtig, hvis man skal udvikle sig som musiker og komponist. Et råd til Taylor ville måske derfor være at finde nogle technomusikere eller trip hop-groovere at fusionere med. Det kunne der måske komme et vildt spændende projekt ud af.

Beimir Hauzmauz

Info: 75 83 32 18

Beimir Hauzmauz er fire 18-årige musikere fra Vejle-kanten, og ifølge dem selv kommer de fra det mørkeste Jylland og byder på en valfart rundt i følelsesregistret, hvor beatet er en selvfølge og teksterne har symbolsk fortolkningsværdi. Beimir Hauzmauz har indspillet en cd med titlen *El-værk I Mol*, der viser, at de har mere end almindelig god sans for melankolske molakkorder, hvor smukke og forløsende melodier med engelske tekster udtrykker særdeles stemningsfulde øjeblikke. Guitarspillet er bare så smukt! Fans af R.E.M. vil også holde af Beimir Hauzmaus. Desværre indeholder arrangementerne nogle gevaldige skævsving i form af overflødige og lange instrumentalpassager med temposkift og mærkelige musikalske tiltag. Men ellers holder det virkelig godt. Der er mangel på gode melodier og originalitet i dag, og her kommer drengene og redder min dag. Hvis der kunne blive ryddet lidt op i forvirringen, ville Beimir Hauzmuaz være et helt klart bud på et nyt betydningsfuldt dansk band.

Chardash

Info: 62 21 71 28
e-mail: chardash@post7.tele.dk

Chardash kommer fra Svendborg og har eksisteret i 2 år. De spiller noget så enestående som akustisk sigøjnerfolkemusik, russisk Odezza-jazz og anden stemningsfuld østeuropæisk og orientalsk musik. Et spændende bekendtskab med to konservatorieuddannede russere i front på guitar, mandolin og vokal. Smittende humørfyldt og vemodigt på samme tid og perfekt til en hyggelig aften på stamcaféen. Jeg synes nok desværre, at sammenspillet halter gevaldigt; det er ikke bare noget slasket, det er MEGET slasket på det tilsendte bånd. Jeg vil anbefale rytmegruppen at aflyse den planlagte chartertur og i stedet gå på øvelejr i sommerferien!

Amacord

Info: 31 35 37 14

Amacord er en ny københavnsk rockgruppe med et par år på bagen. De fem musikere spiller "indieinspireret" (måske forstår I, hvad jeg mener, det gør jeg i hvert fald selv) musik med et touch af folkrock. Det første, der slår en, er leadvokalist Anne Morin Thygesens overbevisende stemme, der passer smukt i bandets lydunivers, som også er inspireret af bands som Pixies og Breeders. Amacord lyder som Alanis Morisette eller Meredith Brooks med band. Desværre mangler der endnu megen rutine og spilleerfaring. Bandet lyder, som om de lidt er bange for at trykke den af, og udtrykket er alt for forsigtigt. Men sangene er gode, og grundmaterialet er i orden, så der er nok ikke meget andet at gøre end at tage ud og spille 300-400 job og et par verdensturnéer. Har man først vundet over publikum på Loppen på Christiania og på Kajs Bodega i Hirtshals, så vil resten af denne verdens udfordringer virke som det rene vand. Bare kløp på, fundamentet er i orden, Amacord kunne blive starten på noget smukt!

Tør du også være med i Båndsalat, så send bånd eller cd med max. tre numre, pressemateriale og fotos m.v. til båndsalatredaktør Nils Harbo. Billedmaterialet må gerne være på diskette (Format: TIF, EPS eller JPEG. Størrelse: ca. 1.000 pixel på den bredeste led)
Vigtigt: Mærk alt materiale med tydeligt navn og telefonnummer. Ønsker du dit materiale retur, hvis det ikke er blevet omtalt, så vedlæg frankeret svarkuvert.

Send dit bånd til:
Musikmagasinet GAFFA, Sjællandsgade 92, 8000 Århus C. Mærk kuverten "Båndsalat".

KONCERT KALENDEREN

DANMARKS MEST OMFATTENDE KONCERTKALENDER

MUSIKMAGASINET GAFFA

TORSDAG 28

KØBENHAVN
20.00 New Orleans Delight, Odd Fellow Palæet
20.00 Ørnes Blues Band, Fælledparken
20.30 New Jungle Eleven, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Master Fatman And The Guru Orchestra, Rust
21.00 Peter Smith, Stengade 30
21.00 Simon Thorsen Mo'bley, Studenterhuset
21.00 Spice Boys, Lades Kælder
21.00 Weeping Willows, Loppen
21.30 Slim Notini Trio, Café Svejk
23.00 Mad Attak, Bananrepublikken
23.30 Wellingtons Boot, Drop Inn

ÅRHUS
21.00 Train All Stars, Train

AALBORG
21.30 Walther Trout, Studenterhuset

ODENSE
21.00 Death/ Captor, Rytmeposten
22.00 Mr. Ben Brothers, Café Oscar

FREDERICIA
21.00 Superhead, Det Bruunske Pakhus

LYNGBY
21.00 Randi Laubek, Templet

RANDERS
21.00 Art Jazz, Café Hatten

ÅLESTRUP
21.00 Peter & De Andre Kopier, Ålestrup Hallen

FREDAG 29

KØBENHAVN
20.00 M.P.G., Fælledparken
21.00 Carlsens Rockcirkus, Lades Kælder
21.00 Kinderchrash/ Squirm, Stengade 30
21.00 New Model Army, Pumpehuset
21.00 Walter Trout, Amager Bio
21.30 First Smiles, Copenhagen Jazzhouse
21.30 Fumier de Jazz, Café Svejk
22.00 Chilumklud Group, Studenterhuset
22.00 Death/ Captor/ Iniquity, Loppen
22.00 Superheroes, Vega
23.00 Achtung Baby, Café Kellerdirk
23.00 Street Soul, Barcelona
23.30 Las, Drop Inn
23.45 Midt Om Natten, Tex
24.00 Moonjam, Park Café

ÅRHUS
21.00 Bachman Turner Overdrive, Train
21.00 Picnic, Husets Musikteater

ODENSE
21.00 Hypertricosis, Rytmeposten
23.00 Buffalo Squard, Café Oscar

ALBERTSLUND
21.00 Dominus/ Facelift/ Pearls Before Swine, Forbrændingen

FARUM
19.00 New Orlean Delight, Dirks Pub

HORSENS
21.00 Nephew, Kulisse Lageret

LYNGBY
22.00 Malk De koijn, Templet

RANDERS
21.00 Niels Klapper Fisken, Café Hatten
22.00 Hush, Tante Olga

VEJLE
20.00 All Star Trio, Paraplyen

LØRDAG 30

KØBENHAVN
20.00 Pupil, Fælledparken
21.00 Carlsens Rockercirkus, Lades Kælder
21.00 Isbjerg/ MC Jimmieee/ Rent Mel I Posen m.fl., Operaen
21.00 Lutterfest, Stengade 30
21.00 Maryam Mursal, Vega
21.30 Brede Big Band, Copenhagen Jazzhouse
21.30 Jarno Varsted/Rune Kjeldsen, Café Svejk
22.00 Liberator, Pumpehuset
22.00 Organic Paste, Loppen
23.00 Bryan Adams Jam, Café Kellerdirk
23.00 Master Fatman, Barcelona
23.30 Jimmy Lee's Blues Band, Drop Inn
23.45 Instant Coma, Tex
24.00 Clyde Stumblefield, Park Café

ÅRHUS
21.00 Stars From The Commitments, Train
22.00 Ladyshaver feat. Bugsquad, Husets Musikteater

AALBORG
20.00 Grope/ Torn, 1000fryd
22.00 Burning Red Ivanhoe, Studenterhuset

ODENSE
22.00 Kief/ Borderland, Rytmeposten
23.00 Buffalo Squard, Café Oscar

FREDERICIA
21.00 Littlefish, Det Bruunske Pakhus

HILLERØD
13.00 New Orleans Delight, J.F. Kennedy

HORSENS
21.00 Girls Of 1998, Kulisse Lageret
21.00 Ruth To Hell, Kulisse Lageret

ROSKILDE
21.00 Nina Forsberg, Gimle

VORDINGBORG
20.00 Sumner's Café, Stars

SØNDAG 31

KØBENHAVN
16.30 New Orleans Delight, Café Rex
20.00 G3/ Joe Satriani/ Michael Schenker/ special guest Uli Jon Roth, K.B. Hallen
20.00 Jacks, Fælledparken
20.30 Lone Selmer Kvintet, Copenhagen Jazzhouse
21.00 The Afraids, Lades Kælder
23.30 B.B. Blues Band, Drop Inn

MANDAG 1

ÅRHUS
20.00 Ian Brown, Husets Musikteater

TIRSDAG 2

KØBENHAVN
20.30 Jesper Thilo Kvartet, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Strejfer, Rust

ÅRHUS
21.00 Bob Brady, Jacob's barBQ

ONSDAG 3

KØBENHAVN
21.00 Laundromat, Loppen
21.00 Marc/ Ramon, Rust

ÅRHUS
21.00 Bob Brady, Jacob's barBQ

TORSDAG 4

KØBENHAVN
20.00 Bobo Moreno & His Noisy Neighbours, Café Tandklinikken
20.00 Karsten Kjems Quintet, Fælledparken
20.00 Savage Garden, Vega
20.30 Poulsen/ Dentzler/ Marguet, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Lisbeth Hess & Inge Andersen, Blågårds Apotek
21.00 Moi Caprice, Rust
21.00 Son Volt, Loppen
21.30 Arena, Caféen Funke
21.30 Morten Wittrock/ Carsten Egedal, Café Svejk
23.00 Mad Attak/ Mad Dog, Bananrepublikken
23.00 Popscene, Klaptræet

ÅRHUS
21.00 Big Guitars From Memphis, Train
21.00 Bob Brady, Jacob's barBQ
22.00 Clausen/ Nagel/ Helbo Trio, Gyngen

ODENSE
21.00 Roxanne, Frank A

HORSENS
21.00 Jam Session, Kulisse Lageret

RANDERS
21.00 Jens Dan, Café Hatten

FREDAG 5

KØBENHAVN
20.00 The Blues Brothers Showband, Fælledparken
21.00 Picnic, Stengade 30
21.00 Sievert & Enselmann, Blågårds Apotek
21.30 Boys Night Out, Caféen Funke
21.30 Krølle Erik/ Kim Gutman, Café Svejk
21.30 Singers, Copenhagen Jazzhouse
22.00 Jeff Buckley Mindekoncert, Vega
22.00 Splonge/ Takt & Tone, Pumpehuset
22.00 The Promise Ring/ Jet To Brasil, Loppen
23.00 Max T., Bananrepublikken
23.00 Poplife, Café Kellerdirk
23.45 Extremely Pop, Tex

ÅRHUS
21.00 Bob Brady, Jacob's barBQ
21.30 Splint, Musikcaféen
22.00 Wu-Wei, Gyngen

AALBORG
21.00 Vildensky, 1000fryd

ODENSE
22.00 Morfeus, Rytmeposten

FREDERICIA
20.00 Jens Bendix Band, Det Bruunske Pakhus

HORSENS
21.00 H.P. Lange, Kulisse Lageret

LYNGBY
22.00 Daniel, Templet

NØRRESUNDBY
19.30 Melodic Meltdown/ Bonemashine, Stationen

RANDERS
21.00 Bagdag Dagblad, Café Hatten
21.00 Shu-Bi-Jam, Tante Olga

TØNDER
21.00 Albion Band, Hagge's Musik Pub

VEJLE
21.00 Superhead, Kridthuset

LØRDAG 6

KØBENHAVN
20.00 Groover-mix, Kul Kafeen
20.00 Momb, Fælledparken
21.00 BIF, Rust
21.00 Kim Gutman/ Jesper Sørensen/ Jørgen Lang, Blågårds Apotek
21.00 Klub Ægge, Stengade 30
21.00 Reload Night, Backfish
21.30 Bagdag Dagblad, Copenhagen Jazzhouse
21.30 Børge Biceps/ Jacob Rathje, Café Svejk
21.30 Boys Night OUt, Caféen Funke
21.30 Ørnes Blues Band, Gokken & Kokken
22.00 Die Herren, Fatter Eskild
22.00 Hirogyphics/ Rebel Alliance, Vega
22.00 Maya Connection, Amager Bio
22.00 The Drags, Loppen
23.00 George Michæl Jam, Café Kellerdirk
23.00 Heat Masters/ Rick, Bananrepublikken
23.00 Soulman DJ Jimmie, Barcelona
23.45 Lenny Kravitz Jam, Tex

ÅRHUS
21.00 Bob Brady, Jacob's barBQ
21.00 Brimstone Butterfly/ First Valentine, Train
21.00 E.W. & The Gogobusters, Husets Musikteater
21.30 Summer Time, Musikcaféen

ODENSE
22.00 The Rocket Club, Rytmeposten

BRØNDBY
21.00 Larryland, Musikscenen Brøndby

HORSENS
21.00 The Rockets, Kulisse Lageret

ROSKILDE
21.00 Sult, Gimle

SØNDAG 7

KØBENHAVN
20.30 Rytmekons. Afgangskoncerter, Copenhagen Jazzhouse
23.00 Van Halen Jam, Tex

FREDERICIA
20.00 Albion Band, Det Bruunske Pakhus

MANDAG 8

KØBENHAVN
20.30 Rytmekons. Afgangskoncerter, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Evil Superstar, Stengade 30
22.00 Longbeach Dub Allstars, Vega

ÅRHUS
20.30 Helle Hansen Kvintet, Bent J

TIRSDAG 9

KØBENHAVN
20.00 Superhead, Loppen
20.30 Rytmekons. Afgangskoncerter, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Life Of Agony, Pumpehuset
21.00 Lydia Lunch & Music Of Joseph Budenholzer & Terry Edwards, Vega
21.00 The Hellacopters/ Turpentines, Stengade 30
21.00 Visse Mænd, Rust

ÅRHUS
21.00 Bob Brady, Jacob's barBQ

ODENSE
20.00 16 Horsepower, Rytmeposten

ONSDAG 10

KØBENHAVN
20.00 Natalie Imbruglia, Vega
21.00 Dr. Bass/ Gry, Rust
21.00 Gravediggaz, Loppen
21.00 NOFX, Pumpehuset

COPENHAGEN JAZZ HOUSE
Moderne jazz - og det der ligner - af høj kvalitet mindst tre dage hver uge.
Niels Hemmingsens Gade 10
Tel: 3315 2600 cafe: 3315 4700
IntetNet: www.jazzhouse.dk

PARK CAFE JUNI 1998
Torsdag d. 4. kl. 23.00 - fri entré
Eat Us
Fredag & lørdag d. 5./6. kl. 23.00 - entré
Jazz Cafe m. DJ's
Søndag d. 7. kl. 20.00 - fri entré
Søndagsjazz
Torsdag d. 11. 23.00 - fri entré
Kamille Jones
Fredag & lørdag d. 12./13. kl. 23.00 - entré
Jazz Cafe m. DJ's
Torsdag d. 18. 23.00 - fri entré
Paul Fontaine Orchestra "A Tribute To Old Blue Eyes"
Fredag d. 19. 24.00 - entré
Night Fever
Lørdag d. 20. 23.00 - entré
Jazz Cafe m. DJ's
Søndag d. 21. kl. 20.00 - fri entré
Søndagsjazz
Torsdag d. 25. kl. 23.00 - fri entré
The Party
Fredag & lørdag d. 26./27. kl. 23.00 - entré
Jazz Cafe m. DJ's
PARK
Østerbrogade 79 • 2100 Kbh. Ø
Tlf.: 31 42 62 48 • Fax: 31 42 62 61
www.parkcafe.dk - info@parkcafe.dk
Tuborg...gør noget ved musikken

PUMPEHUSET ULTRA LIVE
STUDIESTRÆDE 52 • KØBENHAVN
FREDAG D. 29/5 KL. 21 NEW MODEL ARMY
LØRDAG D. 30/5 KL. 22 LIBERATOR SUPPORT: THE HIVES
FREDAG D. 5/6 KL. 22 SPLONGE TAKT & TONE FREESTYLE FANATICS + DJ KARTELLET
TIRSDAG D. 9/6 KL. 21 LIFE OF AGONY SUPPORT: (hed) pe
ONSDAG D. 10/6 KL. 20 NOFX SUPPORT: MISFITS + DANCE HALL CRASHERS + STRUNG OUT
LØRDAG D. 13/6 KL. 20 EMERGENZA EUROPEAN LIVE FESTIVAL FINALE bill. 35 55 18 15
LØRDAG D. 20/6 KL. 22 DUCK SOUP SUPPORT: SKALATONES
COPENHAGEN JAZZ FESTIVAL 3/7 - 11/7
FREDAG D. 3/7 KL. 23 DOBBELTKONCERT ACID IS CONFUSION
LØRDAG D. 4/7 KL. 21 GANG STARR
SØNDAG D. 5/7 KL. 22 TANGOORKESTRET
TORSDAG D. 9/7 KL. 21 CHRIS MINH DOKY + SPECIAL GUEST
FREDAG D. 10/7 KL. 21 DOBBELTKONCERT MASTER FATMAN ORCHESTRA THE OLE THEILL EXPERIENCE
LØRDAG D. 11/7 KL. 22 MICHAEL RUFF
UDENDØRS KONCERT FRI ENTRÉ
TIRSDAG D. 7/7 KL. 17 SINGERS
ONSDAG D. 8/7 KL. 19 CLAUS WAIDTLØW KVARTET
TORSDAG D. 9/7 KL. 17 SOLAR PLEXUS
FREDAG D. 10/7 KL. 19 MORTEN KARGAARD GROUP
LØRDAG D. 11/7 KL. 17 THE END
TORSDAG D.16/7 KL.21 ORUP
FREDAG D.11/9 KL.21 NINA FORSBERG
SE: Yderligere oplysninger: www.pumpehuset.dk
FORSALG: M&M 33 93 14 32
SEXBEAT 33 12 82 92 BILLETNET 38 88 70 22
KUC Carlsberg KUC

Koncerter

120 KR.

A FOZZ & GUSTO JOINT...

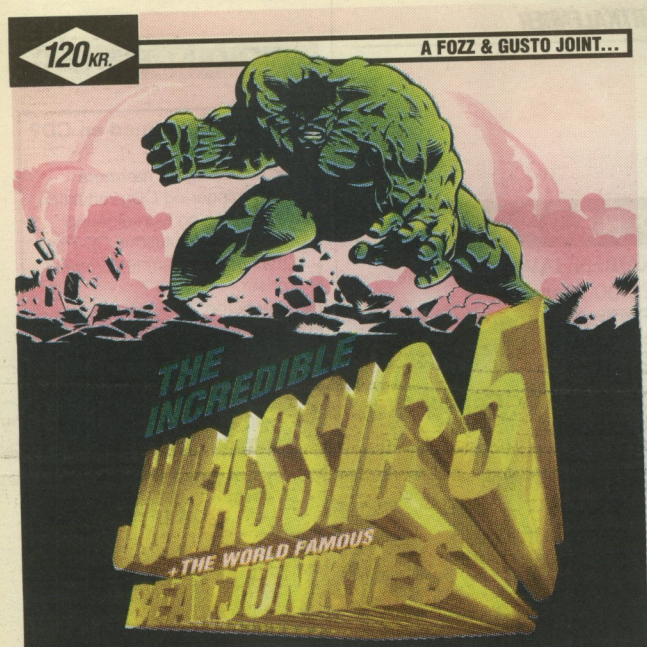

11/6 BLITZ, ÅRHUS 21-04:
DJ STATIC VS. DJ SHINE
DJ RESCUE VS. DJ NUT
MALG da COIN
FRESH FORCE
DJ STORM

13/6 AMAR'BIO, KBH. 21-04:
DJ SHINE VS. DJ STATIC
DJ NUT VS. DJ RESCUE
ABSTRACT ASSASSENZ
MALCK dø KOYN

BUY YOUR TICKETS KR.120,- +FEE
FROM FOZZ, STREETDANCE-ÅRH+KBH OR BLITZ

HOSTED BY DJ TECH-FU AND THE JEW

Billetter til oplevelser
POST

STORM-HOT? FRESH FOR '98 !

FOZZ [aem'kei] MUSIKMAGASINET GAFFA Gusto

ET Promotion proudly presents www.etpromotion.com

g 3

joe satriani
CRYSTAL PLANET TOUR
www.satriani.com

michael schenker
STORY LIVE 1998

WORLD TOUR 1998

plus very special guest
uli jon roth

K.B. Hallen - Søn. 31. Maj - kl. 20
Forsalg: BilletNet 38 88 70 22 og posthusene

HUSETS MUSIKTEATER

Fredag den 29. maj
PICNIC

Lørdag den 30. maj
LADYSHAVER
feat. BUGSQUAD (S)

Mandag den 1. juni
IAN BROWN (UK)

Lørdag den 6. juni
E.W. & THE GOGOBUSTERS

Onsdag den 10. juni
LIFE OF AGONY (USA)

Fredag den 12. juni
FORMULA THE ADVENT
DJ-TEAM (UK)

Søndag den 14. juni
LYDIA LUNCH & BAND (USA)

GAFFA

VESTER ALLÉ 15 · 8000 ÅRHUS C. · TLF. 86128044 lok. 10

KULISSEN LAGERET
Juni

Teatertorvet - 8700 Horsens
tlf. 75624622 - fax 75624633

Torsdag 4. juni — Entré 30,-
Jamsession

Fredag 5. juni — Entré 30,-
H. P. Lange

Lørdag 6. juni — Entré 50,-
The Rockets

Fredag12. juni — Entré 70,-
Sigurd Barrett

Lørdag 13. juni — Entré 40,-
Mr. Golds Silverband

Fredag 19. juni — Entré 40,-
Kætter Kvartet

Lørdag 20. juni — Entré 30,-
Svend Henter Honning

Fredag 26. juni — Entré 40,-
Ørnes B. B.

Lørdag 26. juni — Entré 30,-
Bluestones

Carlsberg

Døren åbnes kl. 21
ved frokostjazz dog kl. 12

RUST

GULDBERGSGADE 8 · 2200 KBH N · 35 24 52 00

Tirsdag d. 2 juni/Fri entré
STREJFER

Onsdag d. 3 juni/Entré 40
CLUB LUST
MARC + RAMON (boom'ba macao) (UK)+ dr Bongo + Varano (JAM)

Torsdag d. 4 juni/Entré 40
MOI CAPRICE

Lørdag d. 6 juni/Entré 40 (USA)
BIF+ NATKLUB

Tirsdag d. 9 juni/Fri entré
VISSE MÆND

Onsdag d. 10 juni/Entré 40
CLUB LUST
dr BASS + GRY + dj LINDRUM, JASPER THE SATELITE

Torsdag d. 11 juni/Entré 40
PLONK

Fredag d. 12 juni/Entré 60 (USA)
THE COAL PORTERS
NATKLUB: Gustav! + dj (entré 40)

Tirsdag d. 16 juni/Fri Entré
DUSTY BEAM

Onsdag d. 17 juni/Fri Entré
CLUB LUST
Trig Bag (live) + dj Mukasa, dj Hape (UK)

Torsdag d. 18 juni/Entré 40
DOUBLEMOUTH

Tirsdag d. 23 juni/Fri Entré
WEATHERBEAT

Onsdag d. 24 juni/Entré 50
CLUB LUST
KANTALOOP (LIVE)
+ djs AL LINDRUM & SCHACK

Torsdag d. 25 juni/Entré 60
DANIEL

Tirsdag d. 30 juni/Fri Entré (S)
BLINDED

Torsdag d. 02 juli/Entré 50
PERNILLE ROSENDAHL

FORSALG: BILLETNET: 38 88 70 22
SIDSTE NYT: WWW.RUST.DK
Tuborg gør noget ved musikken
Natklub Man - lør 24-05

VEGA
MUSIKKENS HUS
ENGHAVEVEJ 40 - KBH. V

♥Fredag 29. maj kl. 22♥
SUPERHEROES
indiepop/disco afterparty

★Fredag 29. maj kl. 19★
ARABISKE STJERNER UNDER DANSK HIMMEL
Livemusik fra Egypten, Marroko & Libanon

♥Lørdag 30. maj kl. 22♥
CHRISTIAN DEATH (uk)
+ DAWN OF OBLIVION

★Lørdag 30. maj kl. 21★
MARYAM MURSAL
(somalia/dk)
+ dj Dr. Livingstone

★Onsdag 3. juni kl. 21★
GOAL
Film om VM i Fodbold 1966 i England

♥Torsdag 4. juni kl. 22♥
THE OLE THEILL EXPERIENCE

★Torsdag 4. juni kl. 21★
SAVAGE GARDEN (aus)

♥Fredag 5. juni kl. 22♥
AUTECHRE (uk)
+ PUSH BOTTOM OBJECTS

♥Fredag 5. juni kl. 20♥
JEFF BUCKLEY MINDEKONCERT
STEEN JØRGENSEN
HANNE BOEL
NIKOLAJ NØRLUND
KASPER EISTRUP
med flere

♥Lørdag 6. juni kl. 22.00♥
Underground Hip Hop
HIEROGLYPHICS (us)
REBEL ALLIANCE (us)

♥Mandag 8. juni kl. 22♥
LONGBEACH DUB ALLSTARS (us)
(EX-SUBLIME)

♥Tirsdag 9. juni kl. 21♥
LYDIA LUNCH & THE MUSIC OF JOSEPH BUDENHOLZER & TERRY EDWARDS (us)

★Onsdag 10. juni kl. 20★
NATALIE IMBRUGLIA (aus)

★Fredag 12. juni kl. 20★
PRIMUS (us)

♥Lørdag 13. juni kl. 23♥
THE RENEGADES (uk)
+ DENMARK
+ KYED + PHER

♥Fredag 19. juni kl. 22♥
PETER BELLI
OG DE NYE RIVALER

♥ LILLE VEGA ♥
★ STORE VEGA ★

www.vega.dk

Infolinie 33 25 80 12

Forsalg:
BilletNet 38 88 70 22

Døren åbner en time før koncert
Ideal Bar åbner kl. 18.00

Carlsberg

ET PROMOTION A/S PROUDLY PRESENTS

EROS RAMAZZOTTI

www.etpromotion.com
special guest: ELISA

årets første store udendørs-koncert

PARKEN
TIRSDAG 2.JUNI KL.20
Portene åbnes kl.18

Bill: BilletNet 38887022 samt på Posthusene

UPTOWN Premium Club PLUS BMG DENMARK

LOPPEN
CHRISTIANIA
FRE.-LØR. KL. 22-05 ANDRE DAGE 21-

MAJ/JUNI 98

TORSDAG D. 28. ENTRÉ KL. 21
WEEPING WILLOWS (S)

FREDAG D. 29. FORSALG KL. 22
DEATH (US)
+ CAPTOR (S) + INIQUITY

LØRDAG D. 30. ENTRÉ KL. 22
ORGANIC PASTE

ONSDAG D. 03. FRI ENTRÉ KL 21
LAUNDROMAT

TORSDAG D. 04. ENTRÉ KL. 21
SON VOLT (US)

FREDAG D.5. ENTRÉ KL. 22
THE PROMISE RING (US)
+ JET TO BRASIL (US)

LØRDAG D. 06. ENTRÉ KL 22
The DRAGS

TIRSDAG D. 09. FRI ENTRÉ KL. 20
SUPERHEAD

ONSDAG D.10. FORSALG KL. 21
GRAVEDIGGAZ (US)

TORSDAG D. 11. ENTRÉ KL 21
NIKOLAJ BENTZON BROTHERHOOD

FREDAG D. 12. ENTRÉ KL 22
DUSTY BEAM

LØRDAG D.13. FORSALG KL. 22
ALLAN OLSEN M.BAND

FORSALG: BILLETNET 38 88 70 22
BADEN-BADEN 33 15 4035
SEXBEAT 33 12 82 92

Koncert-annoncer

i GAFFA læses af 163.000
Annoncebooking: 86 12 98 99

Charity Koncert '98

12. JUNI • AMAGER BIO • KL. 20:00

LUKSUS • MELANIES
COLORBLIND • BA-BA-LOO (SV)

NAT-TECHNO 01:00 - 08:00

SHAZBATT LIVE TECHNO
DJ'S DAN DAN (PURPLE RISE, PARIS)
EDGEWOOD TEAM
OOLOR • THOMAS BEKKAR

ENTRE 125 + GEBYR FORSALG HOS BILLETNET OG PÅ POSTKONTORER
TLF: 33 41 03 03 ENTRE EFTER KL. 01:00 90,- I DØREN

Billetter til oplevelser
Køb dine billetter på posthuset
POST

ung dom mens rade bors

ung PÅ LINIE WOW

PSYCHOPLASMA INC.

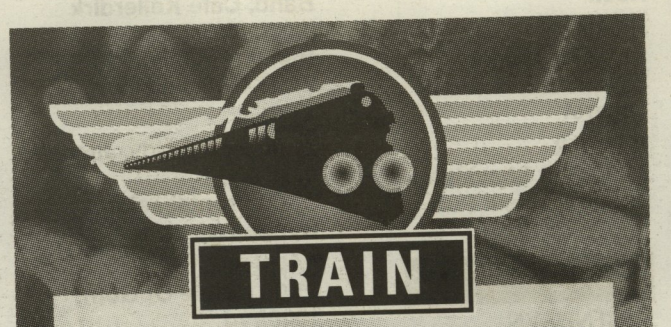

TRAIN

TORS. 11. JUNI (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 160,-

PRIMUS

FRE. 12. JUNI (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 120,-

NIK KERSHAW

LØR. 13. JUNI (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 80,-

TRAIN'S SURPRISE:

CHOSEN FEW

Featuring:
ALLAN VEGENFELDT (ex.The Sandmen) vokal,
TIM CHRISTENSEN (ex.Dizzy Mizz Lizzy) guitar,
LARS TOP (Sort Sol) guitar, HENRIK TUXEN (Sharing Patrol) bas, JONATHAN STIBBARD (Sharing Patrol) trommer.

Billetter til oplevelser
POST

BILLETSALG PÅ ALLE POSTHUSE.
BILLETNET TLF. 86 14 11 55
GEBYR: KR. 10,-
BILLETTER KAN KØBES VED INDGANGEN TIL TRAIN, EN TIME FØR KONCERT-START.

TRAIN · TOLDBODGADE 6 · ÅRHUS

STATION TO STATION

KONCERT KALENDEREN

DANMARKS MEST OMFATTENDE KONCERTKALENDER

MUSIKMAGASINET GAFFA

ÅRHUS
20.00 **Life Of Agony, Husets Musikteater**
20.30 **Weatherbeat/ Agurk, Musikcaféen**
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**

TORSDAG 11

KØBENHAVN
20.00 **Bob Dylan, Forum**
20.00 **Special Venture, Fælledparken**
20.30 **Emborg-Larsen Group, Copenhagen Jazzhouse**
21.00 **Nikolaj Bentzon Brotherhood, Loppen**
21.00 **Plonk, Rust**
21.00 **Thau/ Mopeds, Stengade 30**
21.00 **Tide, Blågårds Apotek**
21.30 **Mosquito Jam, Caféen Funke**
23.00 **Mad Attak/ Mad Dog, Bananrepublikken**
23.00 **Popscene, Klaptræet**
23.30 **Katrine Ring, Barcelona**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**
21.00 **Jurassic 5/ Beat Junkies/ Malk de Koijn/ Fresh Force/ DJ Rescue/ DJ Shine m. fl., Blitz**
21.00 **Primus, Train**
22.00 **Kasper Bai's Secret Space Invasion, Gyngen**

FREDAG 12

KØBENHAVN
20.00 **Charity Koncert m. Colorblind/ luksus/ Ba Ba Loo m.fl., Amager Bio**
20.00 **Primus, Vega**
20.00 **Tina Turner Jam, Fælledparken**
21.00 **Amy Gallatin & Stilwaters, Huset**
21.00 **Dana Lacroix & Finn Poulsen, Blågårds Apotek**
21.00 **Dominus/ Facelift/ Pearls Before Swine, Stengade 30**
21.00 **The Coal Porters, Rust**
21.30 **Planet, Caféen Funke**
21.30 **Sisters, Copenhagen Jazzhouse**
22.00 **Dusty Beam, Loppen**
23.00 **Abanda, Café Kellerdirk**
23.00 **Max T., Bananrepublikken**
23.00 **Street Soul, Barcelona**
23.45 **Encore, Tex**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**
21.00 **Emborg/ Larsen Group, Musikhuset**
21.30 **The Renegades/ DJ Jack, Musikcaféen**
22.00 **Hans Esbjerg Trio, Gyngen**
22.00 **The Advent DJ-Team, Husets Musikteater**

AALBORG
21.30 **Gigandhi, 1000fryd**

HORSENS
21.00 **Sigurd Barrett, Kulisse Lageret**

RANDERS
21.00 **Milk, Café Hatten**
21.00 **Superhead, Tante Olga**

SILKEBORG
21.00 **Die Herren, Woodrock**

LØRDAG 13

KØBENHAVN
20.00 **Colorblind, Fælledparken**
20.00 **Emergenza, Pumpehuset**
21.00 **Blue Vanlentine, Blågårds Apotek**
21.00 **Dog Day Afternoon, Kul Kafeen**
21.00 **Main Floor/ Bjørn Svin/ The Advent, Stengade 30**
21.00 **Malk de Koijn/ Abstract Assassenz/ DJ Shine/ DJ Static m.fl., Amager Bio**
21.30 **Drumscapes, Copenhagen Jazzhouse**
21.30 **Planet Soul, Caféen Funke**
22.00 **Allan Olsen, Loppen**
23.00 **Chilumklud Group, Café Kellerdirk**
23.00 **Rick, Bananrepublikken**
23.00 **Soul Funk, Barcelona**
23.00 **The Renegades/ Denmark/ Kyed/ Pher, Vega**
23.45 **J.F.K., Tex**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**
21.30 **Dans Med Døden, Musikcaféen**

AALBORG
22.00 **Sorten Muld, Studenterhuset**

BADSVÆRD
22.00 **Die Herren, Pop Rock**

HORSENS
21.00 **Mr. Golds Silverband, Kulisse Lageret**

TØNDER
21.00 **Phil Shackleton, Hagge's Musik Pub**

SØNDAG 14

KØBENHAVN
20.00 **Niels H.P. Trio, Fælledparken**
20.30 **Drumscapes, Copenhagen Jazzhouse**

ÅRHUS
20.00 **Lydia Lunch & Band, Husets Musikteater**

TIRSDAG 16

KØBENHAVN
21.00 **Dusty Beam, Rust**
23.00 **Soul Camp, Barcelona**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**

ONSDAG 17

KØBENHAVN
20.00 **Chane Nussbaum & Spielniks, Fælledparken**
22.00 **Trig Bag, Rust**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**
21.00 **Frontsession, Gyngen**

TORSDAG 18

KØBENHAVN
20.00 **Ken Lending Blues Band, Fælledparken**
21.00 **Abstact Assanssenz, Copenhagen Jazzhouse**
21.00 **Bobo Moreno, Stengade 30**
21.00 **Dalia Faitelson & Stine Michell, Blågårds Apotek**
21.00 **Doublemouth, Rust**
21.30 **Across The Hall, Caféen Funke**
23.00 **Mad Attak/ Mad Dog, Bananrepublikken**
23.00 **Popscene, Klaptræet**
23.30 **Dalgazz, Barcelona**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**
21.00 **Frontsession, Gyngen**

HADERSLEV
22.00 **Cackerjack, Huset**

TØNDER
21.00 **Roxanne, Barkley's**
21.00 **Wolfstone, Hagge's Musik Pub**

FREDAG 19

KØBENHAVN
20.00 **George Michæl Jam, Fælledparken**
21.00 **Gohlke & Rågaard, Blågårds Apotek**
21.00 **Jan Gerfast Voodoo Band, Sofies Kælder**
21.30 **Cubop, Copenhagen Jazzhouse**
22.00 **Peter Belli & De Nye Rivaler, Vega**
23.00 **Blues Brothers With Band, Café Kellerdirk**
23.00 **Max T., Bananrepublikken**
23.45 **Metallica Jam, Tex**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**
21.00 **Frontsession, Gyngen**

AALBORG
21.00 **House Of Goth, 1000fryd**

HORSENS
21.00 **Kætter Kvartet, Kulisse Lageret**

NYBORG
21.00 **Roxanne, Café Anthon**

RANDERS
21.00 **Sing A'Pore/ Team Ælling, Café Hatten**

LØRDAG 20

KØBENHAVN
20.00 **Roxanne, Fælledparken**
21.00 **Blue Tribe, Kul Kafeen**
21.00 **LP Blues Band, Blågårds Apotek**
21.30 **So To Speak, Copenhagen Jazzhouse**
22.00 **Duck Soup, Pumpehuset**
23.00 **Lisa Sabroe Band, Café Kellerdirk**
23.00 **Rick, Bananrepublikken**
23.00 **Soulman DJ. Jimmie, Barcelona**
23.45 **Metallica Jam, Tex**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**

HELSINGØR
21.00 **Tvangslykke, Elværket**

HORSENS
21.00 **Svend Henter Honning, Kulisse Lageret**

ROSKILDE
21.00 **Johnny And The Heartbreaks, Gimle**

SØNDAG 21

KØBENHAVN
20.00 **Debbie Cameron, Fælledparken**
21.00 **Nikolaj Nørlund, Stengade 30**

ÅRHUS
12.00 **Vi Har Scenen - Har I Musikken, Musikhuset**

HELSINGØR
21.00 **Tvangslykke, Elværket**

MANDAG 22

KØBENHAVN
21.00 **The Donnas, Stengade 30**

TIRSDAG 23

KØBENHAVN
20.00 **Delta Cross Band, Indre By Medborgerhus**
20.00 **Master Fatman Guru Orchestra, Fælledparken**
21.00 **Rubens Orkester & Hangover, Blågårds Apotek**
21.00 **Weatherbeat, Rust**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**

AALBORG
21.30 **The Donnas, 1000fryd**

ONSDAG 24

KØBENHAVN
20.00 **Oriental Mood, Fælledparken**
21.00 **Folk Fra Lange Strand, Stengade 30**
21.00 **Kantaloop, Rust**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**

TORSDAG 25

KØBENHAVN
20.00 **Groove-yard, Fælledparken**
20.30 **Morten Kargaard Group, Copenhagen Jazzhouse**
21.00 **Daniel, Rust**
21.00 **Ryan Sam, Blågårds Apotek**
21.30 **Kyssetrængende, Caféen Funke**
22.30 **Groovy Jazz'n Funk, Barcelona**
23.00 **Mad Attak/ Mad Dog, Bananrepublikken**
23.00 **Popscene, Klaptræet**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**

FREDAG 26

KØBENHAVN
20.00 **Mondae, Fælledparken**
21.30 **Appeljuiz, Caféen Funke**
21.30 **Loose, Copenhagen Jazzhouse**
23.00 **Kyssetrængende, Café Kellerdirk**
23.00 **Max T., Bananrepublikken**
23.00 **Street Soul, Barcelona**
23.45 **DJ Night, Tex**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**

HORSENS
21.00 **Ørnes Blues Band, Kulisse Lageret**

SILKEBORG
21.00 **Superhead, Rampelys**

LØRDAG 27

KØBENHAVN
20.00 **Jakob Deichmann, Fælledparken**
21.00 **Skrot, Kul Kafeen**
21.00 **Sørensen & Gutman, Blågårds Apotek**
21.30 **Appeljuiz, Caféen Funke**
21.30 **Måneklar, Copenhagen Jazzhouse**
23.00 **Final Wham, Café Kellerdirk**
23.00 **Soulman DJ. Jimmie, Barcelona**
23.45 **DJ Night, Tex**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**

ODENSE
21.00 **De Røde Heste, Badstuen**

HORSENS
21.00 **Bluestones, Kulisse Lageret**

SØNDAG 28

KØBENHAVN
20.00 **Berimbau, Fælledparken**

HORSENS
21.00 **Disse/ Zeeberg/ Daugaard, Kulisse Lageret**

TIRSDAG 30

KØBENHAVN
20.00 **Trio Rysteribs, Fælledparken**
21.00 **Blinded, Rust**
21.00 **Phish, Den Grå Hal**
23.00 **Mad Attak/ Mad Dog, Bananrepublikken**

ÅRHUS
21.00 **Bob Brady, Jacob's barBQ**

ONSDAG 1

KØBENHAVN
20.00 **Chochek Brothers, Fælledparken**
21.00 **Phish, Den Grå Hal**

AUDIO-KOPIERING

Skal du i gang med en CD?

- Kontakt mig for nærmere oplysninger og CD-produktion.
- Mastering og lydredigering med Sonic Sulutions CD-Pre masteringsystem til favorable priser.
- Jeg fjerner også evt. støj fra dine optagelser med Sonic Solutions NoNoise, som er det bedst tilgængelige lydrenoveringssystem.
- 16 spors digitale Liveoptagelser med Tascam DA 88.

Jørgen Vad Lydteknik
45 80 64 25
VAD LYD
http://www.vadlyd.dk

tam
Cassette og CD kopiering fra 1 til 500.
('One-Off' CD'er fra kr. 35/stk.)
CD tape mastering/ redigering.
Hurtig og billig service
Ring eller skriv efter prisliste:
TAM Studio
Svenstrupvænget 3
5260 Odense S.
Telefon & Fax 66 15 04 30

CD - CD - CD
Demo CD, max 20 min.
50 stk. 2.475.-
100 stk. 4.350.-
200 stk. 6.950.-
Incl. box, label, cover i farver.

Demo-bånd
Super-ferro BASF-tape. Real time kopiering f.eks.:
100 stk. C-20 kr. 856,-
Bånd-labels kr. 200,-
Cover S/H el. farver kr. 500,-
Start omk. kr. 150,-

BIRKUM I/S
Strandvejen 112, 2900 Hellerup
Tel: 3940 0993 Fax:3940 1670
E-mail: Birkum@zitch.net
Priser incl. moms excl. fors.

CD PRODUKTION
• BILLIGT • HURTIGT • NEMT •
• 6 DAGES LEVERING •
• SIMPLY THE BEST •
F.eks.
500 stk. CD-maxi fra 5.325,-
500 stk. CD-album fra 6.500,-
Inkl. tryksager og levering
på kun 6 dage
(ex.moms & ncb)
Agent for Sonopress
Europas største CD-fabrik
Ring og få et godt tilbud!
sundance
the scandinavian music company
tlf. 33 33 87 20 - fax 33 33 87 30
www.sundance.dk • e-mail:sundance@sundance.dk

Musikrubrikker

AUDIO-KOPIERING

CD
Får din musik på cd
Protools Redigering
75.kr. pr. stk.
86-25 32 84
MM 2000 Århus

TEWA music A/S
Musikcassette produktion
- Mastering fra analog og digital
- Indspilning af chrom- og jernbånd
- Uindspillede cassette bånd

CD/CD-rom-produktion
premastering
Cassettebånd engros

Nordvestvej 1, Fandrup
9460 Farsø 98 63 11 00
Telefax 98 63 24 60

FOTOGRAFER

FOTOGRAF
PER HOUBY
TELEFON/FAX 35 81 62 80
MOBIL 20 94 62 80

HØJSKOLER

VESTBIRK HØJSKOLE

8 måneder fra oktober - juni

Værkstedet for Billedkunst

Musik
klassisk
rock
jazz
fusion
cross-over

Krop, kultur og bevidsthed

Vi optager gerne elever for kortere forløb efter aftale

Ring efter brochure
Tlf. 75 78 11 71

HØJSKOLER

KUNST ARKITEKTUR DESIGN
OG 24 ANDRE FAG

KRABBESHOLM HØJSKOLE

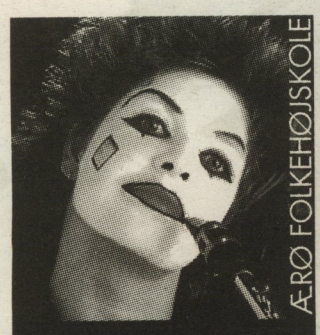

ÆRØ FOLKEHØJSKOLE

HØJSKOLEN FOR MUSIK OG TEATER

4 - 5 mdrs. kurser
TEATER
RYTMISK MUSIK
KLASSISK SANG

29. 6 - 12. 7.
Ærøkurset
Musikkursus
Rock - Sould - Afro

ÆRØ FOLKEHØJSKOLE
Brogade 1
5970 Ærøskøbing

Tlf.: 62 52 10 21

http://home9. inet.tele.dk/aeroeth

GAFFA ANNONCER
86 12 98 99

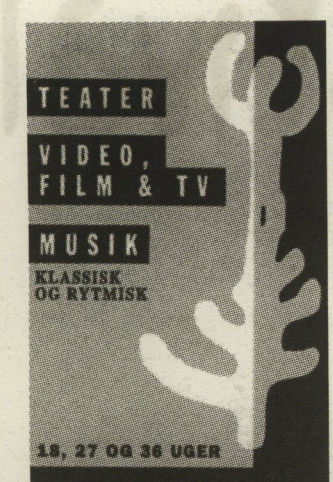

HJEMMESIDER

OPROP!
Debat på www.tv-2.dk

G-punkt
www.gaffa.dk
- døgnåbent

WWW.RUBBERBAND.DK

LYD & LYS

GØGLER LYS UDLEJNING
Det fedeste
LYS
Tlf. 86 12 25 52
& 70 20 25 52
admin@gogler.dk • www. gogler.dk

UDLEJNING, SALG OG SERVICE AF PROFESSIONELT LYD- & LYS-ANLÆG TIL:
KONCERTER
TURNÉER
FESTIVALER
SKOLER
DISCOTEKER

LYD & LYS
DANSK LYD & LYS UDLEJNING
NØRREGADE 4 - 5000 ODENSE C
66 11 38 06

MUSIKKONTAKT

Mandlig sanger
med stemme, udstråling og ambitioner søges til langsigtet pop-karriere.
Alder: 15-21 år.

Send bånd/CD, info. og foto inden 1.8.98. til:

MusicMatters
Valkendorfsgade 3
1151 København K

Medsend frankeret svarkuvert, hvis du ønsker materialet retur

Www.musicmatters.uk

Sangerinde søges
til pop/R&B-projekt med henblik på pladekontrakt.
Bånd sendes til:
Morten S. Larsen
Snogebæksvej 29,1. v.25
8210 Århus V

PLADER

REGGAE
RAGGA
DUB SKA JUNGLE
CD LP 12" VIDEO
CHECK BUTIKKEN
CARL MADSENS PLADS
CHRISTIANIA (BUS NR.8
KATALOG: 31 596 444

PARTYBANDS

THE NEW ORIGINALS
Fra Bowie til Beatles
Fra Kinks til Stones
86 18 70 02
86 39 15 42
86 12 09 93

ROXANNE
BOOKING:
31 23 31 09
www.roxanne.dk.

WWW.RUBBERBAND.DK

STUDIER

IRHØJ LYDPRODUKTION
Smukke omgivelser
Musikstudie • Analog & Digital indspilning
Computermix • Moving faders • Mastering
Postproduction • Digitalredigering • CDR lyd

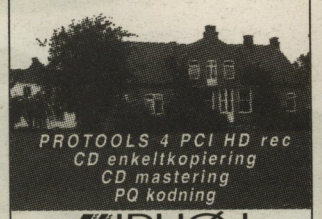

PROTOOLS 4 PCI HD rec
CD enkeltkopiering
CD mastering
PQ kodning

IRHØJ LYDPRODUKTION
Kildegårdsvej 2 4690 Haslev
Tel 53 68 19 86 Fax 53 68 19 87

neverland RECORDING
2 studier fordelt på 350 m²
(Overnatningsmuligheder)
CD- og demo-indspilninger
Jingles og reklameprod.
Liveoptagelser
CD- og covertryk

Studie A:
24 spor analog 2"
16 spor digitalt
Automatiseret mix og redigering
(Otari MTR90 II · ADAT · Tridentmixer)

Studie B:
16 spor digitalt

Neverland Recording ApS
Norrevoldgade 4, 1.
5000 Odense C
Tlf. 66 19 39 33
Fax 66 19 39 32

BIRDLAND
RECORDING STUDIO
86 25 50 00
I.P. JACOBSENSVEJ 35
8230 ÅBYHØJ

STUDIER

ARP STUDIET
SKOVVEJEN 11-13
DK-8000 AARHUS C
86 12 94 65
Professionel optagelse og redigering af musikproduktioner
Demobånd og DAT-mastering
DAT- og kassettebåndkopiering

AIR PLAY
MONTANAGADE 29 · AARHUS
+45 86 19 12 12
48 SPOR • AUTO MIX / TOTAL RECALL
CD-INDSPILNING / MIX / MASTERING
REDIGERING • KOPIERING • CD-PREMASTERING
CD-KVALITETSPRODUKTIONER FRA 300 STK.
TIL LAVPRIS

TRANSPORT

BAND-FLYTTE-BILER
Udlejes uden fører
DRUM CITY
MUNKEGADE 11 · 8000 ÅRHUS C
TLF. 86 12 75 66 · FAX 86 12 74 12

MERCEDES BANDBUS
PLADS TIL 7-8 PERSONER OG GEAR
ELLER
TRANSPORTER TDI (NY)
3 PERS., LANG, SORT, LÆKKER.
86 18 91 10

TV SPECIALS

DEN BREDE BIO

TV DK. ÅRHUS
HVER ONSDAG 23.20

TØJ

MIND THE GAP
Studiestræde 14 kld.
1455 København K....33 91 66 12

Rigtig Merchandise
T-shirt • Tasker • Caps m.m.
21 90 65 79

invasion
Larsbjørnsstræde 13
1454 København K.
Tlf: 33 33 08 32

UNDERVISNING

SANGUNDERVISNING
Rock, pop, soul og jazz.
Arbejde med udtryk, frasering, rytmik og teknik.
Udd. Rytmisk kons.
Tlf. 36 70 75 45

ØVELOKALER

PROF. SESSION-ØVELOKALE
evt. m. backline.
Udlejes på dag eller ugebasis.
MUNKEGADE 11 · 8000 ÅRHUS C
TLF. 86 12 75 66 · FAX 86 12 74 12
DRUM CITY

Fajabefa-Århus
udlejer øvelokaler og PA-anlæg til nogle af Århus' billigste priser.
Info på 86121444

Musikværftet
på Refshaleøen
(bag Christiania) til leje
fra 15 - 35 kvm til
1500-2900 kr. pr. md.
24 timers øvning stort cafeteria, bus 8 lige til døren.
Ledig fra d.1.april
Ring 33 25 64 10

GAFFA MUSIKMAGASINET

MUSIK RUBRIKKER
4-f annoncer
Pris pr. m.m. kr. 12,50
s/h annoncer
Pris pr. m.m. kr. 9,50
(priser er excl. moms)
Rabatter:
6 x - 10%
12 x - 20%
Materiale skal leveres på diskette i et af fig. formater:
Quark Xpress, Photoshop, Illustrator - eps eller tiff.

telefon
86 12 98 99
telefax
86 18 92 22
deadline
GAFFA 06/98
ons. 17/6

Roskilde Festival

Carlsberg

OFFICIAL SPONSOR